

แต่ พี่พจน์
พจนา จันทรสันติ
ผู้ซึ่งช่วยให้ฉันได้มีโอกาสทำเรื่องนี้จนสำเร็จ

ผู้แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกแห่งความเป็นจริง มนุษย์เราอาจมีข้อจำกัดหลายอย่าง ทั้งจากภายในตัวเองและเงื่อนไขภายนอก แต่ในโลกจินตนาการ เราสามารถจะคิดให้ตัวเองเป็นอะไรหรือทำอะไรก็ได้ โดยไม่มีข้อจำกัด ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ

คนจำนวนมากซึ่งเติบโตเป็น “ผู้ใหญ่” ที่มีเหตุผล จึงมองว่าจินตนาการเป็นเรื่องไร้สาระ เป็นเรื่องเล่นๆ จนบางครั้งนอกจากตัวเองจะเลิกเข้าไปในอาณาจักรจินตนาการแล้ว ยังคอยห้ามเมื่อเด็กๆ จะเข้าไปอีกด้วย

ไม่น่าแปลกใจที่อาณาจักรจินตนาการค่อยๆ หดเล็กลงๆ จากอาณาจักรกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต กลายเป็นอาณาจักรที่ค่อยๆ -- ไม่ใช่แค่ว่างเปล่า หากแต่ -- หายไป...ทีละน้อย

โลกที่จินตนาการเหือดหายย่อมแห้งแล้ง ไร้ชีวิตชีวา และไม่มี การรังสรรค์สิ่งใหม่ๆ ที่ดีงาม

มนุษย์จึงควรหมั่นเข้าไปเยี่ยมโลกแห่งจินตนาการบ้าง แต่ขณะเดียวกันเมื่อเข้าไปแล้วก็ต้องหาทางกลับออกมาให้ได้ เพราะคนที่เข้าไปแล้วออกมาได้เท่านั้นจึงจะสามารถช่วยให้โลกทั้งสองดีขึ้น (ส่วนคนที่เข้าไปแล้วไม่ออกมาหรือออกมาไม่ได้ -- คงไม่ต้องบอกว่าเกิดอะไรขึ้น)

เพราะทั้งสองโลกเชื่อมโยงกันอยู่ เป็นโลกภายในและภายนอกตัวเราเอง ถ้าโลกภายในเสื่อมสลาย โลกภายนอกก็คงอยู่ไม่ได้เช่นกัน

นำแปลลงที่มีแต่เด็ก ๆ เท่านั้นที่รู้ความจริงนี้

คำกล่าวนำ

ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1862 บนเรือลำเล็ก ๆ ที่ล่องไปตามลำน้ำเทมส์ นับเป็นครั้งแรกที่สาธุคุณ ซี.แอล. ด็อดจ์สัน ได้เล่านิยายผจญภัยของอลิซ เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ล่องไปในโพรงกระต่าย และไปเดินทางท่องเที่ยวอยู่ในอีกมิติหนึ่ง ขณะที่เรือล่องผ่านสองฟากฝั่งอันร่มรื่น เด็ก ๆ ต่างพากันกลืนหายใจไปในเรื่องราวเหล่านั้นร่วมไปกับการผจญภัยของอลิซ ต่อมาในภายหลังเรื่องราวดังกล่าวที่แต่งขึ้นเพื่อเล่าให้เด็ก ๆ ฟังได้รับการตีพิมพ์เป็นวรรณกรรมเยาวชนขนาดยาวเรื่อง *Alice's Adventures in Wonderland* โดยผู้ประพันธ์ได้ใช้นามปากกาว่า Lewis Carrol

นับเป็นเวลาร้อยกว่าปีที่ “อลิซ” ได้กลายมาเป็นวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกที่ยิ่งใหญ่ชิ้นหนึ่ง ด้วยเหตุว่างานชิ้นนี้มิใช่การผจญภัยเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการเดินทางภายในของมนุษย์อันผนวกความฝันและจินตนาการเข้าไว้ด้วย ซึ่งมีเพียงเป็นความฝันและความบันเทิงสำหรับเด็กเท่านั้น แต่ยังเชื่อเชิญคนทุกเพศทุกวัยให้เข้าไปเผชิญภัยในมิติพิศวงนั้นด้วย

และหากนับว่า “อลิซ” เป็นวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกของศตวรรษที่ผ่านมา ก็คงไม่ผิดเลยหากจะนับว่า *The Neverending Story* ของ Michael Ende เป็นงานวรรณกรรมเยาวชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดชิ้นหนึ่งของศตวรรษนี้ ในแง่ของการหลอมรวมปรัชญาความคิด จินตนาการ ความจริง และความฝันเข้าด้วยกัน ด้วยเป้าหมายลอมแห่งวรรณศิลป์อันงดงามของผู้ประพันธ์ หากนับว่า “อลิซ” เป็นการเดินทางภายใน

ก็ต้องนับว่า *The Neverending Story* เป็นการเดินทางภายในที่ลุ่มลึก ยิ่งกว่า เหมือนต้นไม้ที่หยั่งรากลึกลงในผืนดินแห่งความงามและความจริง เต็มโตแผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่น ชักจูงให้ทุกคนที่ผ่านทางมานอนพักผ่อน ใต้ต้น มามองดูแสงและเงาผ่านพุ่มใบ มาฟังเสียงนกร้อง มาดูเหล่าผี และผีเสื้อใต้ตอมบู่ผาของมัน มารู้สึกถึงความร่มเย็นน่าชื่น รู้สึกถึง สีเขียวของใบที่ไล่ระกันไปนานาเจดสี รู้สึกถึงเปลือก ผิว และลำต้น กิ่ง แขนง มาชื่นชมรูปทรงของต้นไม้อันงดงามของมัน และรู้สึกถึงอายุขัย ถึงเรื่องราวและความฝันของไม้ใหญ่ต้นนี้ และหากคุณผล็อยหลับไป อย่างมีความสุข ต้นไม้วีเศษต้นนี้จะเล่าเรื่องราวผ่านความฝันให้คุณฟัง และแจกเช่นความฝันทุกความฝัน ที่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน “เป็นจริง” อยู่ใน ความฝันนั้น

The Neverending Story คือไม้ใหญ่อันงดงามต้นนั้น ซึ่ง เมล็ดพันธุ์ของมันเป็นผลพวงแห่งการผสมผสานระหว่างปรัชญาอัน ตะวันออกอันลุ่มลึกหลายกระแส ไม่ว่าจะเป็นพุทธปรัชญา ฮินดู อุปนิษัท เต๋า แนวความคิดของอเมริกันอินเดียน หรือเทพปกรณัมกรีก ฯลฯ เหล่านี้ล้วนปรากฏร่องรอยให้เห็นอยู่ในวรรณกรรมชิ้นนี้ เป็นการ หลอมรวมของอารยธรรมทางจิตวิญญาณอันลุ่มลึกทุกกระแส ผสานกับ พลังแห่งจินตนาการและความชัดเจนแห่งวรรณศิลป์อันเจิดจ้า ทำให้ งานชิ้นนี้กลายเป็นพรรณบุปผชาติอันพิเศษสุดซึ่งยากยิ่งจะเสาะค้นพบ แม้ในรอบหนึ่งศตวรรษ

หากคุณได้อ่านงานชิ้นนี้ คุณจะค้นพบว่า นี่มิใช่นิทานสำหรับเด็กเท่านั้น แต่ยังเป็นตำนานการค้นหาสำหรับคนทุกเพศทุกวัย ซึ่งอาจ อ่านและตีความจากทุกแง่มุมตามระดับความเข้าใจของตน ด้วยเหตุว่า

นี่คือเรื่องราวแห่งการเดินทางภายในจิตวิญญาณของมนุษย์ จากพัฒนาการขั้นแรกสุด จากชั้นผิวเปลือกนอกในระดับจิตวิทยา ดึงลึกเข้าสู่ความเข้าใจถึงเรื่องตัวตนภายในอันเหตุผลไม่สามารถเอื้อมไปถึง นี่เองคือความสามารถอย่างยอดเยี่ยมของผู้ประพันธ์ ที่สามารถนำประวัติศาสตร์แห่งการแสวงหาทางจิตวิญญาณมาจำลองภายใต้การผจญภัยของเด็กน้อยที่ชื่อบาสเตียน บัลซาซาร์ บุกซ์ ในดินแดนแห่งจินตนาการและความฝัน

และเช่นเดียวกัน เราอาจเรียกงานชิ้นนี้ว่า “ผลงานอันยอดเยี่ยมแห่งจินตนาการและความฝัน” แต่ในขณะเดียวกัน เราก็อย่าลืมว่าเส้นแบ่งระหว่างความฝันและความจริงนั้นบางอย่างยิ่ง หรืออาจไม่มีอยู่เลยด้วยซ้ำ เนิ่นนานมาแล้วที่มนุษย์ได้หลงลืมศาสตร์อันเก่าแก่ที่เรียกว่าจินตนาการและความฝันนี้ เราได้ถูกสอนให้คิดอย่างมีเหตุผลมานานเกินไป จนกลายเป็นคนที่แข่งกระด้างและรู้จักแต่วัตถุเท่านั้น เราถูกสอนให้ใช้สมองยิ่งกว่าที่จะใช้หัวใจ ถูกสอนให้คิดยิ่งกว่ารู้สึก จนกระทั่งเราได้สูญเสียความละเอียดอ่อนที่จะมองเห็นถึงสิ่งทั้งปวงอันเป็นนามธรรมและด้วยเหตุที่ว่า สัจจะแห่งดวงวิญญาณนั้นดำรงอยู่ในอาณาจักรแห่งนามธรรมเท่านั้น สิ่งนี้จึงดูเหมือนจินตนาการและความฝันสำหรับเรา แต่เราอาจลืมที่จะฉุกคิดไปว่า โลกแห่งความเป็นจริงที่เราใช้ชีวิตอยู่นี้อาจเป็นเพียงแค่ “Dream of the Devine” เท่านั้น เราเป็นเพียงความฝันและชีวิตจริงของเรานั้นเป็นเพียงความฝันอีกมิติหนึ่ง ในขณะที่ตัวตนที่แท้จริงของเรานั้นอาจดำรงอยู่ในจินตนาการและความฝัน จากจุดยืนของชีวิตจริงนี้ เมื่อศาสตร์อันเก่าแก่เกี่ยวกับจิตใจของมนุษย์ได้ตกต่ำเสื่อมโทรมลงด้วยอารยธรรมแผนใหม่และเทคโนโลยี ความรู้เดิมที่หลงเหลือร่องรอยอยู่จึงเป็นเพียงสัญชาตญาณอันลึลับที่บ่งบอกรหัสลับ

ผ่านจินตนาการและความฝันเท่านั้น

สำหรับผู้อ่านชิ้นนี้ เป็นมิตรอันสนิทซึ่งได้เห็นพัฒนาการทางจิตวิญญาณของเธอมาเป็นเวลานาน เธอเป็นผู้ที่มีหลักการ มีวินัย และมีความตั้งใจแน่วแน่ในการทำงาน ดังผู้อ่านจะเห็นได้จากงานแปลวรรณกรรมเยาวชนมากมายหลายชิ้นของเธอ ดังเช่น *ฟ้ากว้างทางไกล* ของวิลเลียม ซาโรยัน กับงานอมตะชุด “บ้านน้อยกลางไพร” ของลอว์อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ และเหนือสิ่งอื่นใด เธอได้ทำงานชิ้นนี้ด้วยความรัก ทั้งบรรณาธิการก็ได้ช่วยตรวจตราดูต้นฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่ง ดังนั้นแม้ว่าผลงานชิ้นนี้จะถูกแปลถ่ายทอดผ่านมาถึงสองภาษา คือ จากต้นฉบับภาษาเยอรมันเป็นอังกฤษและจากอังกฤษเป็นไทย แต่ก็มั่นใจว่าทั้งสารัตถะและวรรณรสจะไม่สูญหาย จึงหวังว่าผู้อ่านจะไม่ผิดหวังกับผลงานแปลขนาดยาวอันเกิดขึ้นด้วยความรักชิ้นนี้

พจนานันท์ จันทร์สันติ

สารบัญ

A	หายนะแห่งอาณาจักรจินตนาการ	17
B	สู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่	34
C	มอร์ลาผู้ซราภาพ	53
D	อีกรามูลผู้มากมาย	72
E	คนแคระสติเฟื่อง	85
F	ประตู่วิเศษทั้งสาม	97
G	เสียงแห่งความเจ็บ	116
H	สายลมยักษ์	134
I	เมืองผีสิง	149
J	สู่หอคอยงาช้าง	167
K	ยุวจักรพรรดินี	182
L	ผู้เฒ่าแห่งภูเขาเดินได้	197
M	ป่าแห่งราตรีกาลแพเรอลิน	214

N	ทะเลทรายแห่งสีลัน	228
O	ความตายหลากหลาย	243
P	เมืองเงินอมาร์เกินท์	256
Q	มังกรเพื่อวีรบุรุษไฮน์เร็ก	277
R	เผ่าพันธุ์อูคาริส	300
S	เพื่อนร่วมทาง	317
T	มือที่มองเห็น	334
U	อารามดาว	355
V	สงครามชิงหอคอยงาช้าง	376
W	เมืองแห่งอดีตจักรพรรดิ	400
X	ท่านผู้หญิงไอยูโอลา	423
Y	เหมืองภาพ	444
Z	น้ำแห่งชีวิต	458

เขียนตามภาพไม่รู้จบ

กัมธธัมมชกเขมธ อโณนทททททททททททท

ตัวอักษรเหล่านี้ปรากฏให้เห็นบนประตูกระจกของร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง แต่แน่นอนว่ามันจะเป็นเช่นนี้ก็ต่อเมื่อเธออยู่ภายในร้านซึ่งมืดสลัว แล้วมองผ่านประตูกระจกบานหนาออกไปยังถนนเท่านั้น

ภายนอกเป็นเช้าวันฝนตกของเดือนพฤศจิกายนที่อากาศหม่นมัวหนาวเย็น น้ำฝนไหลลงมาตามกระจกและตัวอักษรอันประดิษฐ์ตามเลยบานกระจกออกไปไม่มีสิ่งใดให้เห็นนอกจากกำแพงเปียกฝนฝั่งตรงข้าม

ทันใดประตูร้านก็เปิดอย่างแรงจนพวงระฆังทองเหลืองดังระรืออยู่พักใหญ่กว่าจะเงียบเสียงลงได้ ต้นเหตุของเสียงนี้คือเด็กชายเล็กๆ ร่าอ้วน อายุประมาณสิบหรือสิบสองปี ผมสีน้ำตาลเข้มของเขาเปียกชุ่มปรกหน้าผาก เสื้อโค้ตเปียกโชกมีน้ำหยด กระเป๋านักเรียนสะพายอยู่ที่ไหล่ เขามีสีหน้าค่อนข้างซีด หายใจหอบๆ และถึงแม้ว่าเพิ่งเมื่อครู่นี้เองที่เขา มีท่าทางรีบร้อนเหลือเกิน แต่ตอนนี้เขากลับยืนขวางคาประตูราวกับถูกตรึงติดอยู่กับที่

ตรงหน้าเด็กชายคือห้องแคบยาว ซึ่งท้ายห้องเลื่อนหายไปแสงไฟสลัว ผนังห้องแต่ละด้านเรียงรายไปด้วยชั้นวางที่มีหนังสือทุกรูปทรงทุกขนาดอยู่เต็มไปหมด บนพื้นมีหนังสือขนาดสองหน้ายกกองเป็นต้งสูง บนโต๊ะหลายตัวมีหนังสือขนาดเล็กกว่า ปกหุ้มด้วยหนัง ล้นแฉวาว

ด้วยสีทองเรียงเป็นตั้ง ๆ สูดปลายห้องที่อยู่ไกลออกไปถูกกั้นไว้ด้วย กำแพงหนังสือสูงเทียมบ่า ซึ่งด้านหลังมีแสงจากโคมไฟส่องลอดมาให้เห็น วงแหวนควันลอยขึ้นมาเป็นระยะ ๆ กลางแสงโคม แผ่ขยายแล้วจางหายไป ในความมืด แต่ละวงชวนให้นึกถึงควันสัญญาณไฟของอินเดียนแดง ที่ใช้ส่งข่าวสารถึงกันระหว่างยอดเขา เห็นได้ชัดว่ามีใครบางคนนั่งอยู่ที่นั่น และแน่นอนทีเดียวว่า เด็กชายได้ยินเสียงไม่สู้สบายอารมณ์ดังมาจากหลัง กำแพงหนังสือ

“จะเข้าหรือจะออกก็ปิดประตูก่อนได้ไหม ลมมันเข้ามา”

เด็กชายทำตาม เขาปิดประตูเบา ๆ จากนั้นจึงเดินเข้าไปใกล้กำแพง หนังสือ มองเข้าไปยังมุมห้องอย่างสนใจใคร่รู้ บนเก้าอี้หวมเก่า ๆ แบบ เท้าแขนสูง มีชายรูปร่างเตี้ยลำสวมสูทสีดำยับยู่ยี่ขาดลุยมียุ่นจับนั่งอยู่ พุงห้อยย้อยอยู่ในเลื้อยก็กลายดอก บนหัวล้านเตียนมีเพียงกระจุกผม สีขาวแพลงมาเหนือสองข้างหู ใบหน้ากลมแดงของเขาชวนให้นึกถึง สุนัขบูลด็อกแสนดุร้าย แวนตาหนีบจมูกอันหนึ่งติดอยู่บนจมูกของบาน เขากำลังสูบกถ้องยาเส้นทรงโค้ง ๆ ที่ห้อยอยู่ตรงมุมปากข้างหนึ่ง ซึ่งรัง ให้แก้มเปี้ยวไปทั้งซีก บนตักมีหนังสือเล่มหนึ่งที่เห็นได้ชัดว่ากำลังอ่านค้าง เพราะเมื่อปิดหนังสือลง เขาใช้นิ้วชี้ซ้ายอ้วนหนาคั่นไว้ระหว่างหน้ากระดาษ -- แทนที่คั่นหนังสือ

เขาใช้มือขวาขยับแวนตา พลางมองสำรวจเด็กชายร่างอ้วนที่ยืน น้ำหยดอยู่ตรงหน้า ครู่หนึ่งก็หรีตาแคบลง ซึ่งมันทำให้เขาดูดุร้ายยิ่งขึ้นไปอีก พิมพ์ว่า “ขอขอบพระคุณที่มาอุดหนุน!” จากนั้นก็กางหนังสืออ่านต่อ

เด็กชายตัวน้อยนี้ก็ไม่ออกว่าตนควรจะทำอย่างไรต่อดี จึงยืนคว้าง อยู่อย่างนั้น ในที่สุดชายหัวล้านก็ปิดหนังสือ -- โดยใช้นิ้วคั่นไว้ระหว่าง หน้ากระดาษเช่นที่เคยทำ -- คำรามออกมาว่า “ฟังฉันให้ดีเซียวนะ เจ้าหนู

ฉันรู้ว่าทุกวันนี้ใคร ๆ เขาพากันทำโมโหโกรธาอารมณ์เสียใส่พวกเธอกันใหญ่ แต่ฉันจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก ฉันไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับพวกเธอเลย -- ไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไรทั้งนั้น! เพราะเท่าที่เคยพบเคยเห็นมา พวกเธอไม่มีดีสักอย่าง นอกจากเอะอะโวยวายทรมานกรรมคนอื่น ทำข้าวของแตกหัก ทำแยมเลอะหนังสือ ไม่ก็ฉีกหนังสือขาด โดยไม่เคยสำนึกบ้าง แม้สักนิดว่าผู้ใหญ่เขาก็มีปัญหามีภาระของตัวเองมากพออยู่แล้ว และที่ฉันพูดมาทั้งหมดนี้ ก็เพื่อให้เธอนึกออกว่าควรจะทำยังไงต่อไปดี อ้อ! อีกอย่าง ฉันไม่มีหนังสือสำหรับเด็ก และฉันก็จะไม่ขายหนังสือประเภทอื่น ให้เธอด้วย ทีนี้หวังว่าเราคงเข้าใจกันและกันดีละนะ!”

หลังจากพูดจนจบโดยไม่เอากล้องยาเส้นออกจากปาก เขาก็กางหนังสือออกอ่านต่ออีกครั้ง

เด็กชายพยักหน้ารับเงียบ ๆ พร้อมกับหันหลังกลับเตรียมจะไป แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาจึงเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้ทิ้งค้างไว้อย่างนี้ไม่ได้ เขาหันกลับมาพูดเสียงแผ่วเบาว่า

“เด็ก ๆ ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ทุกคนหรอกนะ”

ชายหัวล้านเงยหน้าขึ้นช้า ๆ พลังขยับแว่นตา “ยังอยู่นี่อีกเรอะ เอะ ต้องทำยังไงถึงจะกำจัดเธอไปได้ละ ฮี แล้วเมื่อตะกี้อุบัติเรื่องสำคัญ คอขาดบาดตายอะไรกับฉัน”

“ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายอะ” เด็กชายตอบเสียงแผ่วลงไปอีก “ผมเพียงแต่อยากจะบอกว่า -- เด็ก ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่คุณว่าทุกคนหรอกนะ”

“จริงเรอะ!” ชายหัวล้านเลิกคิ้วเหมือนประหลาดใจเต็มที่ “งั้นเธอลงเป็นช้อยกเว้นข้อใหญ่เลยสิท่า”

เด็กชายตัวอ้วนไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรต่อ จึงเพียงยกไหล่ชนิดหนึ่ง แล้วหันกลับเตรียมจะไป

“จะยังไ้ก็ตาม” เขาได้ยินเสียงหัวนกระด้างดังตามมาข้างหลัง “มารยาทไปไหนเสียหมดละ ถ้ายังพอมีเหลืออยู่บ้าง ก็แนะนำตัวเองหน่อยสิ”

“ผมชื่อบาสเตียนฮะ” เด็กชายบอก “บาสเตียน บัลธาซาร์ บูกซ์”

“ชื่อประหลาดจริง” ชายคนนั้นจึงง่า “มีแต่บอไปไม้เยอะเยะ แต่ช่างเถอะ ไม้ใช้ความผิดของเธอรอก เธอไม้ได้เป็นคนเลือกนี่นะ ฉันชื่อคาร์ล คอนราด โครแอนเดอร์”

“คอควยตั้งสามตัว”

“อืม” ชายคนนั้นอือออ “จริงด้วย!”

เขาพ่นควันออกมา 2-3 วง “เรื่องชื่อของเราทั้งคู่ไม้สำคัญเท่าไร นึกหรอก เพราะถึงอย่างไรเราก็ไม้เจอกันอีกแน่ แต่ก่อนเธอไป มีอย่างหนึ่งทีฉันอยากรู้ ทำไม้เธอถึงพรวดพราดเข้ามาในร้านฉันอย่างนั้น ทำทางเหมือนกำลังวิ่งหนีอะไรมา ฉันว่าถูกไหม”

บาสเตียนพยักหน้ารับ แล้วโบหน้ากลมๆ ของเขาก็ซิดลง แต่ดวงตาเบิกกว้างขึ้น

“คงไปฉกกล่องใส่เงินของใครมา” นายโครแอนเดอร์เดา “ไม้ก็ชนผู้หญิงแก่หกล้ม หรือก่อเรื่องเหลวไหลสารพัดแบบทีพวกเธอชอบทำกัน ทุกวันนี้ มีตำรวจตามมารีเปลา ไอ้หนู”

บาสเตียนส่ายหน้า

“จันว่ามา” นายโครแอนเดอร์พูด “เธอวิ่งหนีใคร”

“คนอื่นฮะ”

“คนอื่นไหน”

“เด็กคนอื่นๆ ในห้องผม”

“ทำไม้”

“พวกเขาชอบมาอยู่กับผมซะ”

“ยุ่งยังไง”

“เขามาดักผมหน้าโรงเรียน”

“แล้วไง”

“แล้วพวกเขาทิ้งตะโกนล้อผม ผลักผม หัวเราะเยาะผม”

“เธอก็ปล่อยให้เขาทำเอาเฉย ๆ?”

นายโคเรแอนเดอร์มองเด็กชายอย่างไม่รู้พอใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนถามต่อว่า “ทำไมไม่ตีมันจุมูกพวกเขาไปสักทีล่ะ”

บาสเตียนอ้าปากหวอ “ไม่ได้หรอกซะ -- ผมไม่อยากทำอย่างนั้นอีกอย่าง ผมชกมวยไม่เป็นด้วย”

“มวยปล้ำล่ะ” นายโคเรแอนเดอร์ถาม “หรือวิ่งแข่ง หรือว่ายน้ำ ฟุตบอล ยิมนาสติก ไม่เป็นสักอย่างเลยรี”

เด็กชายส่ายหน้า

“พูดให้ชัดก็คือ” นายโคเรแอนเดอร์ว่า “เธอเป็นคนอ่อนแอ?”

บาสเตียนยกไหล่

“แต่เธอก็ยังพูดได้นี่” นายโคเรแอนเดอร์บอก “ทำไมไม่เถียงเวลาเขาล้อล่ะ”

“ผมลองแล้วซะ...”

“แล้วไง”

“พวกเขาจับผมโยนลงถังขยะ เอาเชือกมัดฝ่าเท้า ผมตะโกนอยู่ตั้งสองชั่วโมงกว่าจะมีคนได้ยิน”

“อ้อ” นายโคเรแอนเดอร์จึงมำ “ที่นี่เธอเลยไม่กล้า”

บาสเตียนพยักหน้า

“ถ้างั้น” นายโคเรแอนเดอร์สรุป “เธอยังเป็นคนขี้ขลาดอีกด้วย”

บาสเตียนคอตก

“น่าจะพอมีความหวังสุดท้ายบ้างหรอกน่า เธอเรียนเก่งที่สุดอยู่ในชั้น
รีเปล่า เป็นคนโปรดของครูเลยใช่ไหม”

“ไม่ล่ะ” บาสเตียนตอบ ตายังหลุบต่ำ “ปีที่แล้วผมสอบตก”

“พระเจ้า!” นายโคเรแอนเดอร์ร้อง “ล้มเหลวหมดทุกอย่างเชียวย
หรือนี้”

บาสเตียนไม่พูดอะไร เอาแต่ยืนนิ่งอยู่ในเลื้อยโค้ดที่มีน้ำหยด สองแขน
ตกปวกเปียกข้างตัว

“เวลาพวกเขาตะโกนล้อเธอ เขาตะโกนว่ายังไงบ้าง” นายโคเรแอนเดอร์
อยากรู้

“เอ่อ -- ทุกอย่างล่ะ”

“ตัวอย่างเช่น?”

“หมูตอน! หมูตอน! หมูตอนนั่งกระโถน! กระโถนพังเพราะหมูตอน
นั่งกระโถน คงเป็นเพราะผมอ้วนมาก”

“ก็ไม่เท่าไร” นายโคเรแอนเดอร์ว่า “อย่างอื่นล่ะ”

บาสเตียนลืงเลินดิหนึ่งก่อนร่ายยาว

“สติเฟื่อง ไม่เต็มเต็ง ซี้ไม้ จอมโกหก...”

“สติเฟื่อง ทำไมล่ะ”

“เพราะบางครั้งผมพุดกับตัวเอง”

“เธอพุดอะไรกับตัวเอง”

“ผมแต่งเรื่อง ตั้งชื่อ ใช้คำที่ไม่เคยมีมาก่อน ทำนองนั้นล่ะ”

“แล้วเธอก็เล่าเรื่องพวกนี้ให้ตัวเองฟัง ทำไมล่ะ”

“ก็ไม่มีใครสนใจฟังผมนี่ล่ะ”

นายโคเรแอนเดอร์เงียบอย่างครุ่นคิดไปพักหนึ่ง

“พ่อแม่เธอว่ายังไงบ้าง”

บาสเตียนไม่ตอบในทันที เป็นครูใหญ่เขาจึงพิมพ์ “พ่อแม่ว่ายังไง พ่อไม่เคยพูดอะไร พ่อไม่สนใจเรื่องไหนทั้งนั้น”

“แม่เธอล่ะ”

“แม่ -- แม่ไม่อยู่แล้วล่ะ”

“พ่อแม่เธอหย่ากัน?”

“ไม่ล่ะ” บาสเตียนตอบ “แม่ตายแล้ว”

ตอนนั้นเอง เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น นายโคเรแอนเดอร์ยืนตัวลุกจากเก้าอี้ด้วยความยากลำบาก เดินกระเด้งกระแด้งไปทางห้องเล็กๆ หลังร้าน เขายกหูโทรศัพท์ บาสเตียนได้ยินเสียงเขาพูดชื่อตัวเองดังมาแว่วๆ จากนั้นก็ไม่ได้ยินอะไรอีก นอกจากเสียงจิมๆจางๆเบาๆ

บาสเตียนยืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงพูดสารภาพสิ่งต่างๆออกไปเสียมากมาย ทั้งที่เกลียดการถูกซักไซ้แบบนี้เหลือเกิน และเขาก็ถึงกับเหงื่อแตกพลั๊กเมื่อนึกได้ว่าตัวเองไปไม่ทันโรงเรียนเข้าแล้ว เขาต้องรีบละ ไซ้แล้ว ต้องวิ่งที่เดียว -- แต่เขากลับยังยืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ มีบางสิ่งยึดตัวเขาไว้โดยที่เขาไม่รู้ว่ามีมันคืออะไร

บาสเตียนยังคงได้ยินเสียงอู้อี้ดังมาจากห้องหลังร้าน ช่างเป็นการสนทนาทางโทรศัพท์ที่ยาวนานเหลือเกิน

แล้วบาสเตียนก็รู้สึกตัวว่า ตลอดเวลาเขายืนจับจ้องอยู่แต่หนังสือเล่มที่นายโคเรแอนเดอร์ถืออยู่เมื่อครู่ ซึ่งขณะนั้นมันวางอยู่บนเก้าอี้ เขาไม่สามารถละสายตาได้ คล้ายกับมันมีพลังแม่เหล็กดึงดูดเขาไว้อย่างไม่อาจต้านทาน

บาสเตียนเดินตรงไปที่เก้าอี้ ยื่นมือออกไปช้าๆแตะที่หนังสือ --

ในวินาทีนั้นเอง บางสิ่งในตัวเขาก็ลั่น “คลิก!!” ราวกับกับดักจับเข้าหากัน บาสเตียนรู้สึกขึ้นมาราว ๆ ว่าการแตะต้องหนังสือเล่มนี้เป็นจุดเริ่มต้น บางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีทางจะแก้ไขให้เบียดบังเดิมได้อีก และมันได้สำแดง ตัวของมันออกมาแล้ว

เขาหยิบหนังสือขึ้นมาสำรวจ มันหุ้มปกด้วยผ้าไหมสีทองแดงที่เป็นมันเลื่อมระยับยามพลิกไปมา พอเปิดดูข้างในก็พบว่าหนังสือเล่มนี้พิมพ์ตัวอักษรไว้สองสี ดูเหมือนจะไม่มีภาพประกอบ แต่มีตัวอักษรขนาดใหญ่ สวยงามขึ้นต้นแต่ละบท เมื่อพิจารณาหน้าปกให้ละเอียดขึ้นจึงเห็นรูปงูสองตัว ตัวหนึ่งสีขาวยาวตัวหนึ่งสีดำ ต่างตัวต่างงับหางของอีกตัวไว้ ทำให้เกิดวงรีรูปไข่ขึ้นวงหนึ่ง ภายในวงรีมีตัวอักษรพิมพ์เล่นทางลักษณะแปลกตา เป็นคำว่า

จินตนาการไม่รู้จบ

ความหลงใหลของมนุษย์เราไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ล้วนเป็นเรื่องที่แสนลึกลับ ผู้ซึ่งถูกมันครอบงำไว้ไม่สามารถอธิบายได้ ส่วนผู้ซึ่งไม่เคยถูกมันครอบงำก็ไม่สามารถเข้าใจผู้ซึ่งถูกครอบงำได้เลย บางคนเสี่ยงชีวิตทั้งชีวิตเพื่อพิชิตยอดเขาสักลูก โดยที่ไม่มีมีใครแม้แต่ตัวเขาเองบอกได้ชัดเจนว่าทำไม หลายคนทำลายตัวเองเพื่อจะชนะใจใครสักคนที่ไม่เคยไยดีต่อเขาแม้สักนิด อีกหลายคนพินาศย่อยยับจากการอุทิศชีวิตให้แก่ความสนุกสนานหน้าโตะพนัน มีบางคนมุ่งมั่นที่จะเอาชนะการเสี่ยงโชคให้ได้สักครั้งกระทั่งสิ้นเนื้อประดาตัว ในขณะที่บางคนสังเวททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความฝันซึ่งไม่มีวันเป็นจริง หรือบางคนก็คิดว่าความสุขที่ตนปรารถนานั้นอยู่ ณ แห่งไหนอื่น จึงใช้เวลาทั้งชีวิตออกเที่ยวตระเวนตามหา และ

บางคนก็ไม่เคยยอมหยุดพักเลยจนกว่าจะได้เป็นผู้มีอำนาจวาสนา พุดให้สิ้น กระซิบเข้าก็คือ ความหลงใหลนั้นก็มีมากมายหลากหลายชนิด เช่นเดียวกับมนุษย์

และความหลงใหลของบาสเตียนก็อยู่ที่หนังสือ

ถ้าหากเธอไม่เคยใช้เวลาตลอดคำกับดวงตาแสนปราณี ผมเผ้ายุ่งเหยิง ลืมโลกทั้งโลกรอบตัว ลืมหนาว ลืมหิว เพื่อเฝ้าอ่านแต่หนังสือสักเล่ม

ถ้าหากเธอไม่เคยใช้ไฟฉายแอบส่องอ่านหนังสือใต้โปงผ้าห่ม เพราะพ่อแม่หรือผู้ที่หวังดีกับเธอบางคนได้ปิดไฟเสียตามหลักการอันมีเหตุผลว่า ได้เวลาเข้านอนแล้ว เพราะพรุ่งนี้เธอต้องตื่นแต่เช้า...

ถ้าหากเธอไม่เคยปวดน้ำตาแห่งความทุกข์ระทมทั้ง ด้วยเหตุที่เรื่องแสนสนุกได้มาถึงตอนอวสาน และเธอจำต้องพรากจากตัวละครที่ได้ร่วมผจญภัยกันมาหลายครั้งหลายครา ตัวละครที่เธอทิ้งรักทั้งซึ้งซม ตัวละครที่ได้ร่วมแบ่งปันทั้งความหวัง ความหวังอันกลัว ซึ่งเมื่อปราศจากสหายเหล่านี้แล้ว ชีวิตก็ดูว่างเปล่าไร้จุดหมายไปโดยสิ้นเชิง...

ถ้าหากเธอไม่เคยพบประสบการณ์เหล่านี้ด้วยตัวเองเลย เธอก็อาจไม่เข้าใจสิ่งที่บาสเตียนได้กระทำต่อไป

ขณะจ้องมองชื่อหนังสือ บาสเตียนรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ สลับกัน นี่เองสิ่งที่เขาเฝ้าฝันถึง สิ่งที่เขาเฝ้ารอคอยมาเนิ่นนาน นับแต่ความหลงใหลในหนังสือได้เข้ายึดครองตัวเขาไว้ หนังสือไม่รู้จบ! หนังสือแห่งหนังสือ!

เขาจะต้องได้หนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะราคาสักเท่าใดก็ตาม!

ไม่ว่าราคาสักเท่าใดก็ตาม? -- พุดเฉย ๆ นั้นง่ายอยู่! แต่ต่อให้เขามีเงินมากกว่าค่าขนมหนึ่งวันที่มีตอนนี้ -- คุณโคเรแอนเดอร์บวม ๆ นี้ก็ได้บอกให้เข้าใจอย่างชัดเจนแล้วว่า จะไม่ขายหนังสือให้แม้แต่เล่มเดียว และคุณโคเรแอนเดอร์คงไม่ยอมขายจริงๆ แน่ สถานการณ์ช่างสิ้นหวังเหลือเกิน

แต่บาสเตียนตระหนักแล้วว่าเขาไม่สามารถจากไปได้โดยไม่มีหนังสือเล่มนี้ เขาชัดเจนในใจแล้วว่าตัวเองเข้ามาในร้านแห่งนี้เพื่อหนังสือเล่มนี้เท่านั้น มันเรียกหาเขาด้วยวิธีการอันลึกลับบางอย่าง เพราะมันต้องการเป็นของเขา เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของเขาเสมอมา!

บาสเตียนเงียหูฟังเสียงงีมงำจากห้องเล็กด้านหลัง แล้วภายในชั่วพริบตา ก่อนที่จะทันรู้ตัว เขาก็ได้หนังสือเล่มนั้นมาอยู่ในเสื้อโค้ต เขาใช้สองแขนกดมันไว้กับตัว เดินถอยหลังไปยังประตูซึ่งเปิดสู่ถนน โดยไม่ส่งเสียงใดๆ ตาจับจ้องอย่างกังวลไปทางประตูห้องหลังร้าน ค่อยๆ หมุนลูกบิดประตูด้วยความระมัดระวัง และเพื่อกันไม่ให้พวงระฆังทองเหลืองส่งเสียงดัง เขาจึงแง้มประตูเพียงพอให้ตัวแทรกผ่านแล้ว ปิดประตูตามหลังอย่างเงียบกริบ

จากนั้นก็ออกวิ่งทันที

หนังสือ สมุด ปากกา ดินสอในกระเป๋านักเรียนเขย่าสะเทือนตามจังหวะของฝีเท้า บาสเตียนเจ็บเสียดชายโครง แต่ก็ยังคงวิ่งต่อไป ผนตกลี้น้ำ ไหลลงในปกคอเสื้อ ความหนาวเย็นที่เปียกชื้นซึมผ่านไปตามเสื้อโค้ต แต่บาสเตียนไม่ใส่ใจ เขารู้สึกอ่อนนุ่มทั่วทั้งตัว ทว่าไม่ใช่เพราะการวิ่ง

หากเป็นเพราะจู่ๆ สติรู้ผิดชอบของบาสเตียน ซึ่งไม่ได้เบิกตา แม้สักนิดขณะอยู่ในร้านหนังสือ ได้กลับฟื้นคืนขึ้นมาแล้ว ข้ออ้างต่างๆ ซึ่งเคยดูแสนน่าเชื่อถือได้หลอมละลายไปจนหมดสิ้น ราวกับมนุษย์หิมะได้ลมหายใจเปลวไฟลุกโชนของมังกร

เขาขโมยของ เขาเป็นขโมย!

สิ่งที่เขาทำลงไปเลวร้ายยิ่งกว่าที่ขโมยธรรมดาทำเสียด้วยซ้ำ หนังสือเล่มนี้ต้องเป็นหนังสือที่มีอยู่เพียงเล่มเดียว ไม่อาจหาเล่มไหนมาทดแทนได้

มันต้องเป็นสมบัติที่ยิ่งใหญ่ของคุณโคเรแอนเดอร์อย่างแน่นอน การขโมยไวโอลินล้ำค่าของนักไวโอลินสักคน หรือขโมยมงกุฎของพระราชานั้น ย่อมไม่มีทางเหมือนการขโมยเงินจากลิ้นชักใส่เงินได้เลย

ระหว่างวิ่ง บาสเตียนถอดหนังสือไว้แน่นใต้เสื้อโค้ต ด้วยตระหนักถึงมูลค่าที่มันจะเรียกขตใช้คืน เขาจึงไม่อาจสูญเสียมันไป มันเป็นสิ่งเดียวที่เขาเหลืออยู่ในโลก

เพราะแน่นอนว่าเขากลับบ้านไม่ได้อีกแล้ว

บาสเตียนพยายามนึกภาพพ่อซึ่งคงกำลังทำงานอยู่ในห้องกว้างใหญ่ที่จัดแต่งไว้เป็นห้องสำหรับทำงาน รอบตัวพ่อจะเรียงรายไปด้วยรูปหล่อปูนปลาสเตอร์ของพินคน เพราะพ่อเป็นช่างเทคนิคทันตกรรม บาสเตียนไม่เคยคิดสงสัยเลยแม้สักครั้งว่า พ่อมีความสุขกับงานที่ทำหรือเปล่า เขาเพิ่งเกิดความรู้สึกสงสัยขึ้นมาเป็นครั้งแรกในตอนนั้น แต่ -- เขากลับไปถามพ่อไม่ได้อีกแล้ว

สมมุติว่าเขากลับบ้านไปเดี๋ยวนี้ พ่อก็คงจะออกมาจากห้องทำงานในชุดเสื้อคลุมสีขาว ถือรูปหล่อปูนปลาสเตอร์ติดมาด้วย ถามเขาว่า “ทำไมกลับเร็วนักล่ะลูก” -- “ฮะ” เขาจะตอบพ่อ -- “วันนี้ไม่มีเรียนหรือ” -- บาสเตียนนึกถึงใบหน้าเสียวขริมนประตูของพ่อแล้วก็รู้ว่าตัวเองพูดโกหกกับพ่อไม่ได้ แต่จะบอกความจริงก็ยิ่งไม่ได้ บอกไม่ได้จริง ๆ สิ่งเดียวที่ทำได้คือหนีไปอยู่เสียที่อื่น หนีไปให้ไกลแสนไกล พ่อต้องไม่มีวันรู้ว่าลูกชายของพ่อเป็นขโมย บางทีพ่ออาจไม่ทันสังเกตเห็นก็ได้ว่าเขาไม่อยู่ บาสเตียนพบว่าความคิดนี้ทำให้ตนเองแทบโล่งใจทีเดียว

บาสเตียนหยุดวิ่ง เปลี่ยนเป็นเดินช้า ๆ เขาเห็นตัวโรงเรียนอยู่ตรงสุดปลายถนน เขาออกเดินไปตามเส้นทางประจำที่เคยเดินไปโรงเรียนอย่างเคยชิน ผ่านคนสองสามคนตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง ดูเหมือนถนน

ค่อนข้างโล่งดี หากแต่สำหรับเด็กที่มาโรงเรียนสายมาก ๆ แล้ว โลก
รอบโรงเรียนมักดูราวกับเป็นโลกร้างไปทีเดียว บาสเตียนรู้สึกถึงความ
หวาดกลัวที่ขึ้นภายในตัวเขาทุก ๆ ฝีก้าว แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ดีที่สุด
เขาก็ยังกลัวโรงเรียน ซึ่งเป็นสถานที่แห่งความพ่ายแพ้ประจำวัน เขา
กลัวครูซึ่งอุทธรณ์อย่างอ่อนโยนต่อสติปัญญาของเขา หรือไม่ก็ทำให้
เขากลายเป็นที่ระบายนโหส กลัวเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งมักล้อเลียน
และไม่เคยพลาดโอกาสที่จะทำให้เขารู้ว่าตัวเองนั้นนุ่มง่ามอ่อนแอเพียงใด
เขามักคิดถึงการเรียนหนังสือว่าเป็นการเข้าคุกที่มองไม่เห็นวันออก คือ
ความทุกข์ระทมที่จะดำเนินต่อไปจนกว่าเขาจะโตเป็นผู้ใหญ่ คือบางสิ่ง
ที่เขาทำได้เพียงอดทนไปเรื่อย ๆ

ทว่าเมื่อผ่านมาตามทางเดินก้องเสียงสะท้อน ซึ่งมีกลิ่นขี้ผึ้งลงพื้น
กับลือโอเวอร์โค้ตเปียก ๆ เมื่อจู่ ๆ ความเงียบสงบที่ชุ่มช่อนอยู่ได้เข้ามา
อุดหูไว้เหมือนก้อนสำลี และเมื่อในที่สุดเขาได้มาถึงประตูห้องเรียน
ซึ่งทาสีเขียว ไม้ฝักไข่มุกแก่ ๆ เหมือนกับผนังรอบห้อง เขาก็ตระหนักขึ้นมา
ในทันทีนั้นเองว่าที่นี่ก็ไม่มีที่ว่างสำหรับเขาเช่นกัน เขาต้องหนีมันไปให้พ้น
และควรจะไปเสียเดี๋ยวนี้ด้วย

แต่จะไปไหนล่ะ

บาสเตียนเคยอ่านเรื่องเกี่ยวกับพวกเด็กที่หนีจากบ้านแล้วออกทะเล
เล่นเรือไปเพื่อแสวงโชค บางคนกลายเป็นโจรสลัด บางคนกลายเป็น
วีรบุรุษ บางคนเป็นเศรษฐี แล้วอีกหลายปีให้หลังเมื่อกลับมาบ้าน ก็ไม่มี
ใครเดาถูกว่าพวกเขาเคยเป็นใคร มีประวัติความเป็นมาอย่างไร

แต่บาสเตียนก็ไม่แน่ว่าอยากทำอย่างนั้น ทั้งยังนึกไม่ออกด้วยว่าจะมี
ใครที่ไหนรับเขาเป็นเด็กรับใช้ประจำเรือ อีกอย่าง เขาก็ไม่รู้ว่าจะไปทำเรือ
ที่มีเรือเหมาะ ๆ สักลำซึ่งยินดีรับเขาไว้นั้นได้อย่างไรด้วย

งั้นเขาไปไหนได้บ้างล่ะ

ทันใดเขาก็นึกถึงสถานที่ที่ควรไปขึ้นมาได้ -- สถานที่ซึ่งอย่างน้อยที่สุด ในช่วงนี้จะไม่มีใครหาเขาพบ -- หรือแม้แต่คิดจะไปหาเขา

ห้องใต้หลังคาของโรงเรียนเป็นห้องที่กว้างใหญ่ มีดมิด มีแต่กลิ่นฝุ่นกับ
 ลูกเหม็น ไม่มีเสียงใดๆ ภายในห้อง นอกจากเสียงฝนระรัวลงบนหลังคา
 ลังกะสีขนาดใหญ่มา ชื่ออันยักษ์เป็นลีด้าเมเมื่อมันขึ้นตามอายุขัย
 เช่นเดียวกับบรอยโหว่ที่เพิ่มมากขึ้นทุกทีบนพื้นไม้กระดาน มันเชื่อมต่อกับ
 กับชื่อตัวอื่นๆ ซึ่งสูงเลยหัว แล้วกลืนตัวหายไปในความมืด ไยแมงมุม
 ใหญ่ขนาดเปลลิววนไกวเบาๆ ตามแรงลมอยู่ตรงไหนตรงนี้ แสงสีขาวขุ่น
 ลอดมาจากแสงแดดที่ส่องต้องหลังคา

สิ่งมีชีวิตเพียงชนิดเดียวในที่ซึ่งกาลเวลาเหมือนจะหยุดนิ่งนี้คือ
 หนูตัวเล็กจ้อยที่วิ่งบ้างหยุดบ้างมาตามพื้นห้อง โดยทิ้งรอยเท้าเล็กจิ๋ว
 กับรอยหางลากเป็นทางตรงกลางไว้บนพื้นฝุ่น ก่อนจะนั่งชะงัก ทำหูตั้ง
 แล้วหาย -- แวบ! -- เข้ารูป

เจ้าหนูได้ยินเสียงไซกลอนประตูอันใหญ่ เสียงประตูห้องใต้หลังคา
 เปิดอย่างเชื่องช้าดังแอ็ด แสงลำยาวพาดลงที่พื้นห้อง บาสเตียนเบียดตัว
 เข้ามา เสียงแอ็ดดังอีกครั้ง แล้วประตูก็ปิด บาสเตียนสอดกุญแจเข้า
 ในกลอนประตูแล้วหมุนซัดกลอนประตูด้านในอีกอัน ก่อนจะถอนหายใจ
 ด้วยความโล่งอก ที่นี้ก็ไม่มีใครหาเขาเจออีกแล้ว ไม่มีใครคิดจะมาหา
 ในนี้หรอก -- เขาค่อนข้างแน่ใจ -- เพราะที่นี้แทบไม่ค่อยมีใครขึ้นมาเลย
 หรือถึงเกิดมีใครสักคนจะมาทำธุระอะไรสักอย่างในวันนี้พรุ่งนี้ คนคนนั้น
 ก็จะพบว่าประตูลงกลอน และกุญแจก็ไม่อยู่ หรือหากเกิดมีใครเปิด
 ประตูออกจนได้ บาสเตียนก็ยังมีเวลาซ่อนตัวตามกองข้าวของหักพัง

ซึ่งเก็บอยู่ในนี้

สายตาของบาสเตียนค่อย ๆ ชินกับความมืดขึ้นทีละนิด เขาเคยมาที่นี่แล้ว เมื่อสองสามเดือนก่อนเขาช่วยภารโรงคนหนึ่งขนตะกร้าใส่สมุดหนังสือเก่า ๆ ขึ้นมา จึงได้เห็นที่เก็บกุญแจห้องใต้หลังคาว่าอยู่บนผนังตู้เก็บของตรงบันไดชั้นบนสุด เขาไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้อีกเลย เพิ่งมานึกได้วันนี้เอง

บาสเตียนเริ่มตัวสั่น เลื้อยไต่เขาเปียกโชก ห้องใต้หลังคาคึกเข็นลิ่งแรกที่ต้องทำคือหาที่สักแห่งซึ่งสามารถทำให้เนื้อตัวอุ่นสบายขึ้นได้บ้างไม่มากนักน้อย เพราะเขาทำใจไว้แล้วว่าคงต้องอยู่ที่นี้ไปอีกนาน นานแค่ไหน -- คำถามนี้ไม่โผล่เข้ามาในหัวเลย รวมทั้งไม่เคยคิดด้วยว่าไม่ช้าเขาก็ต้องหิวและกระหาย

บาสเตียนเหลียวมองรอบตัว

ที่นี่แออัดไปด้วยเศษสิ่งของทุกประเภท บนชั้นมีแฟ้มบันทึกเก่า ๆ อยู่เต็มเอี้ยด ม้านั่งกับโต๊ะและอะไหล่เป็นต่างดวงกองซ้อนกันอยู่ทั่วไป แพนที่ประมาณโหลหนึ่งแขวนอยู่บนราวเหล็ก กระจาดดำที่สีด้าถลอกเสียดเกือบหมดแผ่น เต้าหลอมโลหะ อุปกรณ์ยิมนาสติกที่หลุดหักใช้การไม่ได้แล้ว รวมทั้งผ้ากระโดดซึ่งสปริงทะลุออกมาตามรอยขาดด้านบน แพนที่ภูมิศาสตร์ปีกหนึ่ง ยังมีสัตว์สตัฟฟ์อีกสองสามตัวด้วย หมายถึงเท่าที่ตัวมอดแมลงเหลือไว้ให้ ได้แก่ นกฮูกขนาดใหญ่ นกอินทรีทอง แล้วก็สุนัขจิ้งจอก นอกนั้นเป็นอุปกรณ์ทดลองทางเคมี เครื่องวัดกระแสไฟฟ้า โครงกระดูกโครงหนึ่งแขวนอยู่บนราวเสื้อผ้า ตั้งของกระดาศกับหนังสืออีกมากมายกอง ในที่สุดบาสเตียนก็ตกลงใจสร้างที่พักของตนบนกองเบาะยิมนาสติกเก่า ๆ พอนอนแผ่ลงไปที่รู้สึกสบายราวกับนอนบนเก้าอี้นอนนุ่ม ๆ ที่เดียว เขาลากมันมาเรียงไว้ใต้หลังคาสวนซึ่งมีแสงส่องลงมา

มากที่สุด ไกล ๆ กันนั้นเขาเจอผ้าห่มสนามสีเทาของหนึ่ง มันมีฝุ่นจับเซอร์อะ และขาดรุ่งริ่ง หากสำหรับตอนนี้ก็ไม่สำคัญแล้ว เขาขนไปที่เบาะ ถอดเสื้อโค้ตเปียก ๆ แขนงไว้บนราวเสื้อผ้าตัดจากโครงกระดูก เจ้าโครงกระดูก ลื่นสะเทือนแกว่งไปมา แต่บาสเตียนไม่รู้รู้สึกกลัว อาจเป็นเพราะเขาคู่กับของประเภทนี้ตั้งแต่อยู่บ้านแล้วก็ได้ เขาถอดรองเท้าเปียก ๆ ออกด้วย ใส่แค่ถุงเท้ายาว นิ่งขัดสมาธิ คลุมผ้าห่มสนามสีเทาเหมือนอินเดียนแดง ข้างตัวคือกระเป๋านักเรียน -- กับหนังสือปกใหม่สีทองแดง

บาสเตียนแว่นึกถึงเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ปานนี้คงกำลังเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เขียนเรียงความ หรือไม่ก็เรียนวิชาแสนน่าเบื่ออื่น ๆ อยู่ บาสเตียนมองหนังสือเล่มนั้น

“อยากรู้จริง” บาสเตียนพูดกับตัวเอง “ว่ามีอะไรอยู่ในหนังสือเวลาที่มันปิดอยู่ เรารู้หรือว่ามีตัวหนังสือที่พิมพ์อยู่บนกระดาษ -- แต่มันต้องมียางอื่นด้วยแน่ ๆ เพราะทันทีที่เราเปิดหนังสือ มันก็มีเรื่องราว มีผู้คนที่เรายังไม่รู้จัก การผจญภัย เหตุการณ์ สงครามต่าง ๆ เกิดขึ้นในนั้นแล้ว -- ทั้งบางครั้งยังกำลังเกิดพายุอยู่กลางทะเล หรือบางครั้งมันก็พาเราไปถึงบ้านเมืองถึงประเทศแปลก ๆ ด้วย ทุกอย่างนี้ถูกเก็บไว้ในหนังสือ ซึ่งเราต้องอ่านจึงจะพบ แต่เวลาหนังสือปิดอยู่ มันก็มีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดอยู่ในนั้นด้วย แปลกจริง ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นได้”

บาสเตียนแทบรู้สึกถึงความสนุกสนานขึ้นมาได้ในทันที เขาขยับตัวนั่งให้ถนัด หยิบหนังสือ เปิดหน้าแรก

จินตนาการไม่รู้จบ

และเริ่มต้นอ่าน

A

หายนะ
แห่งอาณาจักรจินตนาการ

เหล่า สรรพสัตว์ทั้งมวลในป่าไผ่ยวหนวล้วนปลอดภัยอยู่ภายในถ้ำ
รวงรัง และโพรงของตน

เที่ยงคืนแล้ว ลมแรงพัดหิวหวีผ่านยอดหมู่ไม้ต้นใหญ่ยักษ์อายุ
เก่าแก่ ลำต้นสูงทะมึนส่งเสียงครวญครางเอื่อยดอาด

ทันใดก็ปรากฏแสงเรือง ๆ แสงหนึ่งพุ่งสลัดพันปลาเข้ามาในป่า
หยุดชะงักตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง ลิ่นไหววูบวาบแล้วลอยขึ้นกลางอากาศ
พักค้างคาบนกิ่งไม้ก่อนจะเร่งถลาออกไปในไม่ก็วินาทีต่อมา มันเป็น
ก้อนแสงทรงกลมขนาดประมาณลูกบอลเด็กเล่น เคลื่อนไหวในลักษณะ
กระโจนไถลลงตะเต้พื้น แล้วกระดอนขึ้นใหม่เป็นระยะ ๆ แต่มันไม่ใช่
ลูกบอล

มันเป็นภูตเรืองแสง และมันกำลังหลงทาง ซึ่งนับเป็นเหตุการณ์
ที่ผิดปกติอย่างยิ่งในอาณาจักรจินตนาการ เพราะตามธรรมดา ภูตเรืองแสง
เคยแต่เป็นฝ่ายทำให้ผู้อื่นหลงทางเท่านั้น

ภายในลูกแสงมีร่างเล็ก ๆ แขนปราดเปรี้ยวที่ขึงและกระโจนอย่าง
เต็มพลัง ร่างนี้ไม่ใช่ทั้งเพศผู้และเพศเมีย ด้วยลักษณะทางเพศไม่มีอยู่
ในเผ่าพันธุ์ของภูตเรืองแสง มือขวาของภูตตนนี้ถือธงขาวเล็กกระจ้อย
ซึ่งโบกไหว ๆ อยู่ทางด้านหลัง อันเป็นสัญลักษณ์แสดงว่ามันคือผู้นำสาร
หรือผู้นำธงพักรบชั่วคราว

เราอาจคิดว่าการกระโจนพรวด ๆ ในที่มีดแบบนี้ น่าจะชนเอาต้นไม้
เข้าบ้าง หากแต่สำหรับภูตเรืองแสงกลับไม่ต้องกลัวอันตรายเช่นนี้เลย

เพราะมันมีความว่องไวอย่างเหลือเชื่อ ทั้งยังสามารถหักเหทิศทางได้ กลางจังหวะขณะกำลังกระโจนด้วย นี่เป็นเหตุที่ทำให้เรามองเห็นมันวิ่งแบบสลับฟันปลา แต่ส่วนใหญ่แล้วมันมักเคลื่อนไหวยไปในทิศทางที่แน่นอนมากกว่า

หากในทันทีนั่นเอง เจ้าภูตเรืองแสงก็ชนแรงกึ่งหินแกร่งหนึ่งเข้า มันพุ่งตัวถอยหลังด้วยความตกใจ ร้องครางหึ่งๆ ราวกับลูกสุนัข ถอยมานั่งตั้งสติบนกิ่งไม้อยู่พักหนึ่ง ก่อนออกเดินทางต่อโดยมองรอบๆ แรงหินอย่างระแวดระวัง

ถัดขึ้นไปข้างหน้า ภูตเรืองแสงมองเห็นที่โล่งแห่งหนึ่งกลางป่า และภายใต้แสงจากกองไฟที่มีผู้ก่อขึ้น มันแลเห็นร่างสามร่างซึ่งแตกต่างกัน ทั้งขนาดและรูปร่าง ยักษ์ตนหนึ่งนอนคว่ำพังพาบอยู่กับพื้น เนื้อตัวที่ดูคล้ายทำจากก้อนหินสีเทาขาวประมาถลึบฟุด มันนอนมองดูกองไฟ โดยใช้ศอกข้างหนึ่งยันตัวขึ้น บนใบหน้าหินกร้านแดดลมที่ดูเล็กรายหน้าประหลาดเมื่อเทียบกับไหล่ทรงพลัง มีซี่ฟันยื่นเรียงออกมาเหมือนแถวของจอบเหล็กกล้า ภูตเรืองแสงจำได้ว่ามันเป็นหนึ่งในเชื้อสายพวกยักษ์เขมือบหิน เผ่าพันธุ์ซึ่งอาศัยอยู่ในเทือกเขาที่ไกลออกไปจนไม่อาจมองเห็นได้จากป่าไผ่หวน -- พวกมันไม่เพียงอาศัยอยู่ที่เทือกเขานั้น หากยังดำรงชีพอยู่ด้วยเทือกเขานั้นอีกด้วย เพราะหินเป็นอาหารชนิดเดียวที่พวกมันกิน เทือกเขาจึงถูกกัดกินไปที่ละชนิด แต่ยงนับว่าโชคดีที่กินแค่ชนิดเดียวก็อยู่กันไปได้นาน พวกนี้สามารถอยู่ได้หลายอาทิตย์หรือถึงหลายเดือนด้วยการกัดกินหิน -- ซึ่งถือเป็นอาหารบำรุงชั้นสุดยอด -- แค่นี้เพียงคำเดียว แม้ว่ายักษ์เขมือบหินจะมีจำนวนไม่มาก และเทือกเขามีขนาดใหญ่โตมโหฬารอย่างยิ่งก็จริง แต่ในเมื่อพวกมันอยู่ที่นั่นมานานแสนนาน -- อยู่กันมาหลายชั่วอายุ ยิ่งกว่าพลเมืองเกือบทั้งหมดใน

อาณาจักรจินตนาการท่ามกลางวันเวลาที่ผ่านไป เทือกเขาจึงมีรูปร่างประหลาดมาก คือคล้ายกับเนยสวิสก้อนมหึมาที่เต็มไปด้วยรูและถ้ำ ซึ่งนี่ก็เป็นเหตุผลว่าทำไมใครๆ จึงเรียกเทือกเขาชื่อว่า เทือกเขาเนยแข็งแห่งวินยัคซ์เหมือนหินไม่เพียงกินหินเป็นอาหาร หากยังทำข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ จากหินด้วย ทั้งเครื่องเรือน หมวก รองเท้า เครื่องมือ แม้กระทั่งนาฬิกาพกคึกคู้ จึงไม่น่าแปลกใจที่พาหนะของยัคซ์พิสดารตอนนี้ซึ่งวางผังอยู่ตรงต้นไม้ด้านหลังคือจักรยานสองล้อทำจากหินทั้งคัน ล้อสองข้างคล้ายหินไม่อ่อนนุ่มโหฬาร เมื่อมองโดยรวมก็จะคล้ายรถบดถนนติดขาถีบ

ร่างที่สองซึ่งนั่งอยู่ทางขวามือของร่างแรกคือเจ้าปีศาจราตรีตัวน้อยโตไม่เกินสองเท่าของภูตเรืองแสง มันมีรูปร่างเหมือนตัวดักแด้ สีดำปิดปิดขนปุกปุยกำลังชันตัวขึ้นหนึ่ง มีมือสี่ขมพู่เล็กๆ ซึ่งออกท่าทางอย่างดูเดียด ไนยามพูดคุ้ย ไต่กระเชิงผมเป็นดวงตากลมโตสองข้างทอแสงเรืองเหมือนดวงจันทร์ที่ส่องให้มองเห็นใบหน้ามันได้ชัดเจนขึ้น

แต่เนื่องจากเผ่าพันธุ์ปีศาจราตรีมีหลากหลายรูปร่างหลายขนาด อยู่กระจัดกระจายไปทั่วทุกภาคของอาณาจักรจินตนาการ จึงยากจะบอกได้ว่าเจ้าตัวนี้มาจากแถบไหน แต่เราก็พอเดาได้ว่ามันอยู่ระหว่างเดินทาง เพราะคางคาวตัวโตที่หลุบปีกเก็บเหมือนร่มหุบ เกะห้อยหัวอยู่บนกิ่งไม้ไม่ไกลนัก เป็นพาหนะของพวกปีศาจราตรี

ต้องใช้เวลาอีกเป็นครู่ใหญ่ เจ้าภูตเรืองแสงจึงมองเห็นร่างที่สามทางด้านซ้ายของกองไฟ เพราะตัวมันเล็กมากจนมองแทบไม่เห็นจากระยะไกลขนาดนี้ มันคือหนึ่งในเผ่าพันธุ์จิวลิวซึ่งมีร่างเล็กกระจุมกระจิมในรูปเดียวกับมนุษย์ เจ้าจิวลิวใส่สุทสี่สุด สวมหมวกทรงสูง

ภูตเรืองแสงไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับพวกจิวลิวหนัก แต่เคยได้ยินว่าพวกมันสร้างเมืองทั้งเมืองไว้ในกิ่งไม้กิ่งเดียว โดยบ้านแต่ละหลังเชื่อม

ถึงกันด้วยชั้นบันได ทั้งบันไดเชือกและบันไดพาด พวกนี้อาศัยอยู่ในภูมิภาคแถบหนึ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับภาคอื่น ๆ ในจักรภพจินตนาการอันไร้ขอบเขต อีกทั้งอยู่ห่างไกลกว่าที่อยู่ของพวกยักษ์เขม็อบหินด้วย ซึ่งเรื่องนี้ก็ชวนพิศวงขึ้นไปอีก เมื่อได้รู้แน่ชัดว่าพาหนะที่เจ้าจิวหลิวใช้เดินทางมาจนถึงที่นี่คือหอยทาก เปลือกสีชมพูของเจ้าหอยคาดอานเงินแวววาว มีสายบังเหียนวาววับราวกับด้ายเงินผูกติดบนหนวด

ภูตเรื่องแสงคิดไม่ออกว่าทำไมสิ่งมีชีวิตต่างเผ่าพันธุ์ทั้งสามจึงสามารถมานั่งร่วมวงกันได้อย่างสันติ เพราะความปรองดองระหว่างต่างพันธุ์ต่างเชื้อสาย ไม่ใช่กฎข้อบังคับในอาณาจักรจินตนาการ ที่นี่มีสงครามการต่อสู้เกิดขึ้นบ่อย ๆ และเป็นที่ยี่สิบกว่าปีแล้วมีหลายเผ่าพันธุ์อาฆาตพยาบาทกันมานานับหลายร้อยปี ยิ่งไปกว่านั้น พลเมืองแห่งอาณาจักรจินตนาการก็เชื่อว่าจะมีความเชื่อตรงไปเสียหมด ยังมีพวกที่คิดโกง ชั่วร้าย และอำมหิตอยู่ไม่น้อย พวกภูตเรื่องแสงเองก็เป็นหนึ่งในเชื้อสายซึ่งแทบไม่มีกิตติศัพท์ทางการพูดจริงทำจริงหรือทำตัวน่าเชื่อถือเลย

หลังจากเฝ้าดูภาพภายใต้แสงไฟได้พักหนึ่ง ภูตเรื่องแสงจึงสังเกตเห็นว่าทั้งสามต่างมีบางสิ่งสืงติดอยู่กับตัว ถ้าไม่ใช่ธงก็เป็นเศษผ้าขาวคาดสะพายเฉียงที่หน้าอก อันหมายถึงว่าพวกนี้เป็นผู้นำสารหรือผู้นำธงพักรบชั่วคราวเช่นกัน นี่เองที่มาของบรรยากาศแห่งสันติ

เป็นไปได้หรือไม่ว่า ทั้งสามก็กำลังเดินทางด้วยภาระหน้าที่เดียวกันกับเจ้าภูตเรื่องแสง

ในระยะไกลแบบนี้ มันไม่สามารถได้ยินสิ่งที่พวกนั้นพูดคุยกัน เพราะเสียงลมซึ่งหอนโหยหวนอยู่บนยอดไม้ดังกลบหมด แต่ในเมื่อทั้งสามเคารพในสถานภาพผู้นำสารของกันและกัน บางทีพวกนี้อาจรับรอง

เจ้าภูตเรืองแสงด้วยสถานะเดียวกัน แล้วละเว่นไม่ทำร้ายมันก็ได้ระมัง ภูตเรืองแสงจำเป็นต้องถามทางจากใครสักคน นับว่าโชคดีไม่น้อยที่ได้มา พบโอกาสในช่วงเวลาเช่นนี้กลางป่าดง ดังนั้นมันจึงฉูดฉาดกระซอกความ กล้าหาญให้ลุกขึ้น เสียงโพล่ตัวออกจากที่ซ่อน โพร่างลั่นเทาขึ้นกลางอากาศ พร้อมกับโบกธงไหว ๆ

ยักษ์เขมือบหินซึ่งหันหน้ามาทางนี้พอดีเป็นคนแรกที่เห็นเจ้าภูตเรืองแสง

“คืนนี้การเจรจาข้างคับคั่งเสียจริง” มันพูดเสียงแตกพร่า “มาอีก หนึ่งแล้ว”

“ฮูฮู ภูตเรืองแสงนั่นเอง!” ปิตาจราตรีกระซิบ ดวงตาที่คล้าย ดวงจันทร์ทอแสงเรืองขึ้น “ยินดีที่ได้พบ!”

จิวหลิวลุกขึ้นยืน สืบเท้าเข้าหาผู้มาใหม่ ร้องทักเสียงใสแจ้วว่า “หากตาข้าไม่ผิด เจ้าคงเป็นผู้นำสารระมัง”

“ถูกแล้ว” ภูตเรืองแสงตอบ

จิวหลิวเปิดหมวกออก โด่งน้อย ๆ ก่อนพูดเสียงจุกจิกราวกับ เสียงนกว่า “โอ้ มาร่วมวงกับเราสิ เราทั้งสามก็เป็นผู้นำสารเหมือนกัน จะไม่นั่งพักสักหน่อยก่อนหรือ”

จากนั้นจึงวาดหมวกไปยังที่ว่างข้างกองไฟ

“ขอบคุณมาก” ภูตเรืองแสงตอบ ขยับเข้าไปใกล้อีกนิดอย่างขลาด ๆ แล้วว่า “ขออนุญาตแนะนำตัวนะ ข้าชื่ออู๋บ๊อบบี้”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” จิวหลิวบอก “ข้าชื่อก๊วกก๊วก”

ปิตาจราตรีค่อมหัวให้โดยไม่ได้ลุกขึ้น “ข้าชื่ออู๋ซุซุซุส”

“ส่วนข้า” ยักษ์เขมือบหินทำเสียงครีตคราด “ชื่อฟืออนคราซซาร์ก” แล้วทั้งสามก็มอดดูเจ้าภูตเรืองแสงที่กำลังยืนขยุกขยิกด้วยความ

เขินอาย ภูตเรืองแสงรู้สึกอึดอัดมากที่สุดก็เลยเมื่อถูกจ้องหน้าเอาตรงๆ

“จะไม่นั่งก่อนหรือบลูบับ” จิวทลิวถาม

“บอกตามจริง” ภูตเรืองแสงว่า “ข้ากำลังรีบเหลือเกิน ข้าเพียงแวะเข้ามาเพื่อถามว่ามีใครรู้จักทางไปหอคอยงาช้างบ้างไหม เท่านั้นละ”

“ฮูฮู!” ปีศาจราตรีร้อง “เจ้าจะไปเข้าเฝ้าองค์ยุวจักรพรรดินีหรือ”

“ถูกต้อง” ภูตเรืองแสงตอบ “ข้ามีข่าวสารสำคัญต้องไปทูลพระองค์”

“ข่าวสารนั้นว่ายังไงบ้างล่ะ” ยักษ์เขมือบหินถามเสียงเหมือนหินเสียดกัน

“เจ้าก็รู้อยู่แล้ว...” ภูตเรืองแสงบอก ยืนเขย่งขาสลับข้างไปมา “...ว่าข่าวสารนี้ถือเป็นความลับ”

“เราทั้งสามก็มีภาระเดียวกันกับท่าน -- ฮูฮู!” ปีศาจราตรีขูขูหลุหลุ “เราจึงเป็นเพื่อนร่วมทางกัน”

“บางทีข่าวสารของท่านอาจเหมือนกับของเรา” จิวทลิวก็กุกกุก

“นั่งลงแล้วเล่าให้เราฟังเถอะ!” ฟีออนคราชซาร์กครืดคราด

ภูตเรืองแสงนั่งลงตรงที่ว่าง

“บ้านของข้า” มันเริ่มเล่าหลังจากลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง “อยู่ไกลจากที่นี่มาก -- ไม่รู้ว่าคุณเจ้าจะเคยได้ยินชื่อบ้างหรือเปล่า แถวนั้นเรียกว่าทุ่งดินร่วน”

“ฮูฮูฮูฮู!” ปีศาจราตรีร้องอย่างเบิกบาน “เป็นเมืองสวยทีเดียว!”

ภูตเรืองแสงยิ้มน้อยๆ

“ใช่ เจ้าก็คิดเช่นนั้น?”

“เจ้ามีเรื่องพูดแค่นั้นหรือบลูบับ” ฟีออนคราชซาร์กขัดเสียงพรวด “เจ้าเดินทางมาเพื่ออะไร”

“มีบางสิ่งเกิดขึ้นในทุ่งดินร่วน” ภูตเรืองแสงตะกุกตะกัก “บางสิ่ง

ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ว่ากันตามความจริง -- ขณะนี้มันก็ยังเกิดอยู่ แต่อธิบายยากเหลือเกิน -- มันเริ่มต้นขึ้น -- เอาอย่างนั้นะ ทางตะวันออกของเมืองเรามีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่ง คือ -- เคยมีนะ -- เราเรียกมันว่าทะเลสาบซุบเดียด ที่นี้มันเริ่มต้นขึ้นตรงที่ วันหนึ่งทะเลสาบก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว -- มันหายไป พวกเจ้าพอเข้าใจไหม”

“เจ้าคงหมายถึงมันแห่งไป?” กุกุกูถาม

“ไม่ใช่” ภูตเรื่องแสงตอบ “ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีพื้นทะเลสาบที่แห่งไปเหลืออยู่ แต่ที่มันไม่มี ตรงที่ซึ่งเคยมีทะเลสาบอยู่กลับไม่มีอะไรอยู่เลย -- ไม่มีจริงๆ เจ้าเข้าใจรึยัง”

“กลายเป็นหลุม?” ยักษ์เขมือบหินถามเสียงแหบห้าว

“ไม่ใช่ ไม่ใช่หลุม” -- ภูตเรื่องแสงพูดอย่างท้อแท้ -- “เพราะถึงอย่างไรหลุมก็ยังเป็นบางสิ่งที่มีตัวตน แต่ที่มันว่างเปล่า”

ผู้นำสารที่เหลือสบตากัน

“เจ้า -- ฮูฮู -- ความว่างเปล่า -- นี่หน้าตาเป็นยังไง” ปีศาจราตรีถาม

“นั่นละที่อธิบายยากเหลือเกิน” ภูตเรื่องแสงกล่าวอย่างกลัดกลุ้ม “มันไม่เหมือนกับอะไรทั้งนั้น มัน -- เหมือน -- โอ้ย มันไม่มีคำไหนจะอธิบายได้จริงๆ!”

“บางที” จิวหลิวออกความเห็น “เวลาเจ้ามองดูที่ตรงนั้น มันเหมือนกับว่าเจ้ากำลังตาบอด”

ภูตเรื่องแสงตกตะลึงอ้าปากค้าง

“ใช่แล้ว!” มันร้อง “แต่ -- มันอยู่ที่ -- ข้าหมายถึงว่า พวกเจ้าก็เจอเรื่องแบบนี้เหมือนกันรึ”

“เดี๋ยวกู!” ยักษ์เขมือบหินครี๊ดคราด “มันเกิดขึ้นที่นั่นแห่งเดียว รึเปล่า”

“ทีแรกก็ใช่” ภูตเรืองแสงอธิบาย “มันเกิดขึ้นที่เดียวก่อน แล้วขยายกว้างขึ้นทีละนิดๆ จากนั้นจู่ๆ ฟอวกบฟ็อกก็เกิดซึ่งอาศัยอยู่ในทะเลสาบกับครอบครัวก็หายตัวไปเฉยๆ พวกที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบซุบเดอดจึงพากันอพยพหนี ต่อมาเจ้าสิ่งนี้ก็เกิดขึ้นตามทีอื่น ๆ ของทุ่งดินร่วน มันมักเริ่มจากหย่อมเล็ก ๆ ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าเข่นกกระทาก่อน แล้วจึงค่อยขยายวงกว้างขึ้น และถ้าใครเปลือยเท้าเข้าไป เขาก็จะหายไปด้วย -- มันไม่เจ็บหรอกนะ -- เพียงแต่ส่วนของร่างกายตรงนั้นจะหายไปเฉยๆ มีบางคนก็ถูกดูดตกลงไป -- เพราะเข้าไปใกล้มากเกินไป มันมีแรงดึงดูดซึ่งไม่อาจต้านทานได้อยู่ในตัว ยิ่งขนาดกว้างมากเท่าไร แรงดูดก็ยิ่งมากเท่านั้น ไม่มีใครในพวกเราคิดออกว่าเจ้าสิ่งน่าสะพรึงกลัวนี่คืออะไร มีสาเหตุมาจากไหน เราจะจัดการกับมันได้อย่างไร และเมื่อเห็นว่ามันไม่ยอมจากไปเอง หากกลับขยายตัวมากขึ้นทุกที ในที่สุดพวกเราจึงตัดสินใจส่งผู้นำสารไปเฝ้ายูวจักรพรรดินีเพื่อทูลขอคำแนะนำกับความช่วยเหลือ ข้าคือผู้นำสารรายนั้น”

อีกสามรายที่เหลือต่างจ้องมองอากาศว่างเปล่าโดยไม่พูดอะไร

“ฮูฮู!” ครุฑใหญ่ปีศาจราตรีก็ถอนใจเฮือก “ที่ซึ่งข้าจากมาก็เป็นเช่นนี้ ข้าเดินทางด้วยภาระเดียวกันนี้แหละ -- ฮูฮู!”

จิวหลิวหันไปทางภูตเรืองแสง “เราแต่ละคน” มันพูดเสียงแหลมเล็ก “มาจากต่างภูมิภาคของอาณาจักรจินตนาการ เราพบกันโดยบังเอิญ ทว่าต่างจะไปเฝ้ายูวจักรพรรดินีด้วยข่าวสารเดียวกัน”

“ข่าวสารนั้นก็คือ” เสียงเหมือนครูดหินของยักษ์เขม็อบหินพูด “อาณาจักรจินตนาการกำลังตกอยู่ในอันตราย”

ภูตเรืองแสงมองทั้งสามทีละตนอย่างตระหนก

“ถ้าเป็นอย่างนั้น” มันร้องลั่น ผุดพรวดขึ้นทันที “ก็ไม่มีเวลาให้

สูญเสียวอีกแม้แต่วินาทีเดียว!”

“เรากำลังจะออกเดินทางพอดีเหมือนกัน” จิวหลิวบอก “เพียงแวะพัก เพราะในป่าไผ่หวานมันมีดีเหลือเกิน แต่ตอนนี้เจ้ามาร่วมทางกับเราแล้ว บลูเบิร์บ เจ้าสามารถส่งนำทางให้เราได้”

“ไม่มีทาง!” ภูตเรืองแสงตอบ “นี่เจ้าคิดว่าข้าจะยอมคอยคนที่ชี้ทางเดินทางนั้นรี เสียใจด้วย!”

“มันเป็นทากชนะที่หนึ่งในการแข่งขันเซียนนะ” จิวหลิวว่า ชักโมโห “ถ้าเจ้าไม่ส่งทาง -- ฮูฮู! --” ปีศาจราตรีถอนใจ “เราก็จะไม่บอกทางแก่เจ้า!”

“เจ้าคิดว่ากำลังพูดอยู่กับใคร” ยักษ์เขมือบหินเอ่ยเสียงครืด ๆ แต่แน่นอนว่าภูตเรืองแสงไม่ได้ยินสิ่งที่ผู้นำสารรายอื่นกล่าว เพราะมันพุ่งแหวกหายไปใป่าด้วยการกระโจนไปไกลเสียแล้ว

“โอ ช่างเถอะ” จิวหลิวว่า เสยหมวกทรงสูงไปข้างหลัง “บางทีการเดินทางตามภูตเรืองแสงอาจไม่ใช่ความคิดที่ถูกต้องก็เป็นไปได้”

แล้วมันก็ขึ้นนั่งบนอานหอยทาก เตรียมจะออกเดินทาง

“แต่จะว่าไป” ปีศาจราตรีพูด “ข้าเองอยากเดินทางตามลำพังเหมือนกัน เพราะมีข้าคนเดียวเท่านั้นที่บินได้!”

และด้วยเสียงฮูฮู! ลั่น ๆ มันก็ออกคำสั่งให้ค้างคาวเตรียมพร้อมก่อนจะบินวี๊ด! -- จากไป

ยักษ์เขมือบหินใช้ฝ่ามือดับกองไฟ

“ข้าก็อยากเดินทางคนเดียว” มันพูดเสียงพร่าท้าวท่ามกลางความมืด “จะได้ไม่ต้องคอยระวังว่าจะไปเหยียบตัวกระจิวหลิวอะไรเข้า”

ว่าแล้วก็ถีบจักรยานหินโกรก ๆ กราก ๆ หายเข้าไปในป่า มีเสียงชนต้นไม้ดังปัง ๆ เป็นระยะ ก่อนเสียงโกรกกรากจะค่อยจางแผ่วไป

จิวหลิวกุกกุกออกเดินทางเป็นรายสุดท้าย มันจับสายบังเหียนแล้ว
พูดว่า

“ได้ เราจะได้เห็นกันว่าใครจะไปถึงก่อน เอ้า ไปเลย เจ้าเพื่อนยาก
ไปเลย!”

ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยินอีก นอกจากลมแรงที่หอนโหยหวนอยู่บน
ยอดไม้

นาฬิกาบนหอนาฬิกาตีเก้าครั้ง

ความคิดของบาสเตียนหวนกลับสู่โลกของความเป็นจริงอย่างไม่รู้
เต็มใจนัก เขานึกดีใจที่จินตนาการไม่รู้จบไม่ใช่เรื่องทำนองนั้น

บาสเตียนไม่ชอบหนังสือน่าเบื่อ ซึ่งพวกนักเขียนบ้า ๆ บอ ๆ มัก
เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์น่าเบื่อ ในชีวิตอันแสนจะน่าเบื่อของผู้คนที่
น่าเบื่อ โลกของความเป็นจริงให้สิ่งเหล่านี้เพียงพอแล้ว ทำไมเขาต้องมา
อ่านมันซ้ำอีกเล่า อีกอย่าง เขาก็ทนไม่ได้เวลานักเขียนคนไหนพยายาม
สอนอะไรด้วย สำหรับเขา เหล่าหนังสือที่น่าเบื่อส่วนใหญ่จะพยายาม
ทำอย่างนั้นเสมอ

บาสเตียนชอบหนังสือสนุกสนาน ตลก หรือไม่ก็ทำให้เขาฝันไปได้
หนังสือที่มีตัวละครสมมุติ มีการผจญภัยอันวิเศษมหัศจรรย์ หนังสือ
ที่ทำให้เขาจินตนาการไปได้ไกล ๆ

เพราะสิ่งหนึ่งที่บาสเตียนทำได้ดี ซึ่งอาจเป็นเพียงสิ่งเดียวด้วยก็ได้ --
คือการจินตนาการ จินตนาการถึงสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างแจ่มชัดจนแทบมองเห็น
ภาพและได้ยินเสียง เวลาเล่าเรื่องจากจินตนาการให้ตัวเองฟัง เขาจะลืมน
ทุกสิ่งรอบตัวจนหมดสิ้น และจะตื่นจากจินตนาการเหมือนตื่นจากฝัน
ก็ต่อเมื่อเรื่องได้จบลงแล้วเท่านั้น หนังสือเล่มนี้ช่างคล้ายเรื่องที่เขาชอบ

จินตนาการเหลือเกิน! เพราะยามอ่านเขาไม่เพียงได้ยินเสียงเสียดเสียดออกของต้นไม้เท่านั้น หากยังได้ยินเสียงนำขันทที่แตกต่างกันของผู้นำสารทั้งสิ้น กับแทบได้กลิ่นของหญ้าอมสัสและดินกลางป่าด้วย

ที่ชั้นเรียนข้างล่าง นักเรียนคนอื่นคงกำลังเรียนวิชาธรรมชาติวิทยา ซึ่งมีแต่การนับเกสรเพศเมียของดอกไม้กับละอองเกสรเพศผู้อย่างไม่รู้จักจบสิ้น บาสเตียนนึกดีใจที่ได้ขึ้นมาช้อนตัวบนนี้ ในที่ซึ่งเขาสามารถอ่านหนังสือได้ และหนังสือเล่มนี้ เขาคิด ก็เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเขาอย่างแท้จริง!

อีกหนึ่งอาทิตย์ต่อมา ปีศาจราตรีน้อยวูซวูซูลก็มาถึงจุดหมายปลายทาง เป็นรายแรก หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ มันคิดว่าตัวเองมาถึงเป็นรายแรก เพราะมันบินมา

ขณะที่ตะวันตกดินเปลี่ยนเมฆให้กลายเป็นสีทองอร่าม วูซวูซูลสังเกตเห็นว่า ค้างคาวของตนกำลังบินวนอยู่เหนือเขาวงกต อันเป็นชื่อพระราชอุทยานกว้างใหญ่ไพศาล กินอาณาเขตจากขอบฟ้าหนึ่งไปจรดอีกขอบฟ้าหนึ่ง เป็นอุทยานที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมชวนหลงใหลและสีสังกมจับใจ มีถนนสายกว้าง ทางเท้าสายแคบ หอดคดเคี้ยวอยู่ท่ามกลางละมေးไม้ พรหมหญ้า และแปลงดอกไม้ไม่นานาชนิด ทั้งที่แปลกที่สุดหายากที่สุด ภายใต้การออกแบบจัดวางอย่างมีศิลปะ ประณีตบรรจง จนทำให้พื้นราบธรรมดา กลับกลายเป็นเขาวงกตขนาดมหึมาไป หากแต่ทั้งหมดนี้ถูกออกแบบขึ้นก็เพื่อความพอใจและเพลิดเพลินเท่านั้น ไม่มีเจตนาอันจะก่ออันตรายแก่ผู้ใด เช่นเดียวกับที่ไม่ได้มีไว้เพื่อป้องกันศัตรูด้วย มันไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงต่อจุดมุ่งหมายเหล่านั้น องค์ยุวจักรพรรดินีไม่ต้องการการถวายเป็นอาภรณ์ใดๆ เพราะ

ไม่มีใครในดินแดนแห่งจินตนาการอันไร้ขอบเขตจะทำร้ายพระองค์
เรื่องนี้มีเหตุผลที่เราจะได้อ่านกันต่อไป

ระหว่างร้อนเจิบ ๆ อยู่เหนืออุทยานดอกไม้ขาวนวล เจ้าปีศาจราตรี
ได้เห็นสรรพสัตว์สารพัดชนิดตรงที่โล่งเล็ก ๆ ระหว่างดอกไม้เล็กกับ
ลาเบอร์นัม มีกลุ่มม้ายูนิคอร์นเยาว์วัยเล่นสนุกกันอยู่ในแสงตะวันตกดิน
และครั้งหนึ่งเมื่อมองเข้าไปใต้ดอกกุหลาบสีขนาดใหญ่ มันก็คิดว่าเห็น
นกฟีนิกซ์อันเลื่องชื่ออยู่ในรังข้างใต้ดอก มันไม่แน่ใจนัก แต่ด้วยความ
เร่งรีบ จึงไม่ได้ย้อนกลับไปดูซ้ำอีกที ณ ใจกลางของเขาวงกตปรากฏ
หอคอยงาช้างสีขาวบริสุทธิ์ราววัชรวิษณีย์ นี่คือหัวใจของอาณาจักร
จินตนาการ คือที่ประทับขององค์ยูวจักรพรรดินี

คำว่า “หอคอย” อาจทำให้ใครที่ไม่เคยเห็นหอนี้มาก่อนเกิดความ
เข้าใจผิดไปได้ ความจริงมันไม่มีส่วนใดละม้ายโบสถ์หรือปราสาทราชวัง
เลย หอคอยงาช้างใหญ่พอก ๆ กับเมืองเมืองหนึ่ง ซึ่งเมื่อมองจากระยะไกล
จะดูคล้ายยอดภูเขาที่บิดเป็นเกลียววนเหมือนเปลือกหอยตาก ยอดสูง
ที่สุดของหอคอยหายไปในหมอกเมฆ และต้องเข้าไปดูให้ใกล้เท่านั้นจึงจะเห็น
ได้ชัดว่าก้อนน้ำตาลเกลียวนี้ประกอบด้วยหอสอง ปราสาท โดม หลังคา
หน้ามุข ระเบียง ชุ่มประตู่ บันได กับลูกกรงเคลือบสีอันนับจำนวนไม่ถ้วน
ทุกสิ่งจัดวางได้ลงตัวพอดีอย่างน่าพิศวง จนทำให้หอคอยงาช้างที่ชาว
บริสุทธิ์ที่สุดในอาณาจักรจินตนาการเกิดลวดลายสลักเสลาประณีตงดงาม
ในทุกรายละเอียด เทียบเสมอได้กับงานถักทอลูกไม้ชั้นเยี่ยมยอด

สิ่งปลูกสร้างเหล่านี้เป็นที่พำนักของข้าราชการในองค์ยูวจักรพรรดินี
ทั้งมหาดเล็ก นางกำนัล ปราชญ์ สตรี โหรรหลวง ผู้วิเศษ ตลกหลวง
ทูต ต้นเครื่อง นักกายกรรมหลวง นักโถ่ลวดหลวง นักเล่นนิทานหลวง
พนักงานเดินสาร ผู้ดูแลราชอุทยาน ทหารยาม ช่างฉลองพระองค์

ช่างฉลองพระบาท และนักเล่นแร่แปรธาตุหลวง ส่วนบนยอดสูงสุดของหอองค์ยูวจักรพรรดินีประทับอยู่ในพระตำหนักรูปดอกแมกโนเลีย ซึ่งเมื่อถึงคืนที่จันทร์เต็มดวงทอแสงสกาวิไสยอยู่กลางฟ้าพร่างดาว กลีบดอกพระตำหนักก็จะบานออก และองค์ยูวจักรพรรดินีจะประทับอยู่กลางดอกไม้งามตระการนั้น

ปีศาจราตรีซึ่งต่างคารว่อนลงยังชั้นหนึ่งของหมู่ระเบียงด้านล่าง ใกล้กับที่ตั้งคอกสัตว์ คงมีผู้แจ่งข่าวการมาถึงของมันแล้ว เพราะมีสัตว์รักษ์ห่านายรพร้อมอยู่ในคอก พวกเขาช่วยมันลงจากอาน ไค้งให้พร้อมกับยื่นจอกน้ำแสดงการต้อนรับตามพิธี วุซวูซูลรับจอกมาจิบเพียงหนึ่งจิบแล้วส่งคืน สัตว์รักษ์แต่ละนายรับไปจิบอีกคนละจิบ ไค้งให้ แล้วจึงปล่อยค่างคาไปเข้าคอก พิธีทั้งหมดดำเนินไปโดยไม่มีกรพูดคุยใดๆ

พอไปถึงที่พักเจ้าค่างคาก็ไม่แตะต้องน้ำหรืออาหารเลย มันตีลังกาเอาขาเกี่ยวกับตะขอ ห้อยหัวลง และหลับสนิทในทันที ปีศาจราตรีได้ใช้งานพาหนะของมันอย่างหนัก พวกสัตว์รักษ์จึงปล่อยให้เจ้าค่างคาพักผ่อนเต็มที่ ทั้งห้าย่องเงียบกริบออกจากคอกไป

ภายในคอกเดียวกันยังมีพาหนะอื่นอยู่อีกหลายชนิด เช่น ช้างสองเชือก เชือกหนึ่งสีชมพู เชือกหนึ่งสีฟ้า แร้งยักษ์ตัวหนึ่ง มีครึ่งบนเป็นนกอินทรี ครึ่งล่างเป็นสิงโต ม้ามีปีกตัวหนึ่ง ซึ่งชื่อเสียงเคยระบือไกลไปถึงนอกอาณาจักรจินตนาการ แต่บัดนี้ไม่มีใครจำได้เสียแล้ว สุนัขบินหลายตัว ค่างคาอีกสองสามตัว มังกรไฟจำนวนมาก และผีเสื้อสำหรับผู้ซบซึ้นขนาดเล็ก ในคอกอื่นๆ มีสัตว์พาหนะประเภทอื่นที่บินไม่ได้ แต่วิ่งคลาน กระโดด หรือมีปีกว่ายน้ำได้ แต่ละตัวมีสัตว์รักษ์คอยดูแลหนึ่งนาย

เป็นธรรมดาที่ใครๆ คงคาดว่าจะได้ยินเสียงสารพัดชนิดดังขรมอยู่ภายในคอก ทั้งเสียงคำราม เสียงกรีดร้อง เสียงร้องแหลมเล็ก

เสียงจ๊ับ ๆ จ๊ับ ๆ เสียงแหบต่ำ และเสียงจ๊อก ๆ แจ๊ก ๆ ทว่าในวันนั้น กลับมีแต่ความเงียบอย่างน่าประหลาด

เจ้าปีศาจราตรีตัวจ้อยยังคงยืนอยู่ ณ ที่ซึ่งพวกสัตว์วิเศษจากมันไป แล้วจู่ ๆ มันก็เกิดความรู้สึกเศร้าสลดท้อแท้ขึ้นมาเฉย ๆ อย่งไรสาเหตุมันเองเห็น้อยล้าหลังการเดินทางแสนไกลเช่นกัน แม้กระทั่งการรู้ว่าตนเองมาถึงเป็นรายแรกก็ยังไม่อาจทำให้มันรู้สึกเบิกบานขึ้นได้

“สวัสดิ” ทันใดมันก็ได้ยินเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังขึ้น “ใช้ วุซุซุซูล เพื่อนที่แสนดีของข้ารีเปลาละนั้น ยินดีด้วย ในที่สุดเจ้าก็มาถึงจนได้”

ปีศาจราตรีเหลียวมองรอบตัว แล้วดวงตากกลมโตดังดวงจันทร์ก็เรืองแสงวาวขึ้นด้วยความประหลาดใจ ที่กระถางดอกไม้บนขอบระเบียง จีวหลิวงักกักซึ่งยืนพิงกระถางอยู่อย่างสบายอารมณ์ยกมือแตะปีกหมวกทรงสูงสีแดงเป็นการทักทาย

“ฮูฮู!” ปีศาจราตรีร้องเสียงงงงววก่อนจะร้อง “ฮูฮู!” ซ้ำอีก เพราะคิดไม่ออกว่าจะจะพูดอะไรดี

“ยังไม่มีใครมาเลย ข้ามาถึงตั้งแต่เมื่อเช้าวานแล้ว”

“เจ้า -- ฮูฮู! -- ทำได้ยังไง” ปีศาจราตรีถาม

“ง่ายนิดเดียว” จีวหลิวนบอกพร้อมกับยิ้มอย่างวางท่านิด ๆ “ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือ ว่าหากของข้าเป็นหากชนะวิ่งแข่ง”

ปีศาจราตรียกมือสีชมพูเกาหัวกระเซิงแกรก ๆ

“ข้าต้องไปเผ้าองค์ยุวจักรพรรดินีเดี๋ยวนี้นี้” มันครวญ

จีวหลิวมองมันด้วยสายตาอันเลื่อนลอย

“อืม” จีวหลิวนพูด “ข้าทำหนังสือขอเข้าเผ้าตามลำดับไปทางสำนักพระราชวังแล้วตั้งแต่เมื่อวาน”

“ขอเข้าเฝ้าตามลำดับ?” ปิศาจราตรีถาม “เราเข้าเฝ้าเลยไม่ได้หรือ?”

“ข้าเกรงว่าไม่ได้” จิวหลิวตอบเสียงเล็กแหลม “คงต้องคอยนานทีเดียว เจ้านี้ก็ไม่ถึงแม้ว่ามีผู้นำสารทำหนังสือกราบทูลเข้าไปมากขนาดไหน”

“ฮูฮู!” ปิศาจราตรีถอนใจ “เป็นไปได้ยังไง”

“มันไปดูด้วยตาตัวเองเถอะ” จิวหลิวตอบเสียงจู้บจิบเหมือนเสียงนก “มาซี วูซุซูลที่รัก มากับข้า!”

ทั้งสองออกไปข้างนอก

ถนนใหญ่ซึ่งโอบพันรอบหอคยองซาข้างเป็นลายซดกันหอยเนื่องแน่นไปด้วยฝูงสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดสารพัดชนิด ทั้งยักษ์จีนี่ตัวโตที่โปกหัวเหมือนแขก ผีประจำเรือนตัวกระจ้อย ปิศาจสามหัว คนแคระเครายาว นางไม้มีรัศมีเรืองรอง เทพดาฟอน ท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นแพะ นางเงือกผมทองสลวย ปิศาจหิมะตัวขาวแววาว กับอีกนับไม่ถ้วนเป็นจำนวนล้านๆ ต่างยืนจับกลุ่มกันบ้าง นั่งเงียบๆ อยู่ตามพื้นบ้าง ปริक्षाเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นบ้าง และบ้างก็เหม่อมองหม่นหมองไปอย่างไร้จุดหมาย

วูซุซูลตะลึงงันเมื่อได้เห็น

“ฮูฮู!” มันว่า “เกิดอะไรขึ้น พวกเขามาทำอะไรกันที่นี่”

“พวกเขาทั้งหมดคือผู้นำสาร” กู๊กกู๊กอธิบาย “ผู้นำสารจากทุกแห่งหนทั่วอาณาจักรจินตนาการ ทุกคนนำข่าวเดียวกันกับเรามาทูล ข้าได้คุยกับพวกนั้นหลายรายแล้ว ดูเหมือนภัยร้ายเดียวกันนี้ได้บุกเข้าทำลายทุกแห่งทีเดียว”

ปิศาจราตรีถอนหายใจแรงและยาว

“พวกเขารู้ไหม” มันถาม “ว่ามันคืออะไร เกิดจากสาเหตุใด”

“ข้าเกรงว่าคงไม่มีใครรู้”

“องค์ยูวจักรพรรดินีล่ะ”

“ยูวจักรพรรดินี...” จิวหลิวพูดเสียงแผ่ว “กำลังประจวบ ประจวบหนักมาก บางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุของหายนะอันลึกลับซึ่งคุกคามอาณาจักรจินตนาการทั้งหมดอยู่ก็ได้ ถึงตอนนี้ ยังไม่มีแพทย์คนใดในจำนวนแพทย์มากมายที่ประจุมกันอยู่ในพระตำหนักดอกแมกโนเลียพบสาเหตุของพระโรคหรือหนทางถวายการรักษาเลย”

“นั่น” ปี่ศาจราตรีพูดอย่างประหลาดใจ “หมายถึง -- ฮูฮู! -- เรื่องร้ายแรงเสียแล้ว”

“ใช่” จิวหลิวตอบ “คงเป็นอย่างนั้น”

จากสถานการณ์ที่เห็น วุซวูซูลจึงตัดสินใจว่าจะไม่ทำหนังสือขอเข้าเฝ้าสองวันต่อมา ฎตเรื่องแสงบรู๊บบก็มาถึง ใช่แล้ว มันกระโจนผิดทิศผิดทาง ทำให้ต้องอ้อมไปไกลทีเดียว

และในที่สุด -- อีกสามวันถัดมา -- ยักษ์เขมือบหินฟ็อนคราชซาร์ก็ปรากฏตัวขึ้น มันเดินย่ำตึก ๆ มาเพราะเกิดหิวเจียนบั๊กกลางทาง -- จนต้องกินจักรยานหินของตัวเองเข้าไป

ตลอดช่วงเวลาแห่งการรอคอยอันยืดยาว ผู้นำสารต่างเผ่าพันธุ์ทั้งสี่ได้กลายเป็นสหายที่ดีต่อกัน และอยู่ด้วยกันมานับแต่นั้น

ว่านั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเราค่อยพูดถึงในโอกาสต่อไป

B

สู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่

ด้วย สถานะที่สำคัญเป็นพิเศษของแต่ละบุคคล การประชุมเกี่ยวกับความอยู่รอดของอาณาจักรจินตนาการจึงถูกจัดขึ้นในห้องพระโรงใหญ่ของวัง ซึ่งอยู่ถัดจากพระตำหนักดอกแมกโนเลียลงมาเพียงไม่กี่ชั้น

ห้องทรงกลมขนาดใหญ่เต็มไปด้วยเสียงพูดคุยฟังไม่ได้ศัพท์ แพทย์ฝีมือดีที่สุดในอาณาจักรจินตนาการจำนวน 499 รายได้มาประชุมกันอยู่ที่นี่ ต่างกระซิบกระซาบมั่งงำๆ กับคนอื่นๆ ในกลุ่มใหญ่บ้างเล็กบ้างแตกต่างกันไป แพทย์แต่ละรายล้วนได้ตรวจพระอาการองค์ยูวจักรพรรดินีมาแล้วทั้งสิ้น บางรายก็เพิ่งตรวจไปเมื่อไม่นาน ต่างรักษากันอย่างสุดความสามารถ หากแต่ไม่มีผู้ใดประสบความสำเร็จ ไม่มีผู้ใดรู้ถึงที่มาหรือสาเหตุของโรค ไม่มีผู้ใดสามารถคิดวิธีการรักษาได้เลย ในขณะที่แพทย์รายที่ 500 ซึ่งเป็นผู้เลื่องชื่อที่สุดของอาณาจักร ทั้งยังเป็นทีกล่าวขานว่ามีสมุนไพรรักษาทุกขนานในดินแดน มียาแปดทุกสูตร และรู้ความลับของสัตว์และพืชทุกชนิดในอาณาจักร กำลังตรวจพระอาการแพทย์ผู้นี้เข้าไปเฝ้าหลายชั่วโมงแล้ว และสมาชิกในที่ประชุมต่างคอยผลการตรวจอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

การประชุมครั้งนี้ย่อมแตกต่างอย่างยิ่งกับการประชุมทางแพทย์ของมนุษย์ จริงอยู่ว่ามีประชากรแห่งอาณาจักรจินตนาการจำนวนมากที่เดียวที่มีส่วนของร่างกายคล้ายคลึงกับมนุษย์อยู่บ้างไม่มากก็น้อย หากแต่ก็มีจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่ค่อนข้างห่างไกลจากความเป็นมนุษย์อยู่มากนัก บรรดาแพทย์ในห้องพระโรงจึงมีหลากหลายเผ่าพันธุ์

พอ ๆ กับเหล่าผู้นำสารนับล้านภายนอก มีทั้งแพทย์และครุฑชาวหลังโหนก แพทย์เทพธิดาสวมเสื้อคลุมสีฟ้าเหลืองเงินมีดาวระยิบระยับประดับเรือนผม แพทย์ผีน้ำฟุ้งป่องมือเท้าเป็นพังผืด (อ่างอาบน้ำแบบนั่งอาบถูกนำมาตั้งให้เป็นที่หนึ่งของแพทย์พันธุนี้) ยังมีพวกงูเผือกซึ่งขดตัวเป็นวงอยู่บนโต๊ะยาว กลางห้อง พวกแม่มด ผีดูดเลือด ปีศาจที่ไม่มีมรยาโยหนมีกิตติศัพท์ไปในทางดี มีเมตตากรุณา หรือนำมาซึ่งสุขภาพพลานามัยอันดีเลย

ถ้าเราอยากรู้ว่าทำไมเจ้าพวกสุดท้ายนี้จึงมาร่วมชุมนุมประชุมกับเขาด้วย ก็มีสิ่งหนึ่งที่เราต้องรู้อีกก่อน คือ

องค์ยูวจักรพรรดินี -- ก็เช่นที่พระนามของพระองค์บ่งบอกแล้ว -- ว่าทรงเป็นประมุขเหนือเขตแดนอันมากมายจนมิอาจนับได้ของจักรภพจินตนาการ แต่ในความเป็นจริงพระองค์ทรงเป็นยิ่งกว่าประมุขผู้ปกครองดินแดน ทรงเป็นบางสิ่งที่แตกต่างกันไปจากนั้นโดยสิ้นเชิง

พระองค์ไม่เคยปกครอง ไม่เคยใช้กำลังหรืออำนาจที่มี ไม่เคยออกคำสั่งหรือพิพากษาผู้ใด ไม่เคยแทรกแซงใคร และไม่เคยต้องป้องกันพระองค์จากผู้มุ่งร้ายใด เพราะไม่มีใครจะคิดก่อการกบฏหรือทำอันตรายพระองค์ด้วยวิธีไหนทั้งนั้น ในสายตาของพระองค์ พลภคินทรของพระองค์ล้วนเท่าเทียมกัน

ทรงอยู่ในตำแหน่งพระประมุขแห่งอาณาจักรได้อย่างง่ายดายเป็นพิเศษ เพราะทรงเป็นศูนย์กลางของทุกชีวิตในอาณาจักรจินตนาการนี้

และทุก ๆ ชีวิต ไม่ว่าจะดีหรือเลว งดงามหรืออัปลักษณ์ เรืองเร้นหรือเคร่งขรึม โง่หรือฉลาด ต่างมีชีวิตขึ้นอยู่กับการดำรงอยู่ของพระองค์ ปราศจากยูวจักรพรรดินีก็ไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่ได้ เช่นเดียวกับที่มนุษย์ไม่สามารถอยู่ได้หากปราศจากหัวใจ

ทุกคนรู้ว่ามันเป็นไปดังนี้ แม้จะไม่มีใครเข้าใจกระจ่างนักถึงความลับ

ของพระองค์ เหตุนี้ ยุวจักรพรรดินีจึงได้รับการถวายความจงรักภักดีจาก
 ทูกสรรพลัตว์ในจักรภพ ด้วยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็หมายถึง
 การสิ้นสุดของผู้หนึ่งทั้งหมด รวมทั้งอาณาจักรจินตนาการอันไร้ขอบเขตนี้ด้วย

ความคิดคำนึงของบาสเตียนล่องลอยไป

จู่ ๆ เขาก็นึกไปถึงทางเดินยาวในโรงพยาบาลที่แม่ถูกนำไปผ่าตัด
 เขากับพ่อ นั่งคอยไม่รู้กี่ชั่วโมงต่อกี่ชั่วโมงอยู่หน้าห้องผ่าตัด หมอและ
 พยาบาลเดินรุดเร่งไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง เมื่อพ่อถามถึงแม่ คำตอบ
 ก็มีแต่ตอบอย่างเลียง ๆ ไป ดูเหมือนไม่มีใครสักคนรู้ว่าแม่อาการเป็น
 อย่างไรแน่ กระทั่งในที่สุด ผู้ชายหัวล้านใส่เสื้อคลุมขาวจึงออกมาพบ
 เขากับพ่อ ชายคนนั้นดูเหน็ดเหนื่อย โศกเศร้า เช่นเดียวกับเสียงที่พูด
 มาว่า ความพยายามของเขาไม่สัมฤทธิ์ผล เขาบีบมือเข้าหากันแล้วพึมพำ
 อะไรงานอย่างทำนองว่า “ขอแสดงความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง”

นับแต่นั้น ทุกสิ่งระหว่างพ่อกับบาสเตียนก็เปลี่ยนแปลงไปสิ้น

แต่ไม่ใช่เรื่องภายนอก บาสเตียนยังคงได้สิ่งที่ตนอยากได้ ได้
 จักรยานสามล้อ ได้รถไฟแบบชาร์จไฟฟ้า ได้วิตามินบำรุงเยอะเยอะ
 หนังสือ 53 เล่ม หนูแฮมสเตอร์สีทองตัวหนึ่ง ตู้ปลาที่มีปลาเมืองร้อนอยู่
 ข้างใน กล้องถ่ายรูปกล้องเล็ก มีดพับหกเล่ม กับอะไรต่ออะไรอีกมากมาย
 ทว่าไม่มีสิ่งใดในจำนวนของเหล่านี้เลยที่มีความหมายต่อเขาอย่างแท้จริง

บาสเตียนจำได้ว่า เมื่อก่อนพ่อเคยเล่นกับเขาบ่อย ๆ เคยเล่นีทาน
 ให้ฟังด้วย แต่มันไม่มีอีกแล้ว เขาคุยกับพ่อไม่ได้อีกต่อไป พ่อไม่เคยดูว่า
 หรือชมเชย แม้ตอนเขาสอบตก พ่อก็ไม่พูดอะไร นอกจากมองด้วยสายตา
 เศร้าสร้อยเลื่อนลอย ซึ่งทำให้บาสเตียนรู้สึกไว้ในสายตาของพ่อไม่มีเขา
 อยู่เลย พ่อมักทำให้เขารู้สึกแบบนั้นเสมอ เวลานั่งหน้าจอโทรทัศน์ด้วยกัน

ในตอนคำ บาสเตียนก็เห็นชัดว่าพ่อเพียงดูแต่ตา หากความคิดกลับ ล่องลอยไปไกลลิบ หรือเวลานั่งอ่านหนังสือ บาสเตียนก็รู้ว่าพ่อไม่ได้อ่าน เพราะพ่อมองหน้ากระดาษเดิมอยู่นานนับชั่วโมงโดยไม่ได้พลิกหน้าใหม่

บาสเตียนรู้ว่าพ่อเสียใจ ตัวเขาเองก็ร้องไห้ไม่รู้กี่คืนต่อกี่คืนเช่นกัน จนร่างสะท้อนไม่หยุดและต้องอาเจียนออกมา -- แต่เขาก็ค่อย ๆ ผ่านพ้น มันมาได้ทีละนิด ๆ แล้วในที่สุดเขาก็มาอยู่ที่นี้ แต่ทำไมพ่อไม่พูดคุยกับเขา บ้างเล่า ไม่ต้องคุยเรื่องแม่หรือเรื่องสลักสำคัญอะไรเลย เพียงแค่คุยกัน ด้วยความรู้สึกว่ากำลังคุยกันอยู่เท่านั้นก็พอ

“ถ้าเพียงแต่เราจะรู้” ปีศาจไฟร่างผอมสูงเคราสีแดงเพลิงพูด **“ถ้าเพียงแต่ เราจะรู้ว่าพระองค์ประจวบด้วยโรคอะไรละก็ -- ไม่มีไข้ ไม่มีบวม ไม่มีผื่นขึ้น ไม่มีแผลอักเสบ มีแค่ขีดเลือดลงทุกที -- โดยไม่รู้สาเหตุเท่านั้น”**

ระหว่างที่ปีศาจไฟพูด จะมีควันลอยออกจากปากจับเป็นรูปร่าง ต่าง ๆ กัน ครั้งนี้มันจับตัวเป็นรูปเครื่องหมายคำถาม

นกกาดำแก่ ๆ สกปรกมอมแมมตัวหนึ่ง รูปร่างคล้ายมันฝรั่ง ขนตั้งชี้ จากทุกทิศทุกทาง บอกลีเสียงพร่าต่ำว่า (มันเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านไขหัวัด กับเจ็บคอ)

“พระองค์ไม่มีอาการไอหรือเป็นหวัด พูดตามภาษาแพทย์ก็คือ ไม่มี เชื้อโรคเลย”

มันขยับแว่นตาอันโตบนจะงอยปาก พลังส่งสายตาทำหายไปรอบตัว **“สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัด”** แมลงสแคร์บ (ซึ่งบางครั้งเป็นที่รู้จักกันในนาม “นักปั้นยาเม็ด”) ส่งเสียงหว่า ๆ **“มีบางอย่างเกี่ยวโยงกันอย่างลึกลับระหว่าง อาการประจวบกับมหันตภัยที่เกิดขึ้นตามข่าวซึ่งผู้นำสารจากทั่วอาณาจักร ถวายรายงาน”**

“อ้อ แ่นละ” ผีหน้าตาอัปลักษณ์ตัวดำเป็นหมึกว่า “ท่านเห็นลูกเรื่องเกี่ยวโยงลึกลับไปหมด”

“เพื่อนสมาชิกที่รักทั้งหลาย!” ผีแก้มตอบใส่เสื้อคลุมยาวสีขาวอ่อนวอน “อย่ามัวแต่เถียงกันเองเลย ความเห็นไหนก็ยังไม่เป็นเหตุ-เป็นผลพอทั้งนั้นแหละ -- แล้วกรุณาช่วยลดเสียงลงหน่อยเถิด!”

บทสนทนาทำนองนี้มีอยู่ที่ทุกส่วนของท้องพระโรง อาจดูน่าแปลกที่สิ่งมีชีวิตต่างเผ่าพันธุ์เหล่านี้สามารถสื่อสารกับอีกฝ่ายได้ แต่ความจริงก็คือพลเมืองเกือบทั้งหมดของอาณาจักรจินตนาการ แม้กระทั่งสัตว์ต่างรัฐภาษาอย่างน้อยสองภาษา ได้แก่ ภาษาของเผ่าพันธุ์มันเอง ซึ่งใช้พูดเฉพาะกับเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์หรือเมื่อไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกเข้าใจ กับภาษาสากล ที่เรียกกันว่าภาษากลางของอาณาจักร ซึ่งทุกตัวตนในดินแดนจินตนาการสามารถพูดได้ แม้บางรายอาจพูดสำเนียงประหลาดหน่อยก็ตาม

ทันใดทุกคนก็เงยบกริบ เพราะประตูบานโตะสองบานที่เปิดเข้าหากันอยู่ได้เปิดออก ไครอนผู้มีชื่อเสียงทางด้านศิลปะในการรักษาโรคก้าวเข้ามา เขาคือผู้ซึ่งในอดีตโบราณกาลเรียกขานกันว่าเผ่าพันธุ์เซนต์ฮอร์ มีร่างครึ่งบนนับจากสะโพกขึ้นไปเป็นคน ครึ่งล่างจากสะโพกลงมาเป็นม้า แต่ไครอนแตกต่างอย่างยิ่งกับเซนต์ฮอร์ด้าธรรมดาตัวอื่น เพราะเขาได้รับเชิญมาจากแคว้นที่อยู่ไกลโพ้นลงไปทางทิศใต้ เขามีร่างท่อนบนเป็นสีดำนสนิท ส่วนท่อนล่างเป็นลายดำสลับขาวเหมือนม้าลาย มีเพียงผมหยิกกับเคราขาวเท่านั้นที่เป็นสีขาว ไครอนสวมหมวกทรงประหลาดสานจากใบกก มีเครื่องรางสีทองขนาดใหญ่ห้อยอยู่กับสร้อยคล้องคอ บนเครื่องรางมีรูปสองตัว ตัวหนึ่งสีขาว ตัวหนึ่งสีดำ ต่างตัวต่างงับหางของกันและกันไว้ ทำให้เกิดรูปวงรีรูปไข่วงหนึ่ง

บาสเตียนยกหนังสือขึ้นดู เขาเอานิ้วคั่นไว้หลวม ๆ ระหว่างหน้าหนังสือ แล้วฟังพิจารณารูปภาพบนหน้าปกอย่างละเอียดลอบ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันมีรูปงูสองตัว ซึ่งต่างกึ่งกับหางของกันและกันไว้จนเป็นรูปวงรีรูปไข่! สัญลักษณ์ประหลาดนี้จะหมายถึงอะไรได้นะ

ทุกสรรพสัตว์ในอาณาจักรจินตนาการรู้จักแผนเครื่องรางสลักลายนี้ดี มันคือ เครื่องหมายประจำตัวผู้ที่ได้รับพระราชเสาวนีย์จากองค์ยุวจักรพรรดิให้เป็นผู้แทนพระองค์ ซึ่งสามารถปฏิบัติภารกิจทุกประการได้เสมือนว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ปฏิบัติด้วยพระองค์เอง

กล่าวกันว่า เครื่องรางนี้ให้พลังเร้นลับแก่ผู้สวมใส่ แม้ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเป็นพลังอะไร แต่ทุกคนรู้ว่าเครื่องรางนี้มีชื่อว่า ออริิน

ทว่าหลายคนที่ไม่กล้าออกเสียงคำนี้จะเรียกมันว่า “สิ่งล้ำค่า” หรือ “สิ่งประเสริฐ”

เอ๊ะ หนังสือเล่มนี้ก็มีเครื่องหมายบนเครื่องรางของยุวจักรพรรดิอยู่ด้วยนี่!

มีเสียงกระซิบกระซาบดังไปทั่วห้องพระโรง แพทย์บางคนถึงกับอุทาน เสียงดังออกมา สิ่งล้ำค่าไม่เคยถูกมอบให้แก่ผู้ใดมานานแสนนานมาแล้ว ไครอนกระหึบเท้าสองสามครั้ง เมื่อความวุ่นวายสงบลง เขาจึงเอ่ยเสียงทุ้มลึกลับว่า

“สหายทั้งหลาย อย่าได้ผิดหวังงั้นไปเลย ข้าสวม ออริิน ไม่นานหรอก ข้าเป็นเพียงผู้ส่งมอบต่อเท่านั้น ข้าจะมอบสิ่งล้ำค่านี้แก่ผู้สมควรยิ่งกว่าในเร็ว ๆ นี้แหละ”

ทั่วห้องเงียบกริบ ไม่มีกระหึบเสียงหายใจ

“ข้าจะไม่ขอปิดเบือนความพ่ายแพ้ของพวกเราด้วยถ้อยคำสวยหรูใดๆ ทั้งสิ้น” ไครอนกล่าวต่อ “พระประจักษ์ขององค์ยูวจักรพรรดิได้สร้างความงุนงงแก่เราทุกคน เราารู้เพียงว่า ความหายนะที่เกิดกับอาณาจักรจินตนาการขณะนี้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับพระอาการประจักษ์ ซึ่งเราไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าการรักษาทางวิทยาศาสตร์จะสามารถเยียวยาได้ แต่มันก็เป็นไปได้ที่ว่า -- ข้าหวังว่าคงไม่มีใครคุ้นเคืองในสิ่งที่ข้าจะกล่าวต่อไป -- มันเป็นไปได้ที่ว่า พวกเรา *ทั้งหมด* ซึ่งมาชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นี้มิได้มีความสามารถความรอบรู้อย่าง *สมบูรณ์* ทุกประการ อันที่จริงมันเป็นความหวังเดียวและความหวังสุดท้ายของข้าที่ว่าอาจมีใครบางคนในดินแดนอันไร้ขอบเขตนี้มีความสามารถมากกว่าเรา เป็นผู้ซึ่งจะช่วยเหลือให้คำปรึกษาแก่เราได้ จริงอยู่ว่านี่เป็นเพียงความคาดหวัง ยังไม่มีอะไรแน่นอน หากแต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนแล้วก็คือ การค้นหาหนทางอยู่รอดครั้งนี้ต้องมีผู้บุกเบิกหนทาง ผู้ซึ่งสามารถค้นหาหนทางบนความน่าสะพรึงกลัวอันไร้หนทาง ผู้ซึ่งไม่พริ้งต่ออันตรายและความยากลำบากใดๆ หรือจะกล่าวให้ชัดก็คือ เราต้องการวีรบุรุษ ยูวจักรพรรดินี้ทรงบอกนามวีรบุรุษที่พระองค์ทรงวางพระทัยมอบความอยู่รอดของพระองค์และพวกเราทั้งหมดให้แก่ข้าแล้ว เขาชื่ออัทเทรธู อาศัยอยู่ที่ทะเลหญ้าเลยทิวเขาสีเงินออกไป ข้าจะส่งมอบ ออริิน แก่เขา แล้วส่งเขาไปสู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ เอละ หมดเรื่องที่จะแจ้งให้พวกท่านรู้เพียงเท่านี้”

จากนั้นเซนทอร์ซาร์ก็เดินกบกับออกจากห้องพระโรงไป

ผู้ที่ยังอยู่สบตากันอย่างงงวย

“วีรบุรุษผู้นั้นชื่ออะไรนะ” รายหนึ่งถามขึ้น

“อัทเทรธู หรืออะไรทำนองนี้แหละ” อีกรายตอบ

“ไม่เคยได้ยิน!” รายที่สามว่า แพทย์ทั้งสี่ร้อยเก้าสิบเก้ารายสายหน้า
อย่างหัวนกล้วน

นาฬิกาบนหอนาฬิกาตีสิบครึ่ง บาสเตียนนึกแปลกใจที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเมื่ออยู่ในห้องเรียน ทุกชั่วโมงราวกับจะค่อยคืบคลานไปโดยไม่มีวันสิ้นสุด ที่ห้องเรียนข้างล่าง ตอนนี่คงกำลังเรียนประวัติศาสตร์กับครูโดเรเนอ ผู้ชายผอมแก้มข้างชี้หูดหงิด ซึ่งมีความสุขกับการทำให้บาสเตียนถูกหัวเราะเยาะ เพราะจำไม่ได้แน่ว่าสงครามเกิดขึ้นวันที่เท่าไรหรือกษัตริย์องค์ไหนขึ้นครองราชย์เมื่อไร

ทะเลหญ้าหลังทิวเขาสีเงินต้องใช้เวลาเดินทางจากหอคอยงาช้างหลายวัน จึงไปถึง มันเป็นทุ่งหญ้าที่มีแต่หญ้าอย่างแท้จริง ทั้งยาวไกล กว้างใหญ่ และแผ่ราบออกไปราวมหาสมุทร แผ่นดินทั้งผืนปกคลุมด้วยหญ้าเขียวขจี ต้นสูงซึ่งเมื่อต้องลมก็จะโยนตัวเป็นระลอก ส่งเสียงดังคล้ายทะเลยามมีคลื่นลม

ผู้คนซึ่งอาศัยอยู่ที่นี้เรียกกันว่า “คนเขียว” หรือ “ผิวเขียว” พวกเขา มีผมสีกรมท่า ซึ่งทั้งชายหญิงต่างไว้ยาวแล้วถักเป็นเปีย -- ผิวกลายเป็นสีเขียวมะกอก พวกเขาดำรงชีพอย่างทรหดอดทน ลูกๆ ไม่ว่าหญิงหรือชายล้วนถูกเลี้ยงดูให้เป็นคนกล้าหาญ ทรนง และมีน้ำใจ เด็กๆ ถูกฝึกให้รู้จักอดทนต่อความร้อน ความหนาว ความยากลำบากแสนสาหัสต่างๆ ทั้งยังถูกทดสอบความกล้ามาตั้งแต่เยาว์วัยด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจำเป็นเพราะพวกผิวเขียวเป็นเผ่าพันธุ์ของพราน พวกเขาได้ปัจจัยในการดำรงชีวิตทุกอย่างจากทุ่งหญ้าต้นหยาบและควายม่วง ซึ่งเป็นสัตว์ฝูงใหญ่ที่เร่ร่อนอยู่ในทะเลหญ้า

ควายม่วงตัวใหญ่เป็นสองเท่าของวัวควายธรรมดา มีขนสีม่วงเข้ม เป็นมันเลื่อมระยับ มีเขาคานด้ายกษัที่ปลาย ทั้งแหลมทั้งคมราวกับกริช ตามปกติพวกมันอยู่กันอย่างสงบ ทว่าเมื่อไรที่ได้กลิ่นอันตรายหรือถูก จูโจม มันจะสามารถดุร้ายได้พอๆ กับสัตว์มหาภัยตัวหนึ่งทีเดียว มีแต่พวกผิวเขียวเท่านั้นที่กล้าล่าสัตว์ชนิดนี้ -- โดยไม่ใช้อาวุธอื่นใดนอกจาก คันศรกับลูกธนู เพราะพวกผิวเขียวเชื่อในการต่อสู้อย่างมีศักดิ์ศรี จึงทำให้บ่อยครั้งที่ฝ่ายสูญเสียชีวิตคือพรานผู้ล่า ไม่ใช่ผู้ถูกล่า พวกนี้รัก และให้เกียรติควายม่วง และยึดถือหลักการว่า ผู้พร้อมจะถูกควายม่วงฆ่า เท่านั้นจึงมีสิทธิ์ฆ่าควายม่วงได้

ข่าวอาการประชวรของยูจักรพรรดินีกับอันตรายที่คุกคามอาณาจักร จินตนาการยังแพร่ไปไม่ถึงทะเลหญ้า นานแสนนานมาแล้วที่ไม่มีนักเดินทาง คนไหนมาเยือนดินแดนกระโจมของชาวผิวเขียว หญ้ายังคงเขียวขจี เช่นที่เคยเป็น แดดกระจ่างใส กลางคืนเต็มไปด้วยดวงดาว ทุกอย่างยังคง เป็นปกติสุขดี

แล้ววันหนึ่งก็มีเซนทอร์ผมขาวมาปรากฏกาย หลังของเขาชุ่มเหงื่อ ทำทางเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ ใบบนหน้าครีมเคราชุบสีเขียว สวมหมวก ทรงแปลกसानด้วยใบกก รอบคอมีสร้อยคล้องเครื่องรางสีทองอันใหญ่ ห้อยอยู่ เขาคือโครอนนั่นเอง

โครอนยืนอยู่ในที่โล่งกลางวงล้อมกระโจมซึ่งเรียงรายต่อ ๆ กัน บริเวณนี้ใช้เป็นที่ประชุมหรือเต้นรำร้องเพลงโบราณยามมีงานเฉลิมฉลอง โครอนยื่นคอยให้พวกผิวเขียวออกมาชุมนุมพร้อมกัน หากกลับมีเพียง คนแก่ ผู้หญิงกับเด็กน้อย ที่ตาเบิกโตด้วยความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น มามุงออรอบตัว เขาระทึบเท้าอย่างขัดเคือง

“พรานชายพรานหญิงไปไหนกันหมด” เขาถามหอบๆ ถอดหมวก

ออกปาดเหงื่อบนหน้าผาก

หญิงชราผมขาวโพลนซึ่งอุ้มเด็กอยู่ในวงแขนตอบว่า “พวกเขาไปล่าสัตว์อีกสามหรือสี่วันถึงจะกลับ”

“อ้อเธออยู่ไปกับพวกเขาด้วยหรือเปล่า” เซนทอร์ถาม

“ถูกแล้ว ผู้แปลกหน้า ทำไมท่านรู้จักเขาล่ะ”

“ข้าไม่รู้จักเขา แต่ไปตามตัวเขามาเดี๋ยวนี้!”

“ผู้แปลกหน้า” ชายชราไม่คำยั้นเอ่ยขึ้น “เขาคงมาอย่างไม่เต็มใจเป็นแน่ เพราะนี่คือการออกล่าของเขา มันเริ่มขึ้นเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน ท่านรู้ไหมว่ามันหมายความว่าอย่างไร”

ไครอนสะบัดแผงคอพลาจกระทืบเท้า

“ข้าไม่รู้ และมันก็ไม่สำคัญด้วย เขามีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำตอนนี้ พวกเจ้ารู้จักเครื่องรางที่ข้าสวมอยู่ใช่ไหม จงไปตามและนำตัวเขากลับมา!”

“เราเห็นสิ่งล้ำค่านั้นแล้ว” เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งพูด “ทั้งรู้ด้วยว่าท่านมาจากยุวจักรพรรดินี แต่ท่านเป็นใครล่ะ”

“ข้าคือไครอน” เซนทอร์คำราม “นายแพทย์ไครอน เจ้ามีอะไรข้องใจไหม”

หญิงชราหลังค่อมแหวกกลุ่มคนเข้ามา ร้องขึ้นว่า

“ใช่จริง ๆ ด้วย ข้าจำเขาได้ ข้าเคยเห็นเขาครั้งหนึ่งเมื่อยังเป็นเด็ก เขาคือแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่และสิ่งชื้อที่สุดของอาณาจักรจินตนาการ!”

เซนทอร์พยักหน้ารับ “ขอบใจ หญิงคนดีของข้า” เขาบอก “ที่นี่คงพอมีใครช่วยไปนำตัวอ้อเธอมาได้แล้วกระมัง นี่เป็นเรื่องด่วน มีพระชนม์ชีพขององค์ยุวจักรพรรดินีเป็นเดิมพันทีเดียว”

“ข้าไปเอง!” เด็กหญิงตัวน้อยอายุประมาณ 5 - 6 ขวบคนหนึ่งร้องบอก

เด็กน้อยออกวิ่ง อึดใจต่อมาก็มองเห็นไหว ๆ อยู่ระหว่างหมู่กระโจม ก่อนจะขึ้นม้าหลังเปล่าควมหายไป

“ในที่สุด” ไครอนพึมพำแล้วสิ้นสติไป

เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้ง เขาไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เพราะทุกสิ่งรอบตัวมืดดำไปหมด จากนั้นจึงค่อย ๆ รับรู้ทีละน้อยว่าตนอยู่ในกระโจมขนาดใหญ่ นอนอยู่บนที่นอนขนสัตว์อ่อนนุ่ม คงเป็นเวลากลางคืนแล้ว เพราะจากรอยแยกของประตูผ้าม่าน เขาเห็นแสงวูบวาบของกองไฟ

“ข้าแต่เกือกม้า!” เขาพูดเสียงแผ่ว พยายามทรงตัวขึ้นนั่ง “ข้านอนมานานเท่าไรแล้วนี่”

มีหวัคนโพล่แหวกม่านเข้ามาดู มุดกลับออกไป แล้วก็มิเสียงพูดว่า “อ้อ ทำทางพื้นแล้ว”

ผ้าม่านถูกแหวกเปิดออก เด็กชายอายุประมาณสิบขวบคนหนึ่งก้าวเข้ามา กางเกงขายาวกับรองเท้าของเขาทำด้วยหนังควาย ร่างกายตั้งแต่เอวขึ้นไปไม่มีสิ่งใดปกคลุม นอกจากเสื้อคลุมยาวสีม่วงเข้มซึ่งเห็นได้ชัดว่าทอจากขนควาย พาดอยู่บนไหล่ ผมยวสีกรมท่าของเขาใช้สายหนังรวบไว้ด้านหลัง มีเส้นสีขาวลดลาง่าย ๆ สองสามเส้นวาดอยู่บนผิวแก้มกับหน้าผากสีเขียวมะกอก ดวงตาดำวาวโรจน์อย่างโกรธกริ้ววไสแซกผู้ไม่ได้รับเชิญ แต่ส่วนอื่นบนใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

“ท่านต้องการอะไรจากข้า ผู้แปลกหน้า” เขาถาม “มายังกระโจมของข้าทำไม แล้วทำไมต้องปล้นข้ามาจากการล่าของข้า ถ้าข้าฆ่าควายใหญ่ตัวนั้นได้ในวันนี้ -- พรุ่งนี้ข้าก็จะได้เป็นพราน -- ลูกธนูข้าพร้อมอยู่บนสายธนูแล้ว แต่ตอนนี้ข้ากลับต้องคอยไปอีกปีเต็ม ๆ ทำไม”

เซนเทอร์ซราตะลึงมองเด็กชายอย่างอกสั่นขวัญหาย

“ข้าต้องตอบด้วยรี” เขาถาม “เจ้าคืออัทเทอรูรี?”

“ถูกต้อง ผู้แปลกหน้า”

“ไม่มีคนอื่นที่ชื่อเดียวกันที่นี้อีกหรอก ที่เป็นผู้ใหญ่ เป็นพรานที่มีประสบการณ์หน่อยนะ”

“ไม่มี มีข้าเท่านั้นที่ชื่ออัทเทรอ”

ไครอนทิ้งตัวลงบนที่นอนขนสัตว์ อ้าปากค้าง

“เด็ก! เด็กตัวนิดเดียวนี่นะ! การตัดสินใจพระทัยของยูวจักรพรรดินีช่างยากจะหยั่งถึงจริง ๆ”

อัทเทรอยืนคอยนิ่งเงียบ ไม่ไหวติง

“ขอโทษเถอะนะ อัทเทรอ” ไครอนเอ่ย ควบคุมความปั่นป่วนในใจอย่างยากลำบาก “ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายความรู้สึกเจ้าเลย แต่ความประหลาดใจครั้งนี้มันใหญ่หลวงเหลือเกิน พูดตามตรง ข้าตกใจด้วยซ้ำ! ไม่รู้จะคิดยังไงถูก! ข้าอดสงสัยไม่ได้จริงๆ นะ ว่าตอนที่ยูวจักรพรรดินีทรงเลือกเจ้า ทรงแน่วพระทัยริบปล่าวว่ากำลังทำอะไร ช่างเป็นความบ้าแท้ๆ! แต่ถ้าทรงตั้งใจที่จะเลือกเจ้า งั้นก็...ก็...”

ไครอนสะบัดหัวแรงๆ โพล่งออกมาว่า

“ไม่มีทาง! ไม่มีทาง! ถ้าข้ารู้ว่าจะทรงส่งข้ามาพบใคร ข้าต้องคัดค้านที่จะมอบภารกิจนี้ให้แก่เจ้า ข้าต้องคัดค้านอย่างแน่นอน”

“ภารกิจอะไร” อัทเทรอถาม

“โหดร้ายเหลือเกิน!” ไครอนร้องด้วยความขุ่นเคือง “ขนาดวีรบุรุษมีชื่อเสียงที่สุด มีประสบการณ์ที่สุด ก็ยังไม่แน่ว่าจะทำภารกิจนี้ได้แล้วงั้นเจ้า...ทรงส่งเจ้าไปยังที่ซึ่งหยั่งไม่ถึง เพื่อไปตามหาผู้ซึ่งไม่รู้จัก โดยไม่มีใครจะช่วยเจ้าได้ ไม่มีใครให้คำปรึกษา ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า และเจ้าต้องตัดสินใจในทันทีเดี๋ยวนี้อีกด้วยว่าเจ้าจะรับปฏิบัติภารกิจนี้หรือไม่ ไม่มีเวลาให้สูญเสียได้ต่อไป ข้าควมมาลิบวันสืบทิน

แทบไม่มีพักเพื่อมาหาเจ้า แต่ตอนนี้-- ข้านี้ก็อยากให้ตัวเองมาไม่ถึงเหลือเกิน ข้าแก่มากแล้ว ไกลลึ้นเร็วแรงเต็มที ขอน้ำให้ข้าดื่มหน่อยเถิด!”

อัทเทรอุ่นาเหยือกน้ำพุใสสะอาดมาให้ เซนทอร์เฒ่าดื่มเข้าไปอีกใหญ่ จากนั้นจึงพูดด้วยอารมณ์ที่เยือกเย็นลง

“อา ขอบใจ ดีจริงๆ! ข้ารู้สึกสบายขึ้นแล้ว ฟังข้า อัทเทรอุ เจ้าไม่จำเป็นต้องรับภารกิจนี้ได้ ยุวจักรพรรดินีทรงให้เจ้าตัดสินใจโดยอิสระ ทรงไม่เคยออกคำสั่งใดๆ ข้าจะไปอธิบายให้พระองค์ฟัง แล้วพระองค์ก็จะทรงหาคนอื่นแทนเอง พระองค์คงไม่รู้ว่าเจ้ายังเป็นเด็กเล็กๆ อาจทรงจำสับสนกับใครเข้า นี่เป็นเหตุผลเดียวที่น้ำจะเป็นไปได้ละ”

“ภารกิจนั้นคืออะไร” อัทเทรอุถาม

“หาหนทางรักษาองค์ยุวจักรพรรดินี” ตัวเซนทอร์ตอบ “และช่วยอาณาจักรจินตนาการ”

“พระองค์ประหลาดหรือ” อัทเทรอุถามอย่างประหลาดใจ

ไครอนจึงเล่าให้ฟังถึงเรื่องอาการประหลาด และข่าวที่เหล่าผู้นำสารแจ้งมาจากทุกภาคของอาณาจักร

อัทเทรอุถามคำถามมากมาย ไครอนตอบทุกคำถามเท่าที่จะตอบได้ ทั้งคู่คุยกันจนดึกดื่น และยิ่งอัทเทรอุรู้ถึงความร้ายแรงที่อาณาจักรจินตนาการกำลังเผชิญมากเท่าไร ใบหน้าซึ่งเคยเฉยชาอย่างมากในตอนแรก ก็ยิ่งฉายแววตระหนกให้เห็นมากขึ้นเท่านั้น

“คิดดูสิ” เขาพิมพ์่าขึ้นในที่สุดด้วยริมฝีปากขาวซีด “ข้าไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

ไครอนมองเด็กชายด้วยสายตากังวลอย่างจริงจังจากใต้คิ้วตกหนา “ที่นี่เจ้าคงเข้าใจดีแล้วว่าแผ่นดินของเราตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไร” เขาว่า “และบางทีเจ้าคงพอเข้าใจว่าทำไมข้าจึงผิดหวังมากเมื่อเห็นเจ้า

ครั้งแรก ทว่า ถึงอย่างไรเจ้าก็คือคนที่ยูวจักรพรรดินีเอ่ยถึง ‘ไปตามหา อัทเทรอุ!’ พระองค์ตรัส ‘ข้ามอบความไว้วางใจทั้งหมดของข้าแก่เขา ถามเขาซิว่า เต็มใจที่จะพยายามทำการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่นี้เพื่อข้าและอาณาจักรจินตนาการหรือไม่’ ข้าไม่รู้ว่าทำไมพระองค์ทรงเลือกเจ้า บางทีคงเพราะมีแต่เด็กเล็ก ๆ อย่างเจ้าเท่านั้นที่กระมังที่จะสามารถทำสิ่งซึ่งต้องทำ ในตอนนี้ได้ ข้าไม่รู้จริงๆ ทั้งให้คำแนะนำอะไรแก่เจ้าก็ไม่ได้”

อัทเทรอุนิ่งก้มหน้าไม่ตอบ เขาตระหนักว่าเป็นงานยิ่งใหญ่เกินกว่า การออกคำสั่งของเขามากนัก แม้กระทั่งพรานที่เก่งที่สุด มากประสบการณ์ ที่สุด ก็ยังไม่แน่ว่าจะทำได้หรือไม่ แล้วเขาจะหวังได้หรือ

“ว่าไง” เซนทอร์ถาม “จะรับไหมล่ะ”

อัทเทรอุเงยหน้าขึ้นสบตาโครอน

“เข้ารับ” เขาตอบเสียงหนักแน่น

โครอนพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม ถอดสร้อยแขวนเครื่องรางทองคำ ออกจากคอของตนแล้วสวมลงที่คอของอัทเทรอุ

“ออรีน จะให้พลังอันยิ่งใหญ่แก่เจ้า” เขาพูดอย่างเคร่งขรึม “หากแต่ เจ้าต้องไม่นำมันมาใช้ เพราะองค์ยูวจักรพรรดินีเองก็ไม่เคยทรงใช้พลังที่มี ออรีน จะพิทักษ์และชี้ทางให้เจ้า แต่เจ้าต้องไม่ไปแทรกแซงหรือกำหนดสิ่ง ซึ่งเกิดกับเจ้า เพราะนับจากนี้ ความเห็นส่วนตัวของเจ้าไม่มีค่าอีกต่อไป และด้วยเหตุผลเดียวกัน เจ้าต้องไปโดยไม่มีอาวุธ ต้องปล่อยให้ทุกสิ่ง เกิดขึ้นตามแต่มันจะเกิด ทุกสิ่งในสายตาเจ้าล้วนต้องมีค่าเท่าเทียมกัน ไม่ว่าคนดีหรือปีศาจ สวยงามหรือน่าเกลียด ไร่หรือฉลาด เจกเช่นเดียวกับ ในสายตาขององค์ยูวจักรพรรดินี เจ้าทำได้เพียงออกเดินทางแสวงหา อยาได้ตัดสิน จำไว้ให้ดี อัทเทรอุ!”

“ออรีน!” อัทเทรอุทวนคำอย่างเกรงขาม “ข้าจะปฏิบัติตัวให้คู่ควร

กับสิ่งล้ำค่านี้ ข้าควรเริ่มงานเมื่อไร”

“เดี๋ยวนี้” ไครอนตอบ “ไม่มีใครรู้ว่าการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ของเจ้า จะกินเวลานานเท่าใด ทุกชั่วโมงจึงมีค่ายิ่ง แม้แต่ขณะนี้ ไปบอกลาพ่อแม่ พี่น้องของเจ้าเถิด!”

“ข้าไม่มีใคร” อัทเทรอุตอบ “พ่อแม่ของข้าถูกควายฆ่าตายหลังข้า เกิดไม่นาน”

“แล้วใครเลี้ยงดูเจ้ามา”

“ทั้งชายและหญิงทุกคน นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมข้าจึงชื่ออัทเทรอุ ซึ่งในภาษาของเราหมายถึงบุตรของทุกคน”

ไม่มีใครรู้ซึ่งดีไปกว่าบาสเตียน ว่าคำนี้หมายความว่าอย่างไร แม้พ่อของเขาจะยังมีชีวิตอยู่ อัทเทรอุไม่มีทั้งพ่อและแม่ หากอัทเทรอุก็ถูกเลี้ยงดูโดยผู้ชายผู้หญิงทุกคน จึงเป็น “บุตรของทุกคน” ส่วนบาสเตียนไม่มีใครเลย เขาจึง “มิใช่บุตรของผู้ใด” -- อย่างแท้จริงเช่นกัน บาสเตียนนึกดีใจที่ตัวเองมีบางสิ่งเหมือนกับอัทเทรอุอยู่บ้าง เพราะนอกจากเรื่องนี้แล้ว เขาแทบไม่มีสิ่งใดคล้ายอัทเทรอุสักอย่าง ไม่ว่าจะรูปร่าง ความกล้าหาญ หรือความตั้งใจจริง ตอนนี้บาสเตียนจึงมีจุดร่วมกับการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่นี้แล้ว โดยไม่รู้ว่าจะนำเขาไปไหน หรือจะสิ้นสุดลงอย่างไร

“ถ้าเช่นนั้น” เซนเทอร์ชรากล่าว “เจ้าไปโดยไม่บอกลาจะดีกว่า ข้าจะอธิบายให้พวกเขาฟังเอง”

ใบหน้าของอัทเทรอุซีดเขียวเคร่งเครียดกว่าเดิม

“ข้าควรจะเริ่มต้นที่ไหน” เขาถาม

“ทุกที่ และไม่มีที่ไหนเลย” ไครอนตอบ “นับแต่นี้ต่อไป อนาคต

ของเจ้าขึ้นอยู่กับตัวตัวเอง ไม่มีใครช่วยแนะนำเจ้าได้อีกแล้ว และมันจะเป็น
เช่นนี้ไปจนกว่าจะสิ้นสุดการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งถึงอย่างไร -- ย่อมต้องมี
วันสิ้นสุดลง”

อัทเทรอุพยักหน้า

“ลาก่อน ท่านโครอน!”

“ลาก่อน อัทเทรอุ และ -- ขอให้โชคดีมากๆ!”

เด็กชายหันหลังกลับเตรียมออกจากกระโจมไปพอดีเมื่อเซนทอร์เฒ่า
ร้องเรียกเขา ต่างคนต่างยืนประจันหน้ากัน เซนทอร์เฒ่าวางมือสองข้าง
ลงบนไหล่อัทเทรอุ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาเด็กชาย ก่อนจะยิ้มอย่างแสดง
ความนับถือพร้อมกับการกล่าวซ้ำๆ

“ข้าว่าข้าเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมยุวจักรพรรดินีทรงเลือกเจ้า อัทเทรอุ!”

เด็กชายก้มหน้าหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วออกจากกระโจมไปอย่างรวดเร็ว
อาร์แท็กส์ม้าของเขายืนอยู่นอกกระโจม มันเป็นม้าป่าขนาดเล็ก
มีลายจุด ขาทังสีสั้นใหญ่และหนา แต่มันมีฝีเท้าที่เร็วที่สุด วิ่งได้ไกลที่สุด
โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มันยังคงใส่อานเหมือนตอนที่อัทเทรอุขี่กลับจาก
การล่าสัตว์

“อาร์แท็กส์” อันเทรอุกระซิบพลางลูบคอมัน “เรากำลังจะไปไกล
ไกลมากทีเดียว และไม่รู้ว่าจะได้กลับมาหรือเปล่า”

เจ้าม้าผงกหัว พนมมหายใจครืดลื่นๆ

“ได้สินาย” มันพูด “แต่เรื่องการล่าสัตว์ของท่านล่ะ”

“เราจะไปทำสิ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่าการล่าสัตว์มากนัก” อัทเทรอุตอบ
เหวี่ยงตัวขึ้นอาน

“เดี๋ยวก่อนนาย!” เจ้าม้าว่า “ท่านลืมอาวุธ ท่านไม่เอาลูกธนูกับ
คันธนูไปด้วยหรือ”

“ถูกแล้ว อาร์เท็กซ์” อัทเทรอุบอก “ข้าต้องไปโดยปราศจากอาวุธ เพราะข้าสวมสิ่งล้ำค่าอยู่”

“โฮ!” เจ้าม้าพ่นลม “เราจะไปไหนกันหรือ”

“ที่ไหนก็ได้ที่เจ้าอยากไป อาร์เท็กซ์” อัทเทรอุพูด “นับแต่วินาทีนี้ เราจะเข้าสู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ละ”

แล้วเขาก็ควมม้าจากไป และกลืนหายไปในความมืด

ในเวลาเดียวกัน ณ อีกส่วนหนึ่งของอาณาจักรจินตนาการ มีบางสิ่งได้ เกิดขึ้นและดำเนินไปจนเสร็จสิ้นโดยไม่มีใครรู้เห็น แม้กระทั่งอัทเทรอุกับอาร์เท็กซ์เองก็มิได้เฉลียวใจเลยสักนิด

บนทุ่งไกลแสนไกลและมีดมืด ความมืดได้ก่อตัวขึ้นเป็นเงาขนาดมหึมาร่างหนึ่ง ดาสนิทจนแม้ในคืนมืดไร้แสงเดือนดาวก็ยังมองเห็นได้ว่ามันเป็นร่างสีดำขนาดใหญ่ ซึ่งตลอดร่างยังดูไม่ชัดเจนนัก หากแต่มันยื่นสีขา มีแสงสีเขียวเรืองวาวจากดวงตาขนาดใหญ่โต ขนรุงรัง มันเชิดจุมูกขึ้นสูดกลิ่นในอากาศครู่ใหญ่ และทันใดก็ทำท่าเหมือนได้กลิ่นที่กำลังดมหา มันส่งเสียงคำรามอย่างมีชัยออกจากลำคอ

จากนั้นจึงกระโจนไกลอย่างเสียบกริบไปในคำคืนไร้ดาว

นาฬิกาบนหอนาฬิกาตีสิบเอ็ดครั้ง ทางเดินข้างล่างดังก้องด้วยเสียงตะโกน ของเด็ก ๆ ที่วิ่งออกไปยังสนามเด็กเล่น

บาสเตียนยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะ ชาซาจนเป็นเหน็บ ถึงอย่างไร เขาก็ไม่ใช่อินเดียนแดงอยู่ดี เขาลุกขึ้นยืน ล้วงแซนด์วิชกับแอปเปิลจากกระเป๋าหนังสือออกเดินวนเวียนในห้อง เท้าเจ็บจืดๆ เหมือนถูกเข็มตำ ต้องใช้เวลานานสักพักจึงค่อยดีขึ้น

บาสเตียนป็นขึ้นนั่งคร่อมบนม้ากระโดด จินตนาการว่าตัวเองคือ อัศวินออ กำลังควมฝ่าความมืดอยู่บนหลังอาร์เท็กซ์ เขาโน้มตัวไปข้างหน้า ชบหน้าลงกับคอม้า

“ไปแล้ว!” เขาร้อง “ไปแล้ว อาร์เท็กซ์ ไป! ไป!”

แล้วเขาก็รู้สึกตกใจ ช่างโง่เหลือเกินที่ตะโกนเสียงดังลั่นอย่างนี้ ถ้าเพื่อมีใครได้ยินเข้าล่ะ เขานิ่งฟังครู่หนึ่ง ทว่าก็ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยิน นอกจากเสียงตะโกนอะอะปนเปกันของเด็กๆ ที่สนาม

เขาปีนลงจากหลังม้า รู้สึกว่าตัวเองทำอะไรโง่ๆ ทำตัวเป็นเด็กทารกไปได้!

เขาแกะห่อแซนด์วิช เซ็ดแอบเปิดกับขากางเกง แต่พอจะกัดก็ชะงัก

“ไม่ได้” เขาบอกตัวเองดังๆ “เราต้องรู้จักระวัง กันเสบียงเก็บไว้บ้าง ใครจะไปรู้ว่าต้องอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไร”

ด้วยใจอันแน่วแน่ เขาห่อแซนด์วิชเก็บ หย่อนใส่ในกระเป๋าทิ้งสี่พร้อมทั้งลูกแอบเปิด ถอนใจยาว นั่งลง และเอื้อมมือหยิบหนังสือ

C

มอริลาผู้ชราภาพ

เซนต์ออร์ดำ ไครอนผู้ซราทึงตัวลงนั่งบนที่นอนขนสัตว์เมื่อเสียงฝีเท้าของอาร์แท็กซ์จางหายไป หลังจากได้ใช้กำลังไปอย่างมากมายเขาก็ถึงแก่หมดสิ้นเรี่ยวแรง ผู้หญิงที่เข้ามาพบเขาในกระโจมอัทเทรอนูเช้าวันรุ่งขึ้นหัวนเกรงว่าเขาคงใกล้วาระสุดท้ายแล้ว อีกสองสามวันเมื่อเหล่าพราณกลับมาอาการของเขาแทบไม่กระเดื่องขึ้นเลย อย่างไรก็ตาม เขายังอธิบายให้ทุกคนฟังได้ว่าทำไมอัทเทรอนูจึงจากไป และคงจะไม่กลับมาในเร็ววันนี้ และโดยเหตุที่ชาวผิวเขียวล้วนรักใคร่ในตัวเด็กชาย ความห่วงใยที่ทุกคนมีจึงทำให้ต่างพากันทุกข์โศก หากก็ยังมีภาคภูมิใจที่ยุวจักรพรรดินีทรงเลือกเขาสำหรับการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ แม้จะไม่มีใครเข้าใจการตัดสินใจของพระองค์ได้เลยก็ตาม

ไครอนซราไม่เคยกลับไปหอคอยงาช้างอีก แต่เขาไม่ได้ตาย ทั้งไม่ได้อาศัยอยู่กับพวกผิวเขียวที่ทะเลหญ้าด้วย โชคชะตาของเขาได้นำเขาไปสู่เส้นทางซึ่งแตกต่างจากเดิมและไม่อาจหยั่งรู้ได้ ทว่านั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเราค่อยพูดถึงในโอกาสต่อไป

คืนนั้นอัทเทรอนูควมมาไปจนถึงตีนทิวเขาสีเงิน เกือบสว่างแล้วเมื่อเขาหยุดพักในที่สุด อาร์แท็กซ์กินหญ้าและดื่มน้ำจากลำธารภูเขาสายเล็ก ๆ อัทเทรอนูเอาเสื้อคลุมสีม่วงเข้มห่มตัวกลับไปพักหนึ่ง แต่พอดวงอาทิตย์ขึ้นทั้งสองก็ออกเดินทางต่อทันที

วันแรก ทั้งคู่ข้ามพันทิวเขาสีเงินซึ่งต่างรู้จักเส้นทางทุกสายดี จึงผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว เมื่อไรที่เด็กชายทิว เขาก็กินเนื้อควายตากแห้ง

กับขนมเค้ก เมล็ดหญ้าในกระเป๋านมม้า ซึ่งเดิมที่ตั้งใจไว้ใช้กินเวลาออก
ล่าสัตว์

“ใช่แล้ว!” บาสเตียนว่า **“ถึงอย่างไรคนเราก็ต้องกินอาหาร”**

เขาหยิบแซนด์วิชออกจากกระเป๋าดึงเป็นสองชิ้น ท่อชิ้นหนึ่งเก็บคืน
ที่เดิม และกินชิ้นที่เหลือ

หมดเวลาพักแล้ว บาสเตียนนึกสงสัยว่าเพื่อน ๆ จะเรียนวิชาอะไรต่อ
อ้อ เรียนภูมิศาสตร์กับครุพลินต์นะสิ วิชาที่เราต้องร่ายยาวถึงชื่อแม่น้ำ
ชื่อแควสาขาของแต่ละสาย ชื่อเมือง จำนวนประชากร ผลผลิตทาง
การเกษตรกับอุตสาหกรรม บาสเตียนยกไหล่และอ่านหนังสือต่อ

พอตะวันตกดิน ทิวเขาสีเงินก็อยู่เบื้องหลังพวกเขา ทั้งสองหยุดพักอีกครั้ง
คืนนั้นอัทเทรอุฟนั่งถึงฝูงควายม่วง เขาเห็นมันเดินท่องอยู่ไกล ๆ เหมือน
ทะเลหญ้า เขาพยายามขี่ม้าเข้าไปใกล้ ๆ หากกลับล้มเหลว ไม่ว่าจะควบ
หรือกระตุ้มม้าเพียงไร เขาก็ยังคงอยู่ห่างจากพวกมันในระยะเวลาเท่าเดิม

วันที่สอง ทั้งคู่เดินผ่านเมืองต้นไม้ร้องเพลง ต้นไม้ของที่นี่แตกต่างกัน
กันไป ทั้งรูปร่าง ลักษณะใบ และเปลือก ก็จริง แต่ขณะที่เติบโต
ทุกต้นต่างบรรเลงดนตรีออกจากภายในตัวเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็
ต้นที่อยู่ใกล้หรือไกล จนกลายเป็นกระแเสเสียงอันทรงพลังที่ไม่มีเสียงใด
ในอาณาจักรจินตนาการจะไพเราะเทียบเท่าได้ ซึ่งก็คือที่มาของชื่อเมืองนี้
ที่ว่า การขี่ม้าผ่านนับเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะมีนักเดินทางมากมาย
ได้ถูกเสียงเพลงสะกดจนหยุดนิ่งอยู่กับที่ ลืมสิ่งอื่น ๆ ไปจนหมดสิ้น
อัทเทรอุฟรับรู้ถึงพลังของมนตร์เพลงแสนไพเราะ แต่เขาไม่ปล่อยให้ตัวเอง
ถูกหลอกล่อจนหลงได้

คืนต่อมาเขาฝันถึงพวกควายม่วงอีก คราวนี้ฝันว่าตนเองกำลังเดินอยู่โดยมีควายฝูงใหญ่วิ่งผ่านหน้าไป มันอยู่ในระยะธนูพอดี แต่เมื่อพยายามจะเข้าไปใกล้มากขึ้น เท้าเขากลับตริ่งแน่นอยู่กับพื้นจนขยับไม่ได้ ความพยายามแทบเป็นบ้าที่จะดึงเท้าออกจากพื้นทำให้รู้สึกตัวตื่น เขาออกเดินทางต่อทันทีโดยไม่รอให้ตะวันขึ้น

วันที่สาม เขาพบหอคอยแก้วแห่งเอริโบ ซึ่งชาวแคว้นนี้ใช้เป็นที่พักและเก็บแสงดาว พวกเขานำแสงดาวมาสร้างเป็นสิ่งของชิ้นงามที่ได้รับ การออกแบบอย่างน่ามหัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม ประโยชน์ใช้สอยของของชิ้นนั้นไม่มีใครสักคนในอาณาจักรจินตนาการรู้ เว้นแต่ผู้ที่สร้างมันขึ้นมาเท่านั้น

อัทเทรอุพบพลเมืองของที่นี่ด้วย พวกเขาเป็นสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ คล้ายเป่าขึ้นจากแก้ว ทุกคนเป็นมิตรมาก ต่างนำเครื่องดื่มกับอาหารมาให้ แต่เมื่ออัทเทรอุถามว่ามีใครรู้เรื่องการประจวบของยูวจักรพรรดินีบ้างหรือไม่ พวกเขาก็จมดิ่งลงสู่ความโศกเศร้า นิ่งเงียบไปด้วยความงงงัน

คืนถัดมา อัทเทรอุฝันว่าฝูงควายม่วงวิ่งผ่านมาอีก แล้วก็มีส่วนหนึ่งซึ่งขนาดใหญ่ สง่างาม แยกตัวออกจากฝูง มันเดินตรงมาหาเขาช้า ๆ โดยไม่มีอาการหวั่นกลัวหรือโกรธเกรี้ยว อัทเทรอุก็เฉกเช่นเดียวกับนายพรานอาชีพทั้งหลาย คือรู้จักจุดอ่อนของสัตว์ทุกชนิด ว่าตรงไหนที่ลูกธนูสามารถทำให้บาดเจ็บได้อย่างสาหัส เจ้าควายม่วงเดินเข้ามาในลักษณะเปิดจุดอ่อนเต็มที่ อัทเทรอุขึ้นคันธนู เหนี่ยวสายสุดแรง -- ทว่ากลับยังไม่ออก นิ้วของเขาเหมือนจะอกติดกับสายคันธนูไปเสียแล้ว เขาไม่สามารถยิงลูกธนูออกไปได้

แต่ละคืนต่อ ๆ มาเขาฝันเรื่องทำนองเดียวกันนี้อีก ฝันว่าเข้าไปใกล้

เจ้าควายม่วงตัวเดิมมากขึ้นทุกที -- ทุกที เขาจำมันได้จากจุดขาวที่หน้าผาก -- หากด้วยเหตุต่าง ๆ นานาทำให้เขาไม่สามารถยิงธนูได้

ในเวลากลางวัน อัทเทรอุซึ่ม้าไปไกลแสนไกลโดยไม่รู้ว่าจะไปไหน ทั้งไม่มีใครให้คำแนะนำใดๆ ได้ เครื่องรางทองคำได้รับการคารวะจากทุกผู้ที่พบเห็นก็จริง แต่ไม่มีใครตอบคำถามเขาได้เลย

วันหนึ่ง อัทเทรอุซึ่ม้าเห็นถนนเปลวเพลิงของเมืองทไนไฟแต่ไกล ๆ เมืองนี้พลเมืองมีร่างกายเป็นเปลวไฟ อัทเทรอุซึ่ม้าคิดว่าอยู่ห่างไว้คงดีกว่า เขาขี่ม้าข้ามที่ราบสูงซาสซาฟราเนียร์ ซึ่งชาวเมืองเกิดมาเป็นคนแก่แล้ว ตายไปเมื่อกลายเป็นเด็กทารก ไปจนถึงวัดปามูอาแม่ที่มีเสาวัดเป็นพลอยแห่งยักษ์ลอยอยู่กลางอากาศ คุยกับนักบวชหลายรูปที่จำวดอยู่ที่นี้ ไม่มีใครบอกอะไรเขาได้เช่นเคย

อัทเทรอุซึ่ม้าเดินทางอย่างไร้จุดหมายเป็นเวลาเกือบหนึ่งอาทิตย์แล้วในวันที่เจ็ดกับอีกคืนต่อจากนั้น การเผชิญกับสองสิ่งซึ่งแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิงก็ได้เปลี่ยนแปลงการเดินทางและความคิดของเขา

เรื่องที่ไครอนเล่าเกี่ยวกับมหันตภัยอันเกิดขึ้นทั่วอาณาจักรจินตนาการ ได้สร้างภาพให้ติดตรึงอยู่ในใจของอัทเทรอุซึ่ม้า หากมันก็เป็นเพียงเรื่องที่เขาแค่ได้ฟังมาเท่านั้น ต่อเมื่อวันที่เจ็ดนี้เอง เขาจึงได้เห็นมันเต็มสองตาตนเอง

ใกล้เที่ยง อัทเทรอุซึ่ม้าผ่านปามีดครีမ်ของไม้ต้นยักษ์ลำต้นตะปุ่มตะป่ำ ป่าแห่งนี้คล้ายกับป่าโหยหวนที่ผู้เฒ่าสารทั้งสี่บังเอิญไปพบกัน อัทเทรอุซึ่ม้าว่าป่านี้เป็นที่อยู่ของพวกเปลือกไม้ลวงตา ซึ่งเคยได้ยินมาว่าเป็นยักษ์กับยักษ์ ซึ่งมีร่างเหมือนไม้ลำต้นตะปุ่มตะป่ำ トラบาใดที่พวกมันไม่เคลื่อนไหว อันเป็นภาวะปกติของมัน เราจะหลงเข้าใจผิดโดยง่ายว่ามันเป็นต้นไม้ แล้วขี่ม้าผ่านไปอย่างไม่ติดใจสงสัย ต่อเมื่อ

มันเคลื่อนไหวเท่านั้น เราจึงเห็นว่ามันมีแขนเหมือนกิ่งไม้ กับขาคล้ายๆ เหมือนมือไม้ แต่ถึงแม้จะมีเรียวยาวแรงกำลังมหาศาล พวกมันก็ไม่เป็นอันตรายแก่ใคร -- อย่างมากที่สุดก็เพียงหลอกให้คนเดินทางหลงทางบ้างแค่นั้น

อัทเทรอุเพิ่งพบทุ่งหญ้ากลางป่าและมีลำธารคดเคี้ยวไหลผ่าน จึงลงจากหลังอาร์แท็กซ์ ปล่อยให้มันกินหญ้า ตุ่มน้ำ ทันใดเขาก็ได้ยินเสียงหักปักๆ กับเสียงกระทบๆ ดังมาจากดงไม้เบื้องหลัง

เปลือกไม้ร่วงตาสามตนโผล่จากดงไม้เดินตรงเข้ามา ความหนาวเยือกแล่นผ่านกระดูกสันหลังของอัทเทรอุ ร่างแรกที่เขาเห็นไม่มีขา ไม่มีสะโพก จำต้องใช้มือเดินมา ร่างที่สองมีรูกลมวงโป่งกลางอก ใหญ่จนมองทะลุออกไปได้ ร่างที่สามกระโดดกระเดกมาด้วยขาขาข้างเดียว เพราะด้านซ้ายหายไปทั้งแถบเหมือนต้นไม้ถูกผ่าซีก

เมื่อพวกมันเห็นเครื่องรางที่แขวนอยู่กับคออัทเทรอุ มันก็พยักหน้าให้กันแล้วขยับกายเข้าหาเขาช้าๆ

“อย่างกลัวเลย!” ร่างที่เดินด้วยมือเอ่ยขึ้น เสียงเหมือนต้นไม้เสียดกัน “หน้าตาเราอาจไม่น่าดูเท่าไร แต่แถบนี้ของอาณาจักรจินตนาการ ไม่มีผู้อื่นหลงเหลือพอจะมาเตือนท่านได้อีกแล้ว เราจึงต้องมากัน”

“เตือน?” อัทเทรอุถาม “เรื่องอะไร?”

“เราได้ยินเรื่องของท่าน” อีกร่างที่มีรูกลมวงกลางอกพูด “ได้ฟังเรื่องการแสวงหาของท่าน เราจึงมาเตือนว่า อย่าได้เดินทางเข้าไปทางทิศโน้น มิฉะนั้นท่านอาจหายไป”

“จะมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับท่านเช่นที่เกิดขึ้นกับเรา” เจ้าตัวครึ่งซีกถอนใจ “ท่านอยากเป็นแบบนี้หรือ?”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกท่าน” อัทเทรอุถาม

“ความว่างเปล่ากำลังขยายตัวออก” ตัวแรกครวญ “มันขยายตัวมากขึ้น -- มากขึ้นทุกที ถ้าภาษาพอจะพูดได้ว่า ความว่างเปล่ามีมากขึ้นนะนะ ผู้อื่นหนีออกจากป่าทัน แต่เราทั้งสามไม่ยกทั้งบ้านของเราไป ความว่างเปล่าจึงเข้าสู่โจมตือนเราหลับ และทำให้เรากลายเป็นอย่างนี้

“เจ็บไหม” อัทเทรอุตาม

“ไม่หรอก” ต้นไม้ลวงตารายที่สองซึ่งมีรูกลวงอกบอก “ท่านจะไม่รู้สึกอะไรเลย มันเพียงแต่หายไปเฉยๆ และเมื่อไรที่มันกัดกินตัวท่านไปได้บางส่วน ส่วนอื่นๆ ก็จะค่อยๆ หายไปทุกวัน ไม่นานเราทั้งสามคงจะไม่มีอะไรเหลือ”

“มันเริ่มขึ้นจากส่วนไหนของป่า” อัทเทรอุตาม “และเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร”

“ท่านอยากไปดูไหมล่ะ” ร่างที่สามซึ่งเหลือแค่ซีกเดียวหันไปมองเพื่อนร่วมชะตากรรมด้วยสายตาดังคำถาม เมื่อทั้งสองพยักหน้า มันจึงพูดว่า

“เราจะพาท่านไปยังที่ซึ่งมองเห็นมันได้ชัดเจนที่สุด แต่ท่านต้องสัญญากับเราก่อนว่าจะไม่เข้าไปใกล้มากกว่านั้น เพราะถ้าท่านเข้าไป ท่านอาจถูกมันดูด”

“ตกลง” อัทเทรอุตอบ “ข้าสัญญา”

ทั้งสามออกนำทางไปยังชายป่า อัทเทรอุจูงสายบังเหียนพวาร์แท็กซ์ตามไป พวกเขาเดินวนเวียนอยู่ในดงไม้ยักษ์พักหนึ่ง ในที่สุดจึงมาหยุดที่โคนต้นไม้มีหิมาขนาดคนห้าคนโอบก็อาจไม่รอบ

“ปีนขึ้นไปให้สูงที่สุดเท่าที่ท่านจะปีนถึง” เจ้าตัวไม่มีขาบอก “มองไปทางทิศตะวันออกแล้วท่านก็จะเห็น -- หรือน่าจะเรียกว่า *ไม่เห็น* มากกว่า” อัทเทรอุโหนตัวขึ้นไปตามลำต้นตะปุ่มตะป่ำ เขาเอื้อมมือจับกิ่งเตี้ยๆ

โหนขึ้นไปยังกิ่งข้างบน ปีน ปีน ปีน จนมองพื้นข้างล่างไม่เห็น เขายิ่งปีนสูงขึ้นไป ลำต้นของต้นไม้ก็ยิ่งค่อยๆ เรียวเล็กลงและกิ่งก้านก็เบียดชิดกันมากขึ้นทำให้ปีนได้ง่าย ในที่สุดเมื่อถึงยอดไม้เขาก็เห็น

ยอดของต้นไม้ซึ่งอยู่ใกล้เขามากที่สุดยังคงเป็นสีเขียว หากแต่ใบซึ่งยื่นไกลออกไปกลับดูราวกับสีเขียวจางลงจนกลายเป็นสีเทา ไกลออกไปอีกนิด ใบไม้ก็คล้ายกับจะกลายเป็นสีหมอก ดูโปร่งใสอย่างแปลกประหลาดเหมือนภาพนิ่ง เหมือนไม่ใช่ของจริง และไกลออกไปจากนั้นก็ไม่มีสิ่งใดอยู่เลย ไม่มีอะไรทั้งนั้น มีแต่บางอย่างที่สายตาเราไม่อาจทนทานได้ บางอย่างที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนตาบอด ไม่มีดวงตาคู่ไหนสามารถทนความว่างเปล่าอย่างที่สุดนี้ได้เลย อัศจรรย์ยกมือป้องหน้าและแทบพลัดหล่นจากต้นไม้ เขาต้องเหนี่ยวกิ่งไม้ไว้แน่นในทันทีแล้วรีบปีนลงมาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาเห็นพอแล้ว ในที่สุดเขาก็เข้าใจแจ่มชัดถึงมหันตภัยซึ่งกำลังแผ่ไปทั่วอาณาจักรจินตนาการ

พลองมาถึงโคนต้นไม้ยักษ์ เปลือกไม้ลวงตาทั้งสามก็หายไปแล้ว อัศจรรย์เหวี่ยงตัวขึ้นหลังม้า ควบอาร์แท็กซ์ไปยังทิศทางที่จะนำเขาไปพ้นจากความว่างเปล่า ซึ่งกำลังขยายตัวอย่างช้าๆ และไม่มีสิ่งใดหยุดยั้งได้ ตกกลางคืน -- เมื่อทิ้งป่าไว้ข้างหลังไกลลิบ เขาก็หยุดพัก

แล้วคืนนั้นเขาก็ได้เผชิญกับสิ่งที่สอง ซึ่งให้เส้นทางใหม่ที่รอคอย การแสวงหาค้างยิ่งใหญ่ของเขาอยู่

เขาฝัน -- ฝันเห็นอย่างชัดเจนกว่าทุกครั้ง -- ถึงควายม่วงที่ต้องการพิชิต ครั้งนี้อัศจรรย์ไม่มีคันทันกับลูกศร เขารู้สึกว่าตนเองตัวเล็กกระจ๊อยและใบหน้าของเจ้าควายม่วงก็ใหญ่เต็มท้องฟ้า เขาไม่เข้าใจที่มันพูดทุกคำ หากยังพอจับความได้ว่า

“ถ้าเจ้าฆ่าเข้าไปแต่แรก เจ้าคงเป็นพรานเต็มตัวไปแล้ว แต่เพราะ

เจ้าปล่อยให้ข้ามีชีวิตอยู่ ข้าจึงสามารถช่วยเจ้าได้ อัทเทรอุ ฟังให้ดี ในอาณาจักรจินตนาการนี้ มีอยู่ชีวิตหนึ่งที่เหมาะซวยยิ่งกว่าชีวิตใด ๆ อยู่ไกลแสนไกลไปทางทิศเหนือ อยู่ในบึงแห่งความโศกเศร้า กลางบึงมีภูเขายี่ลูกหนึ่ง ชื่อภูเขากระดองเต่า มอ์ลาลูผู้ซวยกว่าพวาคัยอยู่ที่นั่น จงไปหามอ์ลาลูผู้ซวยกว่าพวาคัย!”

แล้วอัทเทรอุก็ตื่น

นาฬิกาในหอนาฬิกาตีสิบสองครั้ง เตียวเพื่อนร่วมห้องของบาสเตียน คดลงไปโรงพละเพื่อเรียนวิชาสุดท้าย วันนี้พวกเขาอาจเล่นโยนลูกบอลหนังหนักอึ้ง ซึ่งบาสเตียนจับต้องอย่างเงอะงะ -- จนไม่มีทีมไหนอยากให้เขาอยู่ด้วย หรืออาจเล่นลูกบอลขนาดเล็ก ๆ ซึ่งถ้าถูกมันอัดเข้าจะเจ็บมาก บาสเตียนคือเป่าที่ขว้างถูกได้อย่างแสนง่ายตาย และมักถูกขว้างอัดใส่เต็มแรงเสมอ ไม่ก็ใส่เชือก -- อันเป็นการออกกำลังซึ่งบาสเตียนเกลียดเข้ากระดูก เกือบทุกคนจะพากันไต่ขึ้นไปจนถึงข้างบน ในขณะที่เขาซึ่งหน้าแดงราวกับหัวบีต จะห้อยต่อแตงเหมือนถุงแป้งอยู่ที่ปลายเชือก โดยไต่ไปได้ไม่ถึงพืด ทุกคนจะหัวเราะเยาะเขาจนหัวสั้นหัวคลอน และครูพละเม็นแกก็มีถ้อยคำเยาะเย้ยถากถางชนิดพิเศษเฉพาะสำหรับเขารออยู่อย่างเหลือเฟือ

บาสเตียนอยากให้ตัวเองเหมือนอัทเทรอุเหลือเกิน จะได้แสดงอะไรดี ๆ ให้พวกนั้นดู

เขาถอนใจเฮือกใหญ่

อัทเทรอุขี้ม้ามุ่งขึ้นเหนือไปเรื่อย ๆ เขายอมให้ตัวเองหยุดพักได้บ้าง เมื่อจำเป็นต้องนอนหรือกินอาหารเท่านั้น เขาเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน

ท่ามกลางแสงแดดแผดเผาและสายฝนพรำพรู เขาไม่มองไปทางซ้ายหรือขวา ไม่ถามคำถามใดๆ อีกทั้งสิ้น

ยิ่งขึ้นเหนือไปไกลเท่าไรก็ยิ่งมืดมากขึ้นเท่านั้น แสงสีเทาตะกั่วซึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลงส่องอยู่ตลอดวัน ครั้นพอกกลางคืนก็มีแสงจากทางเหนือฉายวูบวาบข้ามฟ้ามา

เช้าวันหนึ่ง เมื่อกาลเวลาคัล้ายจะหยุดนิ่งในแสงครีမ်สลัว อัถเทธรูมองลงไปจากยอดเขาลูกหนึ่ง แล้วในที่สุดจึงเริ่มมองเห็นบึงแห่งความโศกเศร้าซึ่งมีหมอกลอยปกคลุมทั่วบึง เขาสังเกตเห็นว่ามีดงไม้เล็กๆ อยู่ห่างกันเป็นระยะ โคนต้นไม้พวกนี้ฉีกแยกเป็นเส้าไม้คดๆ อยุ่สี่ห้าเส้าหรืออาจมากกว่านั้น ทำให้ดูเหมือนปูหลายขาตัวใหญ่โหยงร่างอยู่เหนือผืนน้ำสีดำ ตามพุ่มใบสีน้ำตาลมีรากไม้ห้อยระยงระยงคล้ายหนวดปลาหมึก แทะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแยกได้ออกกว่าบริเวณใดของบึงเป็นพื้นดินแน่นหนา หรือบริเวณใดเป็นเพียงแอ่งน้ำที่มีพีชีน้ำขึ้นคลุมผิวหน้าไว้

อาร์แท็กซ์ร้องเสียงแหลมอย่างหวาดกลัว

“เราต้องเข้าไปด้วยหรือนาย”

“ใช่” อัถเทธรูตอบ “เราต้องหาภูเขากระดองเต่าให้พบ มันอยู่กลางบึงนี้แหละ”

เขากระตุ้นอาร์แท็กซ์ให้ออกเดิน อาร์แท็กซ์ทำตาม เจ้าม้าค่อยๆ ก้าวขวย่งความหนาแน่นของพื้นข้างหน้าไปที่ละก้าว ทำให้ทั้งคู่เดินทางได้ช้ามาก ในที่สุดอัถเทธรูจึงลงจากหลังม้า จูงสายบังเหียนนำอาร์แท็กซ์ไป อาร์แท็กซ์ตกน้ำหลายครั้ง แต่ก็ไต่กลับขึ้นมาได้ ทว่ายิ่งเดินลึกเข้าไปในบึงมากเท่าไรเจ้าม้าก็เคลื่อนไหวเฉื่อยชาลงเท่านั้น มันเดินคอคดลากเท้าไปที่ละข้างๆ

“อาร์แท็กซ์” อัถเทธรูว่า “เป็นอะไรไปนะ”

“ข้าไม่รู้เหมือนกันนาย” ม้าตอบ “แต่ข้าคิดว่าเราควรหันหลังกลับ
คิดว่า การกระทำเช่นนี้ดูช่างไม่มีเหตุผลเลย เรากำลังตามหาสิ่งซึ่งเป็น
เพียงความฝันของนายท่าน เราจะไม่พบอะไรทั้งนั้น และบางทีเราอาจ
มาช้าเกินไปแล้วก็ได้ บางทียูจักรพรรดินีอาจสิ้นพระชนม์แล้ว ทุกอย่าง
ที่เราทำจะสูญเปล่า หันหลังกลับเถิดนาย”

อัทเทรอุประหลาดใจมาก “อาร์แท็กซ์” เขาว่า “เจ้าไม่เคยพูดจา
แบบนี้มาก่อน เจ้าเป็นอะไรไป ไม่สบายรีเปล่า”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้นาย” อาร์แท็กซ์ตอบ “ข้ารู้สึกว่าคุณก้าว
ที่ก้าวไป ความเศร้าได้พอกพูนขึ้นในจิตใจมากขึ้นทุกที ข้าสิ้นหวังเหลือเกิน
นาย ข้ารู้สึกตัวหนักอึ้ง ไปไม่ไหวแล้วจริงๆ”

“แต่เราต้องไปต่อนะ!” อัทเทรอุร้อง “ไปซี อาร์แท็กซ์!”

เขาดึงสายบังเหียน หากอาร์แท็กซ์กลับยืนหนึ่ง ตัวมันจมน้ำลงไปถึง
ท้องแล้ว และมันไม่พยายามดิ้นรนเพื่อชีวิตตัวเองเลย

“อาร์แท็กซ์!” อัทเทรอุตะโกน “เจ้าอย่าปล่อยให้ตัวเองจมนะ!
มาสิ! ดึงตัวเองขึ้น ไม่งั้นเจ้าจมน้ำตายแน่!”

“ปล่อยข้าไว้เถิดนาย!” เจ้าม้ากล่าว “ข้าไม่ไหวจริงๆ ท่านไปต่อ
คนเดียวเถิด! อย่าห่วงข้า! ข้าทนความโศกเศร้าต่อไปอีกไม่ได้แล้ว
ข้าอยากตาย”

อัทเทรอุดึงสายบังเหียนสุดกำลัง แต่เจ้าม้ายังคงจมลึกลง ลึกลง
ทุกที เมื่อเหลือแค่หัวม้าโผล่อยู่เหนือน้ำสีดำ อัทเทรอุก็ประคองหัวมันไว้
ในอ้อมแขน

“ข้าจะประคองเจ้าไว้ อาร์แท็กซ์” อัทเทรอุกระซิบ “ข้าไม่ยอมให้
เจ้าตายหรอก”

เจ้าม้าเปล่งเสียงร้องครั้งสุดท้ายอย่างแผ่วเบา

“ท่านช่วยข้าไม่ได้หรอกนาย มันเข้าครอบคลุมข้าไว้หมดแล้ว เราทั้งคู่ต่างไม่รู้ว่ากำลังเดินเข้าไปหามัน แต่ตอนนี้เรารู้แล้วว่าทำไมมันจึงมีชื่อว่าบึงแห่งความโศกเศร้า ความโศกเศร้านั่นเองที่ทำให้ร่างกายข้าหนักอึ้ง ตัวข้าจึงจมลง ลึนหวังเสียแล้ว”

“แต่ข้าก็อยู่ที่นี้” อัทเทรอุว่า “ทำไมข้าไม่รู้สักอะไรละ”

“เพราะท่านสวมสิ่งล้ำค่าอยู่” อาร์แท็กซ์ตอบ “มันคุ้มครองท่านไว้”

“นั่นข้าจะสวมไว้ที่คอเจ้า” อัทเทรอุร้อง “บางทีมันอาจจะช่วยคุ้มครองเจ้าด้วย”

เขาเตรียมถอดสร้อยออกจากคอ

“อย่า” ม้าร้องเสียงแหลม “ท่านต้องไม่ทำเช่นนั้น นาย ลิงประเสริฐถูกมอบเพื่อให้ท่านสวม ท่านไม่มีสิทธิ์ส่งต่อให้ใครที่ท่านคิดเห็นเองว่าสมควร ท่านต้องไปสู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่โดยไม่มีข้าเสียแล้ว”

อัทเทรอุแนบใบหน้าลงกับแก้มม้า

“อาร์แท็กซ์! เขาระชิบ “โอ้ อาร์แท็กซ์ของข้า!”

“ท่านจะช่วยทำตามคำขอร้องครั้งสุดท้ายของข้าสักหน่อยได้หรือไม่ นาย” ม้าถามเสียงหอบ ๆ

อัทเทรอุพยักหน้ารับเงิบ ๆ

“ข้าขอร้องให้ท่านจากไป ข้าไม่ต้องการให้ท่านเห็นวาระสุดท้ายของข้า ท่านจะกรุณาทำตามคำขอร้องนี้ได้หรือไม่”

อัทเทรอุลุกขึ้นยืนช้า ๆ หัวม้าจมน้ำลงไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“ลาก่อน อัทเทรอุ นายของข้า!” เจ้าม้ากล่าว “ขอบคุณท่านมาก!”

อัทเทรอุเฝ้าริมฝีปาก เขาพูดอะไรไม่ออก เขาพยักหน้าให้อาร์แท็กซ์อีกครั้ง แล้วหันหลังจากไป

บาสเตียนสะอื้นซัก เขากลับไม่ไหวจริง ๆ ดวงตามีน้ำตาตกจนอ่านต่อไม่ได้ ต้องควักผ้าเช็ดหน้ามาซับแล้วสั่งน้ำมูกเสียวครึ่งหนึ่งจึงสามารถอ่านต่อได้

อัทเทอรูลูยน้ำต่อไป ต่อไป เขาลูยมานานเท่าไรตัวเองก็ไม่รู้ หมอกลงหนา จนรู้สึกเหมือนตาบอดและหูหนวก เขารู้สึกราวกับเดินลุยน้ำวนเวียน เป็นวงกลมมาหลายชั่วโมงเต็มที จนเลิกใส่ใจว่าจะย่างเท้าลงไปทางไหน แต่เขากลับไม่เคยจมน้ำลึกเกินกว่าเข่า ด้วยพลังอันไร้จบบางประการ เครื่องรางของยุวจักรพรรดินี้ได้นำเขาเดินไปอย่างถูกต้อง

ทันใดเขาก็เห็นภูเขาสูงชันลูกหนึ่งอยู่ข้างหน้า เขาป็นขึ้นไปตามรอยแยกจนถึงยอดมน ๆ ข้างบน ที่แรกเขาไม่ทันสังเกตเห็นว่าภูเขานี้ทำด้วยอะไร แต่พอขึ้นไปมองจากด้านบนจนทั่ว จึงรู้ว่ามันเป็นกระดองเต่าขนาดมหึมาที่พารซึ่งมีตะไคร่น้ำจับอยู่ตามร่อง

เขาพบภูเขากระดองเต่าแล้ว!

หว่า การค้นพบครั้งนี้ไม่ได้ทำให้รู้สึกดีใจเลย ม้าผู้ซื่อสัตย์ของเขาตายไปแล้ว มันทำให้เขารู้สึกแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง แต่ถึงอย่างไร เขาก็ต้องค้นให้พบว่า มอร์ลาผู้ซราภาพคือใคร และอยู่ที่ไหนกันแน่

ขณะครุ่นคิดเรื่องนี้ อัทเทอรูลูยคิดว่าภูเขาอันสะเทือนเบา ๆ ตามด้วยเสียงหายใจดังฮืด ๆ ภาเกลียด เสียงริมฝีปากจับเข้าหากัน และเสียงซึ่งฟังราวกับดังมาจากใจกลางโลกว่า “เจ้าประคุณเอ๋ย ยายเฒ่า มีใครมาป็นอยู่บนตัวเราเนอะ”

เพราะริบร้อนที่จะไปยังริมเขาซึ่งเป็นที่มาของเสียง อัทเทอรูลูยจึงสั่นลัมบนพื้นตะไคร่ และเมื่อภูเขานี้ไม่มีสิ่งใดให้จับยึดได้ เขาจึงไถลอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดก็ตกลงมา โชคยังดีที่ไปติดอยู่ตรงต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งกิ่งมันรบกวนเขาไว้พอดี

พอหันกลับไปมอง เขาก็เห็นถ้ำมืดที่น้ำซึ่งน้ำแตกกระจายพล่านฟอง อยู่ภายใน มีบางสิ่งกำลังเคลื่อนไหว เจ้าสิ่งนั้นค่อยๆ ไคลมาช้าๆ ดูคล้าย หินก้อนใหญ่เท่าบ้าน พอโผล่มาหมด อัทธเธอรูจึงสังเกตเห็นว่ามันเป็น หัวสัตว์หัวใหญ่เชื่อมต่อกับคอขยับย่น -- หัวของเต่านี้หนา ดวงตาดำขลับ ของมันกลมใหญ่เท่ากับบ่อน้ำทั้งบ่อ ปากมีซี่โคลนกับพิน้ำห้อยหยด เป็นทาง อัทธเธอรูนึกออกในทันทีนั้นเองว่า ภูเขากระดองเต่าทั้งลูกก็คือ สัตว์มโหฬารตัวหนึ่ง -- คือเต่าบึงยักษ์ตัวหนึ่ง มอร์ลาผู้ชราภาพ!

เสียงปนลมหายใจฮึด ๆ ดังเหมือนกลิ้ง ๆ อยู่ในคอพูดขึ้นอีกครั้งว่า

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่หรือ ลูกเอ๋ย”

อัทธเธอรูยื่นมือจับเครื่องรางบนหน้าอกชูไปยังทางที่สายตาของนางเต่า จะมองเห็นได้ชัด

“ท่านจำสิ่งนี้ได้หรือไม่ มอร์ลา”

นางเต่าชราหนึ่งอยู่ครู่ใหญ่จึงตอบว่า

“เจ้าประคุณเอ๋ย ออริ่น หรือนี้ เราไม่ได้เห็นมานานแล้ว จริงไหม ยายเฒ่า สัญลักษณ์ของยูวจักรพรรดินี -- ไม่ได้เห็นมานานนมทีเดียว”

“ยูวจักรพรรดินีกำลังประจวบ” อัทธเธอรูบอก “ท่านรู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

“ถึงอย่างไรสำหรับเรานั้นก็ไม่แตกต่างกันหรอก จริงไหม ยายเฒ่า”

มอร์ลาตอบ ท่วงทำนองการพูดเหมือนคุยกับตัวเองไปด้วย บางทีอาจเป็น เพราะมันไม่มีใครมาคุยด้วยนานแสนนานเสียจนไม่รู้ว่าจะนานเท่าไรแล้ว ก็เป็นไปได้

“แต่ถ้าเราไม่ช่วย พระองค์จะสิ้นพระชนม์” อัทธเธอรูรีบแย้งทันที

“เจ้าพูดก็ถูก” มอร์ลาพูด

“และตลอดทั่วทั้งอาณาจักรจินตนาการ” อัทธเธอรูพูด “ความว่างเปล่า กำลังแผ่ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ข้าเห็นมากับตา”

มอร์ลาจ้องอัทเทรอุด้วยตาดวงโตเลื่อนลอย
 “เราไม่สนใจหรอก จริงไหมยายเฒ่า” เต่าพูด
 “แต่พวกเราจะพลอยตายไปด้วยนะ!” อัทเทรอุร้องลั่น “เราทุกคน
 เลย!”

“เจ้าประคุณเอ๋ย เด็กน้อย” มอร์ลาคว่า “จะเป็นอะไรไปแล้ว ไม่เห็น
 มีอะไรสำคัญสำหรับเราเลย มันไม่แตกต่างกันหรอก”

“แต่ท่านเองก็จะถูกทำลายไปด้วย มอร์ลา!” อัทเทรอุตะโกนอย่าง
 โกรธเกรี้ยว “หรือท่านนึกว่าตัวเองจะอายุยืนกว่าอาณาจักรจินตนาการ”

“เจ้าประคุณเอ๋ย” มอร์ลากลั่นหัวเราะ “เราแก่แล้ว ลูกเอ๋ย
 แก่เกินไปจริงๆ มีชีวิตมานานจนเพียงพอ เห็นมามากจนเกินพอ ไข่เมื่อ
 เจ้ารู้มากเท่าๆ กับที่เรารู้เมื่อไร เจ้าก็จะเห็นเองว่าไม่มีสิ่งใดสลักสำคัญเลย
 ทุกอย่างวนเวียนซ้ำซาก กลางวันแล้วก็กลางคืน ร้อนแล้วก็หนาว โลกนี้
 ว่างเปล่าไร้จุดหมาย ทุกอย่างหมุนเป็นวงวน มีเริ่มก็ต้องมีจบ มีเกิด
 ก็ต้องมีตาย ทุกอย่างย่อมถึงกาลสิ้นสุด ไม่ว่าดีหรือเลว สวยงามหรือ
 น่าเกลียด ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่จริงยั่งยืน ไม่มีสิ่งใดสลักสำคัญนักหรอก”

อัทเทรอุไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ดวงตาดำขลับใหญ่เท่าบ่อน้ำซึ่งดู
 เลื่อนลอยของมอร์ลาผู้ชราภาพทำให้ความคิดเขาเป็นอัมพาตไป ครู่หนึ่ง
 เขาจึงได้ยินเสียงนางพูดต่อว่า

“เจ้ายังเด็กนัก ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าแก่เท่ากับเราเมื่อไร เจ้าจะรู้ว่าโลกนี้
 ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความโศกเศร้า แล้วทำไมเราจึงไม่ควรตายไปเสียแล้ว
 ทั้งเจ้า ทั้งข้า ยุวจักรพรรดินี เราทั้งหมด เพราะถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียง
 เรื่องไร้สาระ เป็นการละเล่นอันไร้ความหมาย ไม่สลักสำคัญอะไรทั้งนั้น
 ลูกเอ๋ย ปลอ่ยให้เราอยู่โดยสงบเถิด จงไปเสีย!”

อัทเทรอุรวบรวมสติต่อสู้อับพลั้งที่ทำให้ความรู้สึกนึกคิดชะงักงัน

เป็นอัมพาต ซึ่งหลังไหลออกมาจากดวงตาของนางเต่า

“ถ้าท่านรู้มากมายนขนาดนั้น” เขาพูด “ท่านก็ต้องรู้ว่ายุวจักรพรรดินี ประชวรด้วยโรคอะไร มีทางรักษาหรือไม่”

“เรารู้ดี เรารู้ จริงไหมขยายเฒ่า” มอว์ลาหายใจฮืด ๆ “แต่ไม่ว่า พระองค์จะทรงพระชนม์ชีพอยู่หรือไม่ ก็ไม่แตกต่างกันอะไรสำหรับเรา แล้วทำไมเราต้องบอกเจ้าด้วยเล่า”

“ถ้ามันไม่มีผลแตกต่างกันใด ๆ สำหรับท่านจริง” อัทเทรอุได้ “ท่าน ก็ควรจะบอกข้าได้”

“บอกได้ซี บอกได้ จริงไหมขยายเฒ่า” มอว์ลาพ่นลม “แต่เราไม่นึก ออยากบอก”

“ถ้าจั้น” อัทเทรอุพูด “มันก็ต้องมี ผล แตกต่างไปสำหรับท่าน! ท่านถึงไม่มั่นใจที่จะพูดออกมา!”

เป็นเวลานานพักใหญ่ อัทเทรอุจึงได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊ากกั้วในคอ กับเสียงพ่นลม นั่นคงเป็นลักษณะอาการหัวเราะแบบหนึ่งกระมัง ถ้า มอว์ลาผู้ซื่อราภาพจะยังหัวเราะไหว ในที่สุดนางเต่าก็กล่าวว่า

“เจ้ามีเล่ห์เหลี่ยมพอตัวทีเดียว ลูกเอ๊ย มีเล่ห์เหลี่ยมไม่เบาเลย เราไม่ได้สนุกแบบนี้มานานแล้ว จริงไหมขยายเฒ่า เจ้าประคุณเอ๊ย จริงอย่างที่เจ้าว่า ถ้ามันไม่มีผลแตกต่างกันใด ๆ สำหรับเรา เราก็ควรบอกเจ้า เราควรบอกเขาไหมนะขยายเฒ่า”

มีความเงียบติดตามมาอีกครู่ใหญ่ อัทเทรอุคอยคำตอบของมอว์ลา ด้วยความกระวนกระวาย โดยระวังไม่ให้ไปขัดขวางความคิดอันซื่อซำ หดหู่ของนาง ในที่สุดนางจึงเอ่ยว่า

“ช่วงชีวิตของเจ้านั้นสั้นนัก ลูกเอ๊ย หากของเรานั้นนาน นาน เกินไปมาก ทว่าเราต่างอยู่ร่วมในช่วงเวลาเดียวกัน และเวลาแสนสั้น

ของเจ้ากับเวลาแสนยาวของเรามีองค์ยูวจักรพรรดิที่อยู่ด้วยตลอดกาล แต่พระองค์ไม่เคยชรา ทรงเป็นเด็กเยาว์วัยอยู่เสมอ ที่เป็นเช่นนี้เพราะพระชนม์ชีพของพระองค์มิได้วัดด้วยกาลเวลา หากวัดโดยพระนาม พระองค์จำเป็นต้องได้พระนามใหม่ จำเป็นต้องได้รับการถวายพระนามใหม่อย่างสม่ำเสมอ เจ้ารู้จักพระนามของพระองค์บ้างหรือไม่เล่า ลูกเอ๋ย”

“ไม่” อัทเทอรูสารภาพ “ข้าไม่เคยได้ยินเลย”

“เจ้าก็ไม่น่าจะรู้หรอก” มอร์ลาบอก “เพราะแม้กระทั่งเราเอง ยังจำไม่ได้ พระองค์มีพระนามมากมายเหลือเกิน แต่ทั้งหมดได้ถูกลืมนำไปเสียแล้ว สิ่งที่ยูวจักรพรรดินี้ทรงจำเป็นต้องได้รับก็คือพระนามใหม่ จึงจะทรงหายดีดังเดิม ทว่าไม่แตกต่างอะไรหรอก ไม่ว่าจะทรงหายหรือไม่ก็ตาม”

นางเต่าบิดตาใหญ่เท่าบ่อน้ำลง ค่อยๆ หดหัวช้าๆ

“เดี๋ยวก่อน!” อัทเทอรูร้องเรียก “พระองค์จะได้พระนามใหม่จากไหน ใครสามารถถวายให้ได้ ข้าจะไปหาพระนามใหม่นั้นได้ที่ไหน”

“ไม่มีเราคนไหนถวายได้เลย” มอร์ลาตอบเสียงกลั้วในคอ “ไม่มีชาวอาณาจักรจินตนาการคนใดสามารถถวายพระนามใหม่ได้ จึงนับว่าสิ้นหวังโดยแท้ เจ้าประคุณเอ๋ย มันไม่แตกต่างอะไรเลยสำหรับเรา ไม่มี ความสำคัญอะไรเลยสำหรับเรา”

“งั้นใครล่ะ” อัทเทอรูตะโกนอย่างสิ้นหวัง “ใครสามารถถวายพระนามใหม่ สามารถช่วยพระองค์ ช่วยเราทุกคนได้”

“อย่าเอะอะนักซี” มอร์ลว่า “ให้เราได้สงบบ้างเถิด ไปเสียที เราเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าใครสามารถทำได้”

“ถ้าท่านไม่รู้” อัทเทอรูกรีดเสียงดังยิ่งขึ้น “งั้นใครรู้เล่า ใคร”

นางเต่าลืมหูตาเป็นครั้งสุดท้าย

“ถ้าเจ้าไม่ได้สวมสิ่งล้ำค่าอยู่ละก็” นางหายใจฮืดๆ “เราจะกินเจ้าเสียเดี๋ยวนี้เชียว จะได้เียบบสงบลงบ้าง เจ้าประคุณเอ๋ย”

“ใคร” อัทเทอรูย่า “บอกมาซี แล้วข้าจะปล่อยให้ท่านอยู่อย่างสงบชั่วนิรันดร์ทีเดียว”

“มันไม่สลักสำคัญอะไรหรอก” นางตอบ “แต่บางทีอยู่ยงลาลาที่สถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้อาจรู้ก็ได้ นางอาจจะรู้ ทว่ามันก็ไม่แตกต่างอะไรหรอกสำหรับเรา”

“ข้าจะไปที่นี่ได้อย่างไร”

“เจ้าไม่มีทางไปถึงได้เลย ลูกเอ๋ย ต่อให้เดินทางเป็นหมื่นวันก็ไม่ถึงช่วงชีวิตของเจ้าสิ้นเกินไป เจ้าจะตายเสียก่อน มันไกลมาก อยู่ทางใต้ไกลมากทีเดียว จึงเป็นอันสิ้นหวังโดยแท้ เราบอกเจ้าตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือ จริงไหมขยายเฒ่า เจ้าประคุณเอ๋ย ยอมแพ้เถิด ที่สำคัญที่สุดให้เราอยู่อย่างสงบเสียที!”

พูดจบ นางแต่ก็ปิดดวงตาเลื่อนลอย หดหัวกลับเข้าถ้ำ อัทเทอรูย่าว่าไม่มีทางถามสิ่งใดจากนางได้อีกแล้ว

ในเวลาเดียวกัน สิ่งมีชีวิตสีดำซึ่งก่อตัวขึ้นจากคามมืดมิดของทุ่งก็เกาะรอยอัทเทอรูมาถูกทาง มันกำลังมุ่งหน้าสู่บึงแห่งความโมโหเศร้า โดยไม่มีสิ่งใดหรือใครในอาณาจักรจินตนาการจะสามารถหักเหมันให้ออกนอกทางได้

บาสเตียนเกยคางไว้กับฝ่ามือข้างหนึ่ง เหม่อมมองอย่างครุ่นคิด

“แปลกจัง” เขาพูดออกมา “ที่ไม่มีมีใครทั้งอาณาจักรจินตนาการตั้งชื่อใหม่ให้ยูวจักรพรรดินีได้”

ถ้าแค่ตั้งชื่อใหม่เท่านั้น เขาตั้งให้ได้สบาย เพราะถนัดเรื่องนี้อยู่แล้ว

แต่โชคร้ายที่เขาไม่ได้อยู่ในอาณาจักรจินตนาการ ซึ่งความสามารถของเขา จะทำให้มีเพื่อนและเป็นที่ยอมรับของใครต่อใคร แต่จะว่าไป เขาเอง นึกดีใจเหมือนกันที่ไม่ได้อยู่ จ้างให้เขาก็ไม่ยอมเสี่ยงเข้าไปในบึงแห่ง ความโศกเศร้าหรรอก แถมยังมีสัตว์สีดำน่ากลัวที่กำลังไล่ตามอัทเทรธูมา โดยไม่รู้ตัวอีกล่ะ บาสเตียนอยากเตือนเขาเหลือเกิน แต่มันก็เป็นไป ไม่ได้ ทั้งหมดที่ทำได้จึงมีเพียงตั้งความหวังและอ่านต่อไป

D

อัครานูลผู้มากมาย

ความหิว อันแสนร้ายกาจและความกระหายได้ตามติดอัทธเธอรู ไม่ยอมห่าง เขาออกจากบึงแห่งความโศกเศร้ามาได้สองวันแล้ว โดยเดินบุกมาตามป่าหินร้างโล่ง อาหารเล็กน้อยซึ่งนำติดตัวมาก็จมหายไป ได้ผืนน้ำสีดํากับบอาร์ทัทซ์ อัทธเธอรูใช้นิ้วชูดลงไปตามร่องรอยแตกของหิน เพื่อว่าจะพบรากไม้เล็กๆ พอกินเป็นอาหารได้บ้าง หากก็ไร้ประโยชน์ ที่นี่ไม่มีต้นไม้ขึ้นเลย แม้แต่ตะไคร่หรือเห็ดรา ก็ไม่มี

เมื่อแรก อัทธเธอรูนึกดีใจที่มีพื้นมั่นคงแน่นอนหนาให้เหยียบได้เท้า แต่แล้วเขาก็ค่อย ๆ รู้ตัวทีละนิด ๆ ว่าตนเองกำลังเข้าตาจนยิ่งกว่าที่ผ่านมา ด้วยซ้ำ เขาหลงทาง ไม่รู้กระทั่งว่าตนเองไปทางไหน เพราะห้องฟ้าสีเทา ครึ้มรอบตัวดูเหมือนกันไปหมด ลมเย็นเยือกพัดผ่านเหนือหินก้อนแหลมคมราวเข็มที่ผุดขึ้นมาจากทุกทิศทุกทาง พัดแล้วพัดเล่าอยู่เช่นนั้น

เขาพากเพียรขึ้นเนินลงเนินต่อไป แต่ทั้งหมดที่เห็นก็มีเพียงแนวทิวเขาที่เรียงรายออกไปไกลแสนไกล โดยมีฉากหลังเป็นทิวเขาสลับซับซ้อนต้อ ๆ กันจนจรถขอบฟ้าทุกด้าน ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดทั้งสิ้น ไม่ว่าแมลงหรือมดสักตัว แม้แต่แรงซึ่งตามปกติจะติดตามนักเดินทางผู้เหนื่อยล้าไปจนกว่าจะหมดแรงล้มลงข้างทางก็ยังมี

ไม่ต้องสงสัยอีกต่อไป ที่นี่คือเขามรณะ ทิวเขาซึ่งน้อยคนจะได้มาเห็นและยิ่งน้อยกว่านั้นที่จะสามารถหลุดรอดไปได้ทั้งยังมีชีวิตอยู่ เรื่องราวของมันกล่าวขานอยู่ในตำนานประจำเผ่าของอัทธเธอรู เขาจำบทเพลงโบราณนั้นได้ดี

เหล่าพรานทั้งหลายเอ๋ย	ยอมลี้ภัยชีพเปื้อยเนา
ในบึงแห่งความโศกเศร้า	เสียดังดีกว่า
ด้วยว่า ณ เขามรณะ	จะมีเทวสิทธิ์แสนลึก
ซึ่งเป็นที่พำนักของสิ่งน่าสะพรึงกลัว	ยิ่งกว่าสิ่งน่าสะพรึงกลัวใด ๆ
คืออภีภามูลผู้มากมายนั่นอย่างไร	

ถึงอัทธเธอรูต้องการจะย้อนกลับและรู้ด้วยว่าจะไปทางไหนก็เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เพราะเขามาไกลมาก มากจนทำได้เพียงเดินทางต่อไป และหากนี่เป็นเรื่องเกี่ยวพันเฉพาะกับตัวเขาเองแล้วละก็ เขาคงหาถ้ำสักแห่งเพื่อนั่งรอความตายอย่างสงบแบบเดียวกับพรานชาวผิวเขียวทั้งหลายไปแล้ว แต่เขามีภาระที่จะต้องแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ พระชนม์ชีพของยุวจักรพรรดินีและทุกชีวิตในอาณาจักรจินตนาการขึ้นอยู่กับเขา เขาไม่มีสิทธิ์ยอมแพ้

อัทธเธอรูจึงเดินทางต่อไป ขึ้นแล้วก็ลง เขารู้สึกตัวเป็นพัก ๆ ว่าตนเองเดินมาไกลมากในอาการเหมือนคนละเมอซึ่งใจล่องลอยไปอยู่ที่อื่นและไม่เคยเต็มใจที่จะหวนกลับมาเลยแม้สักครั้ง

บาสเตียนหยุดชะงัก นาฬิกาในหอนาฬิกาตีบอกเวลาหนึ่งครั้ง วันนี้โรงเรียนเลิกแล้ว

เขาได้ยินเสียงตะโกน เสียงร้องเอะอะของเด็ก ๆ ที่วิ่งออกจากห้องเรียนมาตามทางเดิน เสียงตึง ๆ ของเท้ามากมายที่บันได พักหนึ่งเสียงก็เริ่มแยกย้ายทิศทางการตรงถนนหน้าโรงเรียน แล้วโรงเรียนทั้งหลังก็ถูกรอบคลุมด้วยความเงียบ

ความเงียบโถมทับเข้าไปใส่บาสเตียน รวากับผ้าห่มผืนใหญ่หนักอึ้ง

ซึ่งคุกคามเข้าอุดจมูกจนหายใจแทบไม่ออก นับแต่นี้ไปเขาต้องอยู่เพียงลำพังในอาคารเรียนหลังใหญ่ อยู่นไปตลอดทั้งวัน ตลอดทั้งคืน -- และต้องอยู่ไปอีกนานแค่ไหนก็ยังไม่รู้ การผจญภัยครั้งนี้ชักตึงเครียดขึ้นมาเสียแล้ว

เด็กคนอื่นกำลังกลับบ้านไปกินอาหารกลางวัน บาสเตียนเองก็หิวเหมือนกัน ทั้งยังหนาวด้วย แม้จะห่มผ้าห่มสนามอยู่ที่ตาม แล้วจู่ๆ บาสเตียนก็เกิดรู้สึกใจหายวาบขึ้นมาเฉยๆ แผนการของเขาช่างโง่งงอะไร เหตุผลเหลือเกิน เขาอยากกลับบ้าน อยากกลับเดี๋ยวนี้เลย พ่อคงไม่สังเกตเห็นหรอกว่ามีอะไรผิดปกติ เขาไม่ต้องบอกด้วยซ้ำว่าตัวเองหนีโรงเรียน จริงอยู่ว่าไม่ช้าหรือเร็วเขาคงต้องบอกความจริงกับพ่อ แต่ยังมีเวลาให้กังวลเรื่องนั้นได้ที่หลัง แล้วหนังสือที่ซิมอมมาละ แนนอนว่า เขาต้องรับผิดชอบมันด้วย ซึ่งถึงที่สุดพ่อคงไม่เดือดร้อนอะไรมากมายนักหรอก คงเหมือนกับที่เคยเป็นเมื่อเขาทำเรื่องอื่นๆ ให้พ่อผิดหวังเท่านั้น ไม่น่ากลัวอะไรเลย พ่อคงทำอย่างที่เคยทำ คือไปพบคุณโคเรแอนเดอร์ แล้วคลี่คลายเรื่องทุกอย่างให้เรียบร้อย

บาสเตียนกำลังเตรียมจะเก็บหนังสือปกผ้าไหมสีทองแดงเข้ากระเป๋าอยู่ที่เดียว แต่ก็ชะงัก

“ไม่ได้” เขาพูดเสียงดังออกมาท่ามกลางความเงียบภายในห้องใต้หลังคา “อัทเทรอุไม่ยอมแพ้เพียงเพราะเจออุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ อะไรที่เราเริ่มต้นไว้เราก็จะทำได้จนกว่าจะสำเร็จเหมือนกัน เรามาได้เกินกว่าจะหันหลังกลับ เราต้องไปต่อไป ไม่มีอะไรจะขวางสิ่งที่เราจะตามมา”

บาสเตียนรู้สึกเหงา หากก็มีความภาคภูมิใจอยู่ในความเหงานั้น เขามีใจที่ได้ยืนหยัดเผชิญกับอารมณ์ส่วนตัว

เขาเริ่มมีส่วนคล้ายอัทเทรอุขึ้นมาติดหนึ่งแล้วซี!

เมื่ออัทเทรอุไปต่อไปอีกไม่ไหวแล้วจริง ๆ เบื้องหน้าเขาก็ปรากฏแหวลึกทอดขวางอยู่

ความน่าสะพรึงกลัวอย่างมหาดลของมันไม่อาจบรรยายได้ด้วยถ้อยคำใด มันมีรอยแยกกว้างห่างกันอาจถึงครึ่งไมล์ ทอดคดเคี้ยวไปตลอดแนวเขามรณะ ส่วนความลึกนั้นไม่สามารถจะหยั่งได้

อัทเทรอุนอนหมอบบนชะง่อนหินแห่งหนึ่งตรงปากเหว เพ่งมองดูความมืดมิดซึ่งคล้ายดังจะแผ่ตัวไถลลงไปจนถึงใจกลางโลก เขาหยิบก้อนหินขนาดลูกเทนนิสขึ้นมา ขว้างไปสุดแรง ก้อนหินดำดิ่งลงเรื่อย ๆ จนถูกกลืนหายไปในความมืด แม้อัทเทรอุจะเฝ้าเงี่ยหูฟังอยู่นาน ก็ไม่มีเสียงหินตกกระทบสิ่งใด

เพียงอย่างเดียวที่อัทเทรอุทำได้ตอนนี้ ซึ่งเขาก็ลงมือทำทันที คือ ออกเดินลัดเลาะไปตามขอบเหว พร้อมกับเตรียมใจไว้ทุกวินาทีที่จะเผชิญ “สิ่งน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าสิ่งน่าสะพรึงกลัวใด ๆ” ที่เขารู้จักจากบทเพลงโบราณ เขาก็ไม่ออกจริง ๆ ว่าสิ่งมีชีวิตชนิดนี้รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร รู้เพียงแค่มันมีชื่อว่าอิกรามูลผู้มากมาย

แหวลึกทอดคดเคี้ยวไปตามรอยแตกของทิวเขา แน่แน่นอนว่าไม่มีทางเดินราบเรียบอยู่บนปากเหว มีแต่หินโผล่ขึ้นมาขวาง ไม่ก็ลาดชันลงไป บางคราวพื้นหินใต้เท้าอัทเทรอุสั่นสะเทือน บางคราวทางข้างหน้าถูกขวางด้วยหินก้อนใหญ่ยักษ์ ซึ่งต้องค่อย ๆ คลำหาทางไต่ข้ามไปที่ละนิดอย่างยากลำบาก หรือบางคราวก็พบกับทางลาดลงที่เต็มไปด้วยหินก้อนกลมเกลี้ยง ซึ่งจะร่วงพรุลงสู่เหวทันทีเมื่อจรดเท้าลงไป และมีหลายครั้งที่เขาหลุดหวิดจะตกลงสู่แหวลึกเบื้องล่าง

หากอัทเทรอุรู้ว่า มีผู้ติดตามรายหนึ่งกำลังเข้าใกล้ตัวเขาเข้ามาทุก ๆ นาทีละก็ เขาคงรีบเดินทางโดยยอมเสี่ยงอันตรายเป็นแน่ มันคือ

เจ้าสัตว์แห่งความมืดซึ่งตามติดมาตั้งแต่เริ่มเดินทาง ถึงตอนนี้ รูปร่างของมันก่อตัวให้เห็นชัดเจนแล้ว มันคือสุนัขป่าสีดำมะเมื่อมขนาดใหญ่เท่าตัว มันเอาจมูกขูดมกลืนแกะรอยอัทเทรอุมาตามดวงหินแห่งแสงของเขามรณะ ลิ่นห้อยยาวออกมานอกปาก เขี้ยวนำกลัวไหลออกมา กลิ่นที่ยังใหม่บอกให้เจ้าสุนัขป่ารู้ว่าเหยื่อของมันอยู่ห่างไปข้างหน้าอีกเพียงไม่กี่ไมล์

แต่เพราะยังไม่รู้ตัวว่ามีผู้ตามมา อัทเทรอุจึงค่อยๆ ไปต่ออย่างช้าๆ และระมัดระวัง

ขณะกำลังคลำทางไปตามความมืดในอุโมงค์ได้ชะงักเขาแห่งหนึ่งจู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงร้องซึ่งบอกไม่ถูกว่าเป็นเสียงของตัวอะไร เพราะไม่เคยได้ยินเสียงลักษณะนี้มาก่อน มันเป็นเสียงร้องดังเจือกังวานของระฆังพร้อมกันนั้นอัทเทรอุรู้สึกว่าเขาทิ้งลูกสุนัขสะเทือน มีเสียงหินหลายจากผนังอุโมงค์ด้านนอก เขาจึงคอยพักหนึ่งเพื่อว่าแผ่นดินไหว -- หรืออะไรก็ตามที่กำลังเกิด -- จะค่อยบรรเทาลง แต่ก็ไม่ใช่ เขาจึงคลานไปจนสุดปลายอุโมงค์ โพลหัวขึ้นอย่างรวดเร็ว

แล้วเขาก็เห็นใยแมงมุมมโหฬารผืนหนึ่งซึ่งจากปากเหวปากหนึ่งไปถึงอีกปาก บนเส้นใยเหนียวเหนอะซึ่งหนาพอกับเส้นเชือก มีมังกรนำโชคสี่ขาตัวนี้กระเสือกกระสนอยู่ ยิงดิน หางกับอุ้งเท้าของมันก็ยังพันติดกับเส้นใยหนักเข้า

มังกรนำโชคเป็นหนึ่งในจำนวนสัตว์ที่ประหลาดที่สุดในอาณาจักรจินตนาการ พวกมันไม่มีลักษณะคล้ายมังกรธรรมดาเลยสักนิด มังกรทั่วไปหน้าตาเหมือนงูน่าเกลียด อาศัยอยู่ตามถ้ำลึก มีพิษส่งกลิ่นเหม็นคloy คอยเฝ้าสมบัติทั้งจริงและไม่จริง แต่ละตัวมักอำมหิตดุร้าย มีปีกเหมือนค้างคาว ซึ่งกว่าจะขึ้นบินได้ก็งุ่มง่ามเงอะงะ ทั้งยังกระพือปีกเสียงดัง

ที่บัพและพ่นไฟด้วย ทว่ามังกรนำโชคเป็นสัตว์ของฟ้าฟ้า นิสัยร่าเริง เป็นมิตร แม้อำนาจจะใหญ่โต หากพวกมันกลับเบ้าหวีราวปูเมฆฤดูร้อน อันเป็นผลให้ไม่จำเป็นต้องใช้ปีกในการเหาะ พวกมันแหวกว่ายอยู่บน ท้องฟ้าแห่งสวรรค์เหมือนปลาว่ายน้ำในน้ำ ถ้ามองจากพื้นดินขึ้นไป ก็ให้เห็นมังกรนำโชคมีลักษณะคล้ายสายฟ้าซึ่งเคลื่อนตัวอย่างซ้า ๆ แต่ สิ่งที่น่าแปลกที่สุดในตัวพวกมันคือเสียงร้องเพลง เสียงนี้มีกังวาน ไพเราะคล้ายระฆังใบใหญ่ ส่วนในยามพุดคุย เสียงจะนุ่มนวลราวระฆัง ดังแว่วมาแต่ไกล ใครที่เคยได้ยินจะไม่มีวันลืมเลือนจนชั่วชีวิต และ จะเล่าขานเรื่อยไปตราบถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน

แต่มังกรนำโชคที่อัทธเธอรูเห็นคงแทบไม่อยู่ในอารมณ์จะร้องเพลง ได้เป็นแน่ ร่างยาวงดงามของมันซึ่งมีเกล็ดสีชมพูเปลือกมุกถูกพันธนาการ บิดเบี้ยวอยู่กับใยแมงมุมยักษ์ เขี้ยวแข็งแกร่ง แผงคอดกหนา ครุยขน บนหางและขาล้วนติดแน่นอยู่กับเชือกเส้นเหนียวเหนอะ มันขยับเขยื้อนตัว แทบไม่ได้ ดวงตากกลมโตบนหัวลักษณะคล้ายสิงโตเรื่องเป็นสีแดงทับทิม

เจ้าสัตว์แสนสวยได้รับบาดเจ็บหลายแห่งจากตัวอะไรอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีขนาดใหญ่่มาก กำลังโถมทับอยู่เหนือร่างขาวของมันเหมือนก้อนเมฆ สีดำ มันเคลื่อนตัวขึ้น ๆ ลง ๆ โดยเปลี่ยนรูปร่างของตนเองตลอดเวลา บางครั้งคล้ายแมงมุมขาขาวตัวมหึมาที่มีดวงตาวาววับจำนวนมากมาย กับร่างอ้วนทอหุ้มอยู่ในขนดำรุงรัง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นมือยักษ์กับกรงเล็บ ยาวซึ่งพยายามจะขุ้มขยี้เจ้ามังกรนำโชคเสีย แล้วอีกครู่ก็กลับกลายเป็นแมงป่องตัวมหึพาร์ที่กำลังต่อยเหยื่อเคราะห์ร้ายของมันด้วยเหล็กใน อาบยาพิษ

สงครามระหว่างสัตว์ใหญ่ทั้งสองน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก มังกรนำโชค ยังคงต่อสู้ป้องกันตนเองด้วยการพ่นไฟสีน้ำเงินออกเผาขนสากแข็งของ

เจ้าปีก่อนปีศาจ ควันพวยพุ่งขึ้นมาตามรอยแตกของหิน ส่งกลิ่นเหม็นเน่าจนอัททรูหายใจแทบไม่ออก ครั้งหนึ่งมังกรนำโชคกัดขาขวาของเจ้าปีศาจขาดข้างหนึ่ง แต่แทนที่จะตกลงสู่เหวเบื้องล่าง ขาสากระดูกง้างกลับลอยวนอยู่กลางอากาศครู่หนึ่ง แล้วลอยติดเข้ากับเดิมกับกลุ่มก้อนสีดำอีกหลายครั้งที่เจ้ามังกรคล้ายจะจับถูกขาของปีศาจเข้า แต่ก็กลับจับได้เพียงอากาศ

ตอนนั้นเอง อัททรูจึงสังเกตเห็นว่าเจ้าปีศาจไม่ได้มีร่างกายติดกันแน่นเป็นร่างเดียว หากตัวมันก่อขึ้นมาจากแมลงสีน้ำเงินเนื้อเหล็กกล้าตัวเล็ก ๆ จำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งส่งเสียงหวิว ๆ ราวตัวแตนแสนโกรธเกรี้ยว มันเปลี่ยนร่างไปเพราะการจับกลุ่มที่แตกต่างไปของพวกมัน

นี่เองอีกเหตุผล อัททรูรู้แล้วว่าทำไมมันจึงมีฉายาว่า “ผู้มากมาย”

อัททรูโพล่ออกจากที่ซ่อน เอื้อมมือจับสิ่งล้ำค่าแล้วตะโกนสุดเสียงว่า

“หยุดเดี๋ยวนี้! โฉนดของยูวจักรพรรดินี จงหยุด!”

ทว่าเสียงหวิว ๆ กับเสียงร้องก็ก่อกองของการต่อสู้กลบเสียงเขาจนสิ้น แม้ตัวเองยังเกือบไม่ได้ยิน

โดยไม่หยุดคิดใดๆ ทั้งสิ้น อัททรูอย่างแท้จริงส่ายเข้าเชิงอกเส้นเหนียวซึ่งไกวตัวอยู่ใต้เท้าขณะวิ่ง เขาเสียหลักพลัดตกลงไป แต่ยังใช้มือคว้าเส้นใยไว้ทันก่อนร่วงลงสู่เหวลึก เขาโหนตัวกลับขึ้นมาใหม่ เกาะตัวให้หลุดจากเชือกแล้วออกวิ่งอย่างเร่งรีบอีกครั้ง

ในที่สุด อีกรามูลก็รู้สึกว่ามีบางสิ่งกำลังเคลื่อนที่เข้ามาหา นางหันขวับอย่างรวดเร็วราวสายฟ้าแลบ เผชิญหน้ากับอัททรูด้วยใบหน้าที่มาสีน้ำเงินเหล็กกล้า ดวงตาเพียงข้างเดียวที่มีรูม่านตาซึ่งเป็นเส้นตรงจ้องใส่อัททรูอย่างมุ่งร้ายเต็มที่

บาสเตียนหลุดปากร้องเสียงหลงด้วยความหวาดกลัว

มีเสียงร้องอย่างหวาดกลัวดังทั่วหัวเล็ทก้องสะท้อนไปทุกทิศทุกทาง อีกรามูลหันดวงตาไปทางซ้ายแล้วก็ขวาเพื่อดูว่ามีใครคนอื่นโผล่มาอีกหรือไม่ เสียงนี้ไม่มีทางเป็นของเด็กชายซึ่งยืนนิ่งแข็งเพราะความกลัวอยู่ตรงหน้านางแน่นอน

“นางปีศาจได้ยินเสียงเราร้องรึนี่” บาสเตียนตกใจ “แต่มันเป็นไปได้ไหมได้นี่นา”

จากนั้นอัทเทอรูก็ได้ยินเสียงอีกรามูล เป็นเสียงแหลมปรืด แหบพรำเล็กน้อย ไม่สมกับเป็นเสียงจากใบหน้าใหญ่มหึมาเลย ริมฝีปากนางไม่ได้ขยับขณะที่พูด คำพูดของนางก่อตัวขึ้นจากเสียงหรี ๆ ของฝูงแตนจำนวนมหาศาล

“สัตว์สองขา!” อัทเทอรูได้ยิน “ปีแล้วปีเล่าของความหิวโหย แล้วตอนนี้ก็ได้อาหารโอชะมาถึงสองชิ้นพร้อมกัน! ช่างเป็นวันโชคดีของอีกรามูลเหลือเกิน!”

อัทเทอรูต้องใช้พลังทั้งหมดในการสงบสติตั้งสมาธิ เขาชู “สิ่งล้ำค่า” ขึ้นตรงหน้าดวงตาข้างเดียว ถ้ามไปว่า

“ท่านรู้จักสัญลักษณ์นี้หรือไม่”

“เข้ามาใกล้อีกหน่อยซี เจ้าสองขา!” เสียงมากมายดังหรี ๆ ขึ้น “อีกรามูลตาไม่ตึ้นกหรือก”

อัทเทอรูก้าวเข้าใกล้ใบหน้านั้นอีกก้าว ปากของมันเปิดให้เห็นหนองตะขอกรงเล็บวาววับจำนวนนับไม่ถ้วนในที่ซึ่งควรจะมึลล้นอยู่

“เข้ามาอีก!” เสียงหัว ๆ ออก

อัทเทรอุสรีบเท้าไปอีกก้าว มันทำให้เขาเข้าใกล้จนสามารถเห็น แผลงสีน้ำเงินเหล็กกล้าที่บินอออย่างลับสนอยู่ในบริเวณนั้นได้อย่างชัดเจน ไปหน้านั้นยังคงรูปเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“เข้าคืออัทเทรอุ” เขาพูด “เข้ามาปฏิบัติภารกิจในนามของยูวจักรพรรดินี”

“ช่างไม่มีกาลเทศะเสียเลย” เสียงหัว ๆ ดั่งขึ้นอย่างขุ่นเคือง “เจ้าต้องการอะไรจากอีกรามูล นางกำลังยุ่ง เจ้าก็เห็น”

“ข้าต้องการม้งกรนำโชคตัวนี้” อัทเทรอุบอก “ยกมันให้ข้าเถิด!”

“เจ้าต้องการมันไปทำไม อัทเทรอุสองขา”

“ข้าสูญเสียเข้าไปในบึงแห่งความโศกเศร้า ข้าต้องไปสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้ เพราะมีเพียงอูยูลาลาเท่านั้นที่บอกได้ว่าใครคือผู้สามารถถวายพระนามใหม่แต่ยูวจักรพรรดินีได้ หากพระองค์ไม่ได้รับพระนามใหม่ก็จะสิ้นพระชนม์ และทุกชีวิตในอาณาจักรจินตนาการ -- จะตายตามไปด้วยท่านเองก็เช่นกัน อีกรามูล”

“อา!” มีเสียงยานคางดังจากไปหน้านั้น “นั่นคือเหตุผลที่ทุกแห่งมีความว่างเปล่าเกิดขึ้นใช่ไหม”

“ถูกต้อง” อัทเทรอุตอบ “เพราะฉะนั้นท่านคงรู้เรื่องทั้งหมดดีแล้ว สถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้อยู่ไกลเกินกว่าการเดินทางในชั่วชีวิตหนึ่ง ข้าจึงร้องขอม้งกรนำโชคตัวนี้จากท่าน ถ้ามันช่วยพาเหาะไป ข้าอาจไปถึงทันเวลา”

มีเสียงซึ่งทำให้นึกถึงเสียงหัวเราะคิก ๆ คัก ๆ หลายเสียงดังมาจากฝูงแผลงที่อ็อกันเป็นรูปไปหน้า

“เจ้าผิดเสียแล้ว อัทเทรอุสองขา เราไม่รู้จักทั้งสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้และอูยูลาลา แต่เรารู้ว่าม้งกรตัวนี้ไม่มีทางพาเจ้าไปถึงได้แน่ ต่อให้

มันอยู่ในสภาพร่างกายสมบูรณ์เต็มที่ การเดินทางก็ยังคงกินเวลานาน จนยูวจักรพรรดินีประจวรสิ้นพระชนม์ไปก่อน อัทเทอรู เจ้าต้องหาหนทางไปสู่การแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ให้ทันเวลาโดยไม่ช้าเพื่อตัวตัวเอง แต่เพื่อพระองค์”

สายตากรูม่านตาเส้นตรงซึ่งจ้องมองมา ทำให้อัทเทอรูแทบทนไม่ได้

“จริงของท่าน” เสียงเขาแผ่วลง

“อีกอย่าง” ไบหน้าไร่การเปลี่ยนแปลงพูดต่อ “เจ้ามังกรนำโชค มีพิษของอีกรามูลอยู่ในร่าง มันมีชีวิตอยู่ได้อีกนานไม่เกินชั่วโมงหรอก”

“ถ้าเช่นนั้น” อัทเทอรูทิมพ่า “ก็ไม่มีหวังแล้ว ไม่เพียงแต่มังกรนำโชค แต่เป็นข้า และท่านด้วย อีกรามูล”

“เอาเถอะ” เสียงหวั ๆ “อย่างน้อยที่สุด อีกรามูลยังได้กินอาหารอร่อยมือหนึ่งละ แต่ใครบอกว่าเป็นมือสุดท้ายของอีกรามูลเล่า เพราะนางรู้วิธีไปสู่สถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้ได้ภายในชั่วพริบตา ปัญหาอยู่ที่เจ้าจะพอใจวิธีนี้หรือไม่”

“วิธีไหน”

“มันเป็นความลับของอีกรามูล สัตว์แห่งความมืดย่อมมีความลับเฉพาะตนเช่นกัน อัทเทอรูสองขาเอ๋ย อีกรามูลไม่เคยเปิดเผยความลับของนางมาก่อนเลย และเจ้าต้องสาบานก่อนว่าจะไม่บอกใครทั้งสิ้น เพราะหากมีผู้รู้ ก็จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่อีกรามูล เสียหายอย่างใหญ่หลวงจริงๆ”

“ข้าสาบาน บอกมาเถอะ!”

ไบหน้าสีน้ำเงินเหล็กกล้าโน้มใกล้เข้ามานิดหนึ่ง มีเสียงหวั ๆ ดังแทบไม่ได้ยิน

“เจ้าต้องให้อีกรามูลกัด”

อัทเทรอุผงะหนึ่ด้วยความตกใจ

“พิษของอีกรามูล” เสียงนั้นพูดต่อ “คร่าชีวิตได้ภายในหนึ่งชั่วโมง
 ทว่าผู้ได้รับพิษก็จะได้รับพลังพิเศษ สามารถนึกขอให้ตนไปปรากฏ ณ ทุก
 แห่งหนในอาณาจักรจินตนาการได้ตามต้องการ คิดดูซิ! ถ้าความลับนี้
 รั่วไหลออกไป เหยื่อของอีกรามูลทุกรายคงจะหนีหายไปหมด!”

“ภายในหนึ่งชั่วโมง?” อัทเทรอุร้อง “ข้าจะไปทำอะไรได้ในหนึ่ง
 ชั่วโมง?”

“อืม...” เสียงหรี ๆ ดัง “อย่างน้อยก็ทำได้มากกว่าหนึ่งชั่วโมงที่เจ้า
 อยู่ที่นี่แล้วกัน!”

อัทเทรอุอีกอ้ากต่อสู้อกับความคิดตนเอง

“หากข้าxor้องต่อท่านในนามยูวจักรพรรดินี ท่านจะยอมปล่อย
 มังกรนำโชคตัวนี้ไหม” เขาถามขึ้นในที่สุด

“ไม่มีทาง” เสียงโบทหน้าตอบ “เจ้าไม่มีสิทธิ์ขอสิ่งซึ่งเป็นของอีกรามูล
 แม้จะสวม ออริน อยู่ก็เถิด องค์ยูวจักรพรรดินีทรงปกครองเราโดยปล่อย
 ให้เราเป็นไปตามวิถีของเรา นั่นคือเหตุผลที่อีกรามูลเคารพในเครื่องหมาย
 แห่งพระองค์”

อัทเทรอุย่นนึ่ง คอดก อีกรามูลพูดความจริง เขาไม่มีทางช่วย
 มังกรนำโชคได้ ความปรารถนาส่วนตัวของเขาไม่มีสิทธิ์นำมาใช้อ้างได้
 แล้วเขาก็เียงหน้าขึ้น บอกว่า “ทำตามที่เจ้าบอกเถิด!”

ในชั่วพริบตา เมฆสีน้ำเงินเหล็กกล้าก็ออเข้าไปหาเขา มังกรลุ่มรุ่ม
 ล้อมรอบตัวอัทเทรอุ เขารู้สึกเจ็บหนึ่บที่ไหลซ้าย ความคิดสุดท้ายของเขา
 คือ “ไปสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้!”

จากนั้นโลกทั้งโลกก็มีดมืดลงตรงหน้า

เมื่อเจ้าสุนัขป่าไปถึงจุดนั้นอีกเพียงครู่ต่อมา มันก็แลเห็นใยแมงมุม
พีนมที่หมา -- แต่ไม่เห็นมีใครอื่นอีกเลย ร่องรอยซึ่งตามมาขาดหายไปเฉยๆ
และไม่ว่าจะพยายามค้นหาอยู่นานเท่าไรก็หาไม่พบ

**บาสเตียนหยุดอ่าน เขารู้สึกเจ็บปวดราวกับอีกรามูลได้ปล่อยพิษเข้าสู่
ตัวเขาด้วย**

“ขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้อยู่ในอาณาจักรจินตนาการ” เขาพึมพำ
“โชคดีที่ในโลกของความเป็นจริงไม่มีเจ้าปีศาจพวกนั้น จะว่าไปมันก็เป็น
แค่เรื่องแต่งเท่านั้นด้วยซ้ำ”

แต่มันเป็นแค่เรื่องแต่งขึ้นจริงๆ ละหรือ ถ้าอย่างนั้นทำไมอีกรามูล
หรืออาการทั้งอันทเรอฐด้วย ได้ยินเสียงร้องทกใจของบาสเตียนล่ะ
หนังสือเล่มนี้เริ่มทำให้บาสเตียนรู้สึกหวาดกลัวขึ้นทีละน้อยๆ

E

คนกระสตัฟอง

อัทเทรอุ พื้นขึ้นพบโลกที่รออยู่อย่างช้า ๆ เขามองเห็นว่าตัวเอง
ยังคงอยู่บนภูเขา วาบแรก -- เขารู้สึกตกใจ เพราะคิดว่าอีกรามูลหลอก

แต่แล้วจึงค่อยตระหนักว่าภูเขาลูกนี้แตกต่างไปจากลูกเดิมมาก
ดูเหมือนมันมีพีระมิดกับหอคอยรูปทรงแปลก ๆ ที่ก่อด้วยหินสีเหลี่ยม
ก้อนโตสีสนิมเหล็กอยู่เต็มไปหมด พื้นดินระหว่างสิ่งปลูกสร้างเหล่านี้
ปกคลุมด้วยพุ่มไม้และไม้ต้นเตี้ย อากาศร้อนระอุ ทั่วทุกแห่งถูกแดด
แรงกล้าส่องสว่างจ้า

อัทเทรอุยกมือปิดตา เหลียวมองรอบตัว เขาพบว่าห่างไปประมาณ
หนึ่งไมล์มีซุ้มประตูรูปร่างพิศดารมาสูงอาจจะถึงร้อยฟุตตั้งอยู่ ดูคล้าย
ก่อจากหินก้อนสีเหลี่ยมเหมือนกัน

ใช้ทางเข้าสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้หรือเปล่านั้น เท่าที่เห็น ด้านหลังซุ้ม
ไม่มีสิ่งใดอยู่ มีแต่ที่โล่งเตียนสุดลูกหูลูกตา ไม่มีอาคาร วัด ป่าละเมาะ --
หรืออะไรซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์เลย

ขณะกำลังคิดว่าจะทำอย่างไรต่อดี เขาก็ได้ยินเสียงหัมลิกเจ็องกัวาน
ระฆังทองเหลืองร้องเรียก

“อัทเทรอุ!” แล้วก็เรียกซ้ำอีก “อัทเทรอุ!”

อัทเทรอุเหลียวมองรอบตัว และได้เห็นมังกรนำโซคีสี่ขาโพลมา
จากหอคอยสนิมเหล็กแห่งหนึ่ง มีเลือดไหลจากบาดแผล ร่างกายมัน
อ่อนปวกเปียกจนแทบประคองตัวไว้ไม่ได้

“ข้าอยู่ที่นี้ อัทเทรอุ” มันบอก ขยิบดวงตาสีทับทิมข้างหนึ่ง

อย่างจริงจังว่า “ไม่ต้องแปลกใจหรอก ข้าเองก็เป็นอัมพาตเมื่อติดอยู่ใน
ใยแมงมุมเหมือนกัน แต่ยังไต่ยีนทุกอย่างที่อีกรามูลพูดกับท่าน ข้าจึง
บอกตัวเองว่า นางก็กัดข้า ทำให้ไม่ผจญโอกาสอันดีนี้ไว้เสียละ ข้าเลย
หนีนางมาได้”

อัทเทรอุดีใจมากทีเดียว

“ข้าไม่ยากทั้งเจ้าไว้กับอีกรามูลจริงๆ นะ” เขาบอก “แต่ข้าช่วย
เจ้าไม่ได้”

“ไม่เป็นไรหรอก” มังกรนำโชคกล่าว “ถึงอย่างไรก็ยังนับว่าท่านได้
ช่วยชีวิตข้าไว้ แม้บางอย่างข้าต้องลงมือทำเองบ้างก็เถอะ”

มันขยิบตาให้อัทเทรอุอีก คราวนี้ใช้ตาอีกข้าง

“ช่วยชีวิตเจ้าหรือ...” อัทเทรอุทวน “ช่วยได้เพียงชั่วโมงเดียว
เท่านั้นเอง เรามีเวลาเหลือแค่นั้น ข้ารู้สึกถึงพิษของอีกรามูลที่กำลัง
แผ่ผลาญหัวใจข้าอยู่”

“พิษทุกชนิดย่อมมีทางแก้” มังกรขาวบอก “ทุกอย่างจะกลับกลายเป็น
ดีแน่นอน ท่านคอยดูสิ”

“ข้านี้สภาพไม่ออกเลย” อัทเทรอุว่า

“ข้าก็เหมือนกัน” มังกรพูด “หากนั่นคือความมหัศจรรย์ของมันละ
นับแต่ขึ้นไปท่านจะประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่ท่านตั้งใจ เพราะข้าคือ
มังกรนำโชค แม้เมื่อไปติดใยแมงมุม ข้าก็ยังคงไม่ยอมสิ้นหวัง และ
ก็เป็นอย่างที่ท่านเห็น -- ข้าปลอดภัย”

อัทเทรอุยิ้ม

“บอกข้าหน่อยสิ ทำไมเจ้าถึงนึกขอให้ตัวเองมาอยู่ที่นี่ ไม่ไปที่อื่น
ซึ่งอาจมีหนทางรักษาได้”

“ชีวิตข้าเป็นของท่าน” มังกรกล่าว “ถ้าท่านจะยอมรับไว้ ข้าคิดว่า

ท่านจำเป็นต้องมีพาหนะสำหรับใช้ในการแสวงหาคั้งยิ่งใหญ่ ไว้ท่านจะได้เห็นเองว่าการเดินสองขาไปไหนมาไหน หรือต่อให้ขี้มั่วดี ๆ ลักตัว ย่อมไม่มีทางเทียบได้กับเหาะไปในอวกาศบนหลังมังกรนำโชคหรอก เราเป็นคู่หูกันแล้วใช่ไหม”

“ใช่ เราเป็นคู่หูกัน!” อัทเทรอุตอบ

“ถ้าอย่างนั้น” มังกรว่า “ข้าขอแนะนำตัว ข้าชื่อฟูคัวร์”

“ดีใจที่รู้จัก ฟูคัวร์” อัทเทรอุบอก “แต่ระหว่างเรากำลังคุยกันเวลานิดเดียวที่เราเหลืออยู่คงค่อย ๆ ซึมหายไปที่ไหนสักที่ ข้าต้องทำอะไรสักอย่าง แต่จะทำอะไรล่ะ”

“ทำโชคตินะซี” ฟูคัวร์บอก “ยังมีอย่างอื่นด้วยหรือ”

ทว่าอัทเทรอุไม่ได้ยินเสียแล้ว เขาล้มลงสิ้นสติไม่ไหวตั้งอยู่บนร่างอ่อนนุ่มของเจ้ามังกรไปแล้ว

พิษของอิกิรามูลกำลังออกฤทธิ์

เมื่ออัทเทรอุลืมตาขึ้นอีกครั้ง -- โดยไม่รู้ว่กลับไปนานเท่าไร เขามองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากใบหน้าแปลกประหลาดที่ก้มอยู่เหนือตนเอง ใบหน้านั้นย่นที่สุด เที้ยวที่สุดอย่างไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน ขนาดเล็กเท่ากำปั้น สีน้ำตาลราวกับแอปเปิลอบ ดวงตาสุกใสเหมือนดวงดาวบนหัวมีหมวกบอนเน็ตทำจากใบไม้แห้งครอบไว้

อัทเทรอุรู้สึกว่ามีถ้วยใบเล็กมาจ่อที่ปาก

“ยาดี ๆ ยาอร่อย ๆ นะ!” ริมฝีปากเหยียดบนใบหน้าย่นย่นพึมพำ “ดื่มซะ เด็กดี มันจะช่วยให้เจ้าสบายขึ้น”

อัทเทรอุจิบ รสชาติมันแปลก หวานอมเปรี้ยว

อัทเทรอุพบว่าเขารู้สึกเจ็บเวลาออกเสียงพูด

“มังกรชาวเป็นอย่างไรบ้าง” เขาถาม

“สบายดี” เสียงนั้นกระซิบ “ไม่ต้องกังวล เด็กน้อย เจ้าจะต้องหายดี เจ้าทั้งสองจะหายดี ช่วงเวลาเลวร้ายที่สุดผ่านพ้นไปแล้ว ดิมียาชะดีมีชะ!”

อัทเทรอุกลินยาไปอีกหนึ่งอีก จากนั้นความหลับใหลก็เข้าครอบคลุमतัวเขา หากครั้งนี้เป็นการหลับอย่างสนิท เป็นการหลับของระยะพักฟื้น

นาฬิกาในหอนาฬิกาตีสองครั้ง

บาสเตียนทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาต้องไป เขารู้สึกนึกถึงความจำเป็นนี้มาระยะหนึ่งแล้ว แต่ไม่สามารถจะหยุดอ่านได้ อีกอย่าง เขาก็ไม่กล้าลงไปข้างล่างด้วย ถึงจะบอกตนเองว่าไม่ต้องห่วง โรงเรียนร้างคนแล้ว ไม่มีใครเห็นหรอก แต่เขาก็ยังกลัว ยังรู้สึกเหมือนมีใครกำลังเฝ้ามองอยู่

หากในที่สุดก็ไม่มีทางทำอะไรอื่นได้ เขาต้องไป!

เขาวางหนังสือลงบนเบาะ ลุกไปที่ประตู เงยหูฟังด้วยใจเต้นตุบ ๆ ไม่มีเสียงอื่นใดทั้งสิ้น เขาเลื่อนกลอนออก ค่อย ๆ หมุนลูกบิดอันโตพ้อออกแรงดัน ประตูก็เปิดแอ็ดดังลั่น

เขาย่องออกไปด้วยเท้าที่ไสตุงเท้า ปล่อยประตูเปิดค้างเพื่อหลีกเลี่ยงเสียงดังที่ไม่จำเป็น คืบคลานลงบันไดไปยังชั้นสอง ห้องน้ำนักเรียนน้อยสุดปลายอีกด้านของทางเดินที่เต็มไปด้วยประตูห้องเรียนสีเขียวใบผักโขม บาสเตียนวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเพื่อแข่งกับเวลา ทันพอดี

ขณะนั่งบนชักโครก เขานึกสงสัยว่าทำไมในเรื่องต่างๆ อย่างที่กำลังอ่านอยู่นี้ก็เหมือนกัน ไม่เห็นมีปัญหาที่น้อยอยู่แล้ว ครั้งหนึ่ง -- ตอนยังเล็ก -- เขาถามครูสอนศาสนาว่า พระเจ้าต้องเข้าห้องน้ำเหมือนคนธรรมดาทั่วไปหรือไม่ เพราะท่านกินและดื่มเหมือนกับคนปกติ ทั้งห้องเรียนก็อสังกะเทือน

ด้วยเสียงหัวเราะ และแทนที่จะตอบ คุณครูกลับลงโทษเขาเสียหลายที
ฐานทะเลาะ แต่เขาไม่ได้ตั้งใจจะทะเลาะสิ่งเลยจริงๆ

“บางที” บาสเตียนพูดกับตัวเองในตอนนี้ “เรื่องนี้อาจไม่สำคัญ
จนต้องมาใส่ไว้ในเรื่องก็ได้ละมัง”

แต่สำหรับบาสเตียน เขายังคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดีอัดธรรมดาเป็นที่สุด
อยู่ดี

เสร็จธุระแล้ว เขาตั้งโซ่ซั๊กโครก และกำลังจะออกไปพอดีเมื่อได้ยิน
เสียงฝีเท้าดังมาตามทางเดินข้างนอก ประตูห้องเรียนเปิดแล้วปิดที่ละบาน
ฝีเท้านั้นใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา

ใจบาสเตียนเต้นตุบๆ อยู่ในลำคอ จะไปซ่อนตรงไหนดี เขายืนแข็ง
อยู่กับที่ราวกับเป็นอัมพาต

ประตูใหญ่ของห้องน้ำนักเรียนเปิดออก โขดตีที่มันเปิดมาบัง
ตัวเขาไว้พอดี ภารโรงเดินเข้ามา เปิดประตูห้องน้ำที่ละบานๆ มองเข้าไป
พอถึงห้องน้ำที่น้ำยังไหลและสายโซ่ซั๊กโครกยังแหว่ง เขาก็ลั่นเล พูดจา
จิ้งมังกับตัวเอง แต่พอน้ำหยุดไหล เขาก็ยกไหลแล้วออกไป เสียงฝีเท้า
ค่อยๆ เลื่อนหายไปตามทางเดิน

บาสเตียนไม่กล้าหายใจเลยตลอดช่วงเวลานั้น ตอนนี้เขาจึงอ้าปาก
เพื่อช่วยหายใจ เขาสังเกตเห็นเข้าของตัวเองสั้นเทา บาสเตียนย่อกลับไป
ตามทางเดินที่มีประตูสีเขียวใบผักโขม ขึ้นบันไดกลับเข้าห้องใต้หลังคา
อย่างรวดเร็วที่สุด ต่อเมื่อประตูปิดลงกลอนเรียบร้อยแล้วนั้นแหละ เขาจึง
รู้สึกผ่อนคลาย

เขาถอนใจเฮือกใหญ่ ทูตตัวลงนั่งบนเบาะ เอาผ้าห่มสนามคลุมตัว
หยิบหนังสือมาอ่านต่อ

เมื่ออัทเทรอุตันขึ้นครั้งที่สอง เขารู้สึกได้พักผ่อนเต็มที่และอาการดีขึ้นมาก จึงลุกขึ้นนั่ง

ขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน จันทร์ฉายแสงสุกใส อัทเทรอุเห็นว่าเขายังอยู่ที่เดิมตรงที่เขาจับมังกรขาวหมดสติไป มังกรขาวก็ยังคงอยู่ที่นี้ ลมหายใจของมันทอดยาวสม่ำเสมอ ท่าทางหลับสนิท แผลถูกพันปิดไว้

อัทเทรอุสังเกตเห็นว่าแผลที่ไหล่ของเขาก็ถูกพันไว้เช่นกัน แต่ไม่ใช่ด้วยผ้า เป็นสมุนไพรกับใยพืช

ถัดออกไปไม่กี่ก้าวเป็นถ้ำเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีแสงไฟส่องออกมารางๆ

อัทเทรอุค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปใกล้ถ้ำโดยระวังที่จะไม่ขยับแขนข้างซ้าย เขาต้องก้มตัวลงเพราะปากถ้ำเตี้ยมาก และได้เห็นห้องห้องหนึ่ง คล้ายห้องทดลองวิทยาศาสตร์แบบย่อส่วน ด้านหลังห้องมีเตาผิงที่ไฟกำลังปะทุอย่างร่าเริง มีเก้าอี้กลมโลหะ หลอดแก้ว กับขวดแก้วรูปทรงแปลกๆ วางอยู่ทั่วห้อง ห่อไปไม้แห้งจำนวนมากวางกองอยู่บนพื้น โต๊ะเล็กกลางห้องกับเครื่องเรือนชิ้นอื่นๆ ดูคล้ายทำจากรากไม้ตอกติดกันอย่างหยาบๆ ด้วยตะปู

อัทเทรอุได้ยินเสียงไอ จากนั้นก็เห็นผู้ชายตัวเล็กนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเตาผิง หมวกของเขาถักด้วยรากไม้เป็นทรงปลายกลิ้งยาสูบวางคว่ำไบนหน้าเป็นสีน้ำตาลเหี่ยวย่นเหมือนไบนหน้าซึ่งอัทเทรอุพบตอนตื่นขึ้นครั้งแรก แต่ไบนหน้านี้สวมแว่นตาอันใหญ่ ท่าทางดูดีกว่า ขี้กังวลมากกว่า ชายตัวเล็กกำลังอ่านหนังสือเล่มใหญ่ที่วางอยู่บนตัก

แล้วร่างที่สองซึ่งอัทเทรอุจำได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่ตื่นมาพบก็เดินตัวมเตี้ยมเข้ามาทางอีกห้อง ตอนนี้อัทเทรอุเห็นถนัดแล้วว่าร่างเล็กๆ นั้นเป็นผู้หญิง นอกจากหมวกบอเนตไปไม้แห้งแล้ว -- นางแต่งตัวเหมือนชายตัวเล็ก -- คือใส่เสื้อคลุมทำจากไปไม้แห้ง ลักษณะคล้ายเสื้อคลุมของ

พวกนักบวช นางฮัมเพลงอย่างรีนเริง ฎูไม้ฎุมือและวุ่นวายกับกาน้ำ ซึ่งแขวนอยู่เหนือกองไฟ คนตัวเล็กทั้งสองสูงไม่เกินเข่าอัทเทรอุ เห็น ได้ชัดว่าทั้งสองเป็นหนึ่งในสายตระกูลอันมากมายของเผ่าพันธุ์คนแคระ แม้จะเป็นสายตระกูลที่ค่อนข้างห่างไกลหน่อยก็ตาม

“ยายเฒ่า” ชายตัวเล็กพูดเสียงฉุนเฉียว “ไปให้พ้นแสงไฟของข้าที ได้ไหม เจ้าช่างขัดขวางงานวิจัยค้นคว้าของข้าเสียจริง”

“เจ้ากับไอ้งานวิจัยของเจ้าน่ะอะ” คนแคระผู้หญิงว่า “ใครจะไป สนใจ ที่สำคัญคือยาสมุนไพรมองข้าต่างหาก สองร่างข้างนอกนั้นจำเป็น ต้องได้ยาโดยด่วน”

“ทั้งสอง” ผู้ชายพูดอย่างหงุดหงิด “ยังจำเป็นต้องได้คำแนะนำ กับการช่วยเหลือจากข้าอีกมากเหมือนกัน”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้” ผู้หญิงตัวเล็กว่า “แต่ต้องรองจนกว่าจะหายดี ชะก่อน ถอยไปตาเฒ่า”

ชายตัวเล็กขยับเก้าอี้ออกห่างเตาไฟหนึ่ง พลังบ่นหนึ่งมำ อัทเทรอุกระแอมไอเพื่อให้ทั้งสองรู้ถึงการมาของเขา คนแคระทั้งคู่ หันมามอง

“เขาหายดีแล้ว” ชายตัวเล็กกล่าว “ถึงตาข้ามังละ!”

“ไม่มีทาง!” ผู้หญิงตัวเล็กแว่ดใส่ “เขาจะหายดีต่อเมื่อข้าบอกว่า เขาหายดี และจะถึงคราวของเจ้าต่อเมื่อข้าบอกว่าถึงคราวของเจ้าเท่านั้น”

นางหันมาทางอัทเทรอุ

“เราอยากเชิญเจ้าเข้ามาข้างใน แต่มันคงไม่กว้างพอหรอก จริงไหม คอยเดี๋ยวนะ เดี่ยวเราจะออกไปหาเจ้า”

นางหยิบโกร่งใบเล็กบดโนนบั้งนี้บั้งให้กลายเป็นผง เทใส่กาน้ำ ล้างมือและเช็ดกับเสื้อคลุม บอกชายตัวเล็กว่า “อยู่ที่นี่จนกว่าข้าจะเรียกนะ

เอ็งก็วิ่งเข้าไปใหม่”

“เข้าใจแล้วน่า อัวร์เกิล” ชายตัวเล็กพึมพำ
คนแคระหญิงออกจากถ้ำมา นางเงยหน้ามองอัทเทรอุฟกลางขมวดคิ้ว
“ไ้ ทำทางเจ้าค่อยสบายขึ้นแล้วใช่ใหม้”

อัทเทรอุฟยกหน้า

นางป็นขึ้นไปนั่งบนชง่อนหินก้อนหนึ่งซึ่งสูงระดับใบหน้าอัทเทรอุ

“ไม่เจ็บแล้วนะ?” นางถาม

“ไม่มากจนถึงกับต้องบ่น” อัทเทรอุตอบ

“เหลวไหล” หญิงแก่ดู “เจ็บหรือไม่เจ็บแน่”

“ยังเจ็บอยู่” อัทเทรอุตอบ “แต่ไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นไร!” อัวร์เกิลพูด “คนไข้มีสิทธิ์มาบอกหมอว่าตัวเอง
ไม่เป็นไรตั้งแต่เมื่อไรกันฮี้! เจ้าจะรู้เรื่องอะไร! ถ้าเจ้าหายดี เจ้า ต้อง
รู้สึกเจ็บ ถ้าเจ้าไม่เจ็บ ก็แปลว่าแขนข้างนั้นใช้การไม่ได้อีกต่อไป ทีนี้
รู้เรื่องรียัง”

“ข้าขอโทษ!” อัทเทรอุบอก รู้สึกเหมือนเด็กถูกดุ “ข้าพูดอย่างนั้น
เพียงเพราะข้าอยาก...เอ้อ แสดงความขอบคุณต่อท่าน”

“เพื่ออะไร!” อัวร์เกิลว่าอย่างหงุดหงิด “ข้าเป็นหมอ ข้าทำตาม
หน้าที่ของข้าเท่านั้น อีกอย่าง เอ็งก็วิ่งสามีข้าก็เห็นสิ่งประเสริฐที่แขนกับ
คอเจ้าด้วย แล้วเจ้าจะให้ข้าทำยังงั้”

“ฟู้คัวร์ละ” อัทเทรอุถาม “มันเป็นอย่างไรบ้าง”

“ฟู้คัวร์ ใครกัน”

“มังกรนำโชค”

“อ้อ ยังไม่รู้เลย ทำทางจะโดนมากกว่าเจ้านะ แต่มันก็ตัวโตกว่า
แข็งแรงกว่า คงผ่านไปได้ แค่พักอีกหน่อยเท่านั้น แล้วเจ้าไปรับพิษนั้น

มาจากไหน ทำไมจู่ๆ ถึงโผล่มา เจ้ากำลังจะไปไหน เจ้าเป็นใคร”

เอ็งก็วิ้งยืนอยู่หน้าถ้า ฟังอัทเทอรูตอบคำถามของอัวร์เกิล พออัวร์เกิลอ้าปากจะพูดต่อ เขาก็ตะโกนว่า “เจียบเสียทียายเฒ่า ถึงคราวข้าบ้างละ!”

เขาขยับหมวกทักทายอัทเทอรู เกาหัวล้านเลียนก่อนเอ่ยว่า

“อย่าไปสนใจนางเลยนะ อัทเทอรู ยายเฒ่าอัวร์เกิลออกจะปากร้ายไปหน่อย แต่นางไม่ได้ร้ายกาจนักหรอก ข้าชื่อเอ็งก็วิ้ง เราคือคนแคระผู้โด่งดัง เจ้าเคยได้ยินชื่อเสียงเราทั้งคู่ไหมละ”

“ไม่” อัทเทอรูสารภาพ

เอ็งก็วิ้งดูจะขัดเคืองนิดหน่อย

“เออ เออเถอะ” เอ็งก็วิ้งว่า “นั่นแสดงให้เห็นชัดว่าเจ้าคงไม่ได้มีบทบาทอยู่ในแวดวงวิทยาศาสตร์ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีใครบางคนบอกเจ้าว่า ถ้าเจ้าจะตามหาอูยูลาลาแห่งสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้ละก็ เจ้าจะไม่วันพบที่ปรึกษาคนไหนดีไปกว่าข้า เจ้ามาถูกที่แล้ว เจ้าลูกชายเอ๋ย”

“อย่าไ้มันกัเลย!” อัวร์เกิลขัดก่อนป็นลงจากชะง่อนหิน บ่นงิมงำกับตัวเอง พลังเดินหายเข้าถ้าไป

เอ็งก็วิ้งไม่สนใจคำพูดของนาง

“ข้าสามารถอธิบายได้ทุกอย่าง” เขาว่า “ข้าศึกษาปัญหานี้มาชั่วชีวิต ทั้งด้านในด้านนอก ข้าสร้างหอสังเกตการณ์ขึ้น และกำลังอยู่ในช่วงสุดท้ายของงานค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับสถานศักดิ์สิทธิ์ ข้าจะตั้งชื่อผลงานชิ้นนี้ว่าปริศนาของอูยูลาลา เฉลยโดยศาสตราจารย์เอ็งก็วิ้ง เป็นไง เข้าท่าไหม เรื่องนี้จวนตีพิมพ์แล้วละ โชคร้ายที่ว่ายังขาดรายละเอียดนิดหน่อย เจ้าคงช่วยข้าได้ เจ้าลูกชาย”

“หอสังเกตการณ์?” อัทเทอรูถาม เขาไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน

เอ็งก็รู้สึกพ่ายหน้า หน้าบานด้วยความภาคภูมิใจ เขาออกท่าทางให้อัทเทรอุตามไป

ทางเท้าแคบๆ สายหนึ่งทอดคดเคี้ยวขึ้นไประหว่างหมู่หินสีเหลี่ยมก้อนโต บางแห่งที่ทางชันมากเป็นพิเศษก็มีชั้นบันไดเล็กๆ สก๊ตไต่บันพื่นหินแน่นอนว่ามันเล็กเกินไปสำหรับเท้าอัทเทรอุ และเขาสามารถก้าวข้ามได้โดยง่าย ทว่าถึงอย่างนั้น อัทเทรอุก็ยังตามชายแคระแทบไม่ทัน

“คืนนี้แสงจันทร์สว่างทีเดียว” เอ็งก็รู้สึกบอก “เจ้าจะได้เห็นมันชัดๆ”

“เห็นใคร?” อัทเทรอุถาม “อูยูลาลา?”

เอ็งก็รู้สึกเพียงขมวดคิ้ว สายหน้า

ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงยอดเขา พื้นบนนี้ราบเรียบ ด้านหนึ่งมีกำแพงหินเตี้ยๆ ซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ยกขอบกั้นขึ้นเหมือนขอบระเบียบกลางกำแพงหินมีรูหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเป็นฝีมือเอ็งก็รู้สึก ถัดจากรูที่เจาะมีกล็องส่องทางไกลกล็องหนึ่งตั้งอยู่กับขาตั้งทำด้วยรอกไม้

เอ็งก็รู้สึกมองผ่านกล็องส่องทางไกลพลางขยับสกรูบางตัวทีละนิดก่อนจะพ่ายหน้าอย่างพอใจแล้วเรียกอัทเทรอุเข้าไปดู อัทเทรอุต้องนอนหมอบลง ใช้คอกยันตัวไว้ จึงอยู่ในระดับที่มองเข้าไปในกล็องได้

กล็องนั้นส่องตรงไปทางซุ้มประตูหินมทึมา โดยเน้นไปยังช่วงล่างของเสาหินต้นซ้ายมือ ข้างเสาหินต้นนี้ อัทเทรอุมองเห็นสฟิงซ์ยักษ์ตัวหนึ่ง นั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหวอยู่กลางแสงจันทร์ อู้งเท้าหน้าที่ยืนตัวอยู่เป็นอู้งเท้าสิงโต ร่างกายท่อนล่างเป็นวัว บนหลังมีปีกแบบปีกนกอินทรี ใบหน้าเป็นใบหน้านามนุษย์ผู้หญิงโดยดูจากโครงสร้างรูปหน้าเท่านั้น -- เพราะสีหน้านั้นท่างไกลความเป็นมนุษย์เหลือเกิน ยากที่จะบอกได้ว่าใบหน้ากำลังยิ้ม หรือฉายแววโศกสลดอย่างลึกล้ำ หรือแสดงอารมณ์แปลกประหลาดอื่นใด อัทเทรอุมองอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกราวกับแลเห็นแวว

แห่งความชั่วร้ายอำมหิตจากนรก แต่พอடுத்துไปอีกครู่เขาก็ต้องเปลี่ยนความคิด ด้วยกลับแลเห็นเพียงความสงบนิ่งเยือกเย็น

“อย่าไปสนใจเลย!” เขาได้ยินเสียงคนแคะดั่งทุ้มอยู่ข้างหู “เจ้าไซปริศนาที่ไม่ได้หอรอก รายอื่น ๆ ก็รู้สึกอย่างเจ้าเหมือนกัน ข้าเองเผ่าสังเกตมาชั่วชีวิตก็ไม่พบคำตอบสักที ที่นี้ดูอีกตัวนะ!”

เอ็งก็รู้สึกหมุนสกรูอีกตัว กล้องเคลื่อนผ่านช่องว่างของซุ้มประตู ซึ่งเมื่อไครมองผ่านไปก็จะเห็นแต่ที่ราบโล่งเตียน แล้วภาพเสาดินต้นชวาก็ปรากฏให้เห็นในสายตาของอัทเทรอุ ที่นี้มีรูปปั้นสฟิงซ์ลักษณะเดียวกับตัวแรกตั้งอยู่ ร่างใหญ่โตของมันแวววาวเหมือนธาตุเงินซึ่งหลอมเหลวกลางแสงจันทร์ ดูเหมือนนางสฟิงซ์ตัวนี้กำลังจ้องสบสายตากับนางสฟิงซ์ตัวแรกซึ่งจ้องมายังนางเช่นกัน

“พวกมันเป็นรูปปั้นหรือ” อัทเทรอุถาม ยังไม่สามารถละสายตาได้ “ฮึ ไม่ใช่เลย” เอ็งก็รู้สึกหัวเราะคิกคัก “มันเป็นสฟิงซ์ที่มีชีวิตจริง ๆ -- มีชีวิตมากที่เดียวละ เจ้าเห็นมันพอแล้ว มาเถอะ ลงไปข้างล่าง ข้าจะอธิบายทุกอย่างให้เจ้าฟัง”

แล้วเอ็งก็รู้สึกยื่นมือไปบังหน้ากล้องเพื่อให้อัทเทรอุมองต่อไปไม่ได้ ทั้งสองไม่พูดคุยอะไรกันเลยระหว่างเดินกลับ

F

ประตูลิเศษทั้งสาม

ฟูคัวร์ ยังคงหลับสนิทเมื่อเอ็งก็วกพาอัทเทรอุกลับไปที่ถ้าคนแคระ
ระหว่างนั้นอัวร์เกิลได้ย้ายโต๊ะตัวเล็กออกมาวางกลางแจ้ง จัดวางขนม
สารพัดชนิด ผลไม้ และเยลลี่สมุนไพรวัว

ยังมีถ้วยใบเล็กกับชาสมุนไพรรหอมกรุ่นอีกเหยือกหนึ่ง บนโต๊ะจุด
ตะเกียงน้ำมันไว้สองดวง

“นั่งได้แล้ว!” อัวร์เกิลสั่ง “อัทเทรอุต้องกินอะไรบ้าง จะได้มี
เรี่ยวแรง ยาวอย่างเดี๋ยวมันไม่พอ”

“ขอบคุณท่านมาก” อัทเทรอุบอก “ข้ารู้สึกสบายดีแล้วละ”

“ไม่ต้องเถียง!” อัวร์เกิลแหง “ตราบไตที่ยังอยู่ที่นี้ เจ้าจะทำอะไร
ได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเท่านั้น! พิษในตัวเจ้าถูกล้างออกหมดแล้ว
เพราะฉะนั้นไม่มีความจำเป็นต้องรีบร้อนนัก เจ้าลูกชาย เจ้ายังมีเวลา
เหลือเพื่อ ทำตัวตามสบายดีกว่า”

“ข้าไม่ได้ทำเพื่อตนเองหรอก” อัทเทรอุบอก “แต่ยูวจักรพรรดินี
กำลังใกล้สิ้นพระชนม์ ทุกนาที่จึงมีค่าเหลือเกิน”

“เหลวไหล!” หญิงชราจึงมำ “ยิ่งรีบยิ่งเสียหาย นั่งลง! กิน!
แล้วก็ดื่มซะ!”

“ยอมแพ้เถอะน่า” เอ็งก็วกกระซิบ “ข้าจะรู้จักยายเฒ่านี้ทีทุกตัวอักษร
ทีเดียว ถ้าเจ้าหล่อนต้องการอะไร หล่อนต้องเอาให้ได้ อีกอย่าง เจ้ากับข้า
มีเรื่องต้องคุยกันมากด้วย”

อัทเทรอุนั่งขัดสมาธิหน้าโต๊ะตัวเล็กแล้วลงมือกิน ทุกครั้งที่กัดและ

กลิ่นเขารู้สึกกราวกับความอบอุ่นและกำลังวังชาได้ซึมเข้าไปตามสายเลือด ตอนนั้นเองที่เขารู้ว่าร่างกายตนเองอ่อนแอเพียงไร

บาสเตียนน้ำลายสอ รู้สึกเหมือนพลอยได้กลิ่นหอมชวนกินของอาหารคนแคระไปด้วย เขาสูดหายใจแรงๆ แต่แน่นอนว่ามันเป็นเพียงจินตนาการเท่านั้น

ท้องไส้ของเขาลั่นโครกคราก สุดท้ายก็ทนต่อไปไม่ไหว เขาหยิบแอบเปิดกับแชนด์วิชที่เหลืออยู่ในกระเป๋าмаกิ้นจนหมด จากนั้นแม้จะยังห่างไกลความอึดมากมายนัก เขาก็รู้สึกสบายขึ้นนิดหนึ่ง

แล้วทันใดบาสเตียนก็นึกได้ว่านี่เป็นอาหารมื้อสุดท้ายของเขาแล้ว คำว่าสุดท้ายทำให้เขาตกใจกลัว จึงพยายามไม่คิดถึงมัน

“ท่านได้อาหารอร่อยๆ พวกนี้มาจากไหน” อัทเทรอุธามอว์ร์เกิล

“โอ๊ย เจ้าลูกชาย” นางว่า “ข้าต้องเที่ยววิ่งไปโน่นมานี่ไม่หยุดกว่าจะหาพืชพรรณมาได้แบบนี้ แต่เขาสี ตาเฒ่าหัวตื้อเอ็งก็รู้จักของข้า นั่นแหละ -- กลับยืนกรานที่จะอยู่เพราะงานวิจัยแสนสำคัญนักหนาของเขา! ส่วนจะหาอาหารจากไหนมากินกลับกลายเป็นเรื่องสุดท้ายที่เขาจะคิดถึง”

“โธ่เอ๊ย ยายเฒ่า” เอ็งก็รู้จักว่าอย่างไร “เจ้าจะไปรู้จักว่าอะไรสำคัญไม่สำคัญ ไม่เสียเถอะ ไป ปลอ่ยให้เราคุยกันดีกว่า!”

อว์ร์เกิลบ่นพึมพำพาลงเดินกลับเข้าไปในถ้ำเล็ก แล้วอึกสั๊กเดี่ยว อัทเทรอุท์ไต้ยืนเสียงหม้อเสียงกระทะกระทบกันดังโฉบฉ่าง

“อย่าถือสาเขาเลย!” เอ็งก็รู้จักกระซิบ “ความจริงเขาเป็นยายเฒ่าใจดีออก เพียงแต่ต้องได้บ่นมั่งสักนิดสักหน่อยเท่านั้นแหละ ฟังข้านะ

อัทเทรอุ! ข้าจะบอกสิ่งที่คุณน่าจะรู้เกี่ยวกับสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้และ
อูยูลาลาให้สักสองสามอย่าง อย่างหนึ่งก็คือ การไปหาอูยูลาลาไม่ใช่
เรื่องง่ายนัก ว่าตามจริงค่อนข้างยากทีเดียว แต่ข้าจะไม่มานั่งบรรยาย
วิชาการทางวิทยาศาสตร์ให้ฟังหรอก บางทีให้เจ้าเป็นฝ่ายถามเองจะดีกว่า
แล้วข้าจะตอบให้ละเอียดที่สุดเลย เอ้า ว่ามา!”

“ดีเหมือนกัน” อัทเทรอุว่า “อูยูลาลาเป็นใคร หรืออะไร?”

เอ็งก็รู้สึกถึงตาใส่เขาอย่างโกรธเกรี้ยว

“เจ้าตัวร้ายเอ๊ย!” คนแคระโวยวาย “ขวานผ่าซากเกินไป ตรงเกินไป
พอๆ กับยายเฒ่าของข้าจริงๆ เริ่มต้นด้วยเรื่องอื่นก่อนไม่ได้รีไรง ฮี!”

อัทเทรอุหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“ซุ้มประตูหินซุ้มใหญ่ที่มีสีฟิงซ์อยู่คือทางเข้าใช่ไหม?”

“ค่อนข้างซัว!” เอ็งก็รู้สึก “พอได้เรื่องบ้าง ถูกแล้ว ซุ้มประตู
นั้นคือทางเข้า กับมีประตูอีกสองบาน ที่พานักของอูยูลาลาอยู่หลังประตู
บานที่สาม -- ถ้าเราพอจะพูดได้ว่านางมีที่อยู่นะ”

“ท่านเคยพบนางไหม?”

“อย่าพูดจาเหลวไหล!” เอ็งก็รู้สึกตอบ ท่าทางชักโกรธขึ้นมาอีกแล้ว
“ข้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ ข้าต้องคอยรวบรวมตรวจสอบข้อมูลจากแต่ละคน
ที่เคยไป ซึ่งถือเป็นงานสำคัญมาก! ข้าไปเสี่ยงเองได้ยังไง มันจะทำให้
งานข้าชะงัก รู้ไหม?”

“ข้าเข้าใจละ” อัทเทรอุว่า “ประตูสามบานนั้นเป็นแบบไหนบ้าง?”

เอ็งก็รู้สึกลุกขึ้นยืน ไหว่มือไว้ด้านหลัง ออกเดินวนเวียน

“ประตูแรกมีชื่อว่าประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่ ประตูที่สองคือประตู
กระจกวิเศษ ส่วนบานที่สามคือประตูไร้กฎแ...”

“แปลกจริง” อัทเทรอุแทรก “เท่าที่ข้าเห็น ไม่มีอะไรอยู่หลังซุ้ม

ประตูดิน นอกจากที่ราบโล่งๆ นี่นา ประตูบานอื่นอยู่ตรงไหนล่ะท่าน”

“เจียบนา!” เอ็งก็วู้กดู “ข้าจะเล่าละเอียดได้ยังไงถ้าเจ้าคอยขัดอย่างนี้! มันออกจะซับซ้อนมากหน่อย ประตูบานที่สองจะไม่ปรากฏจนกว่าจะมีใครผ่านประตูแรกได้ ประตูบานที่สามก็จะไม่ปรากฏจนกว่าจะมีใครผ่านประตูบานที่สองได้ และอยู่ลาลาก็จะไม่อยู่ที่นั่นจนกว่าจะมีใครผ่านประตูบานที่สามได้ เข้าใจรึยัง”

อัทเทรอุพยักหน้า แต่ไม่พูดสิ่งใดออกมา ด้วยเกรงว่าจะทำให้เอ็งก็วู้กอารมณ์เสีย

“จากกล้องส่องทางไกลของข้า เจ้าได้เห็นประตูบานแรกแล้ว คือประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่กับสฟิงซ์อีกสองตัว เห็นได้ชัดว่าประตูบานนี้เปิดอยู่เสมอ -- ไม่เคยปิดเลย ทว่าถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครผ่านไป --” เอ็งก็วู้กซู่แว่เล็ก ๆ ขึ้นมา “-- เว้นแต่สฟิงซ์ทั้งสองจะปิดตาลง เจ้ารู้ไหมว่าทำไม เพราะสายตาของนางสฟิงซ์แตกต่างไปจากสายตาของสิ่งมีชีวิตอื่น ดวงตาของเจ้า ข้า กับคนอื่นๆ นั้นรับเอาบางสิ่งเข้าไป เราจึงแลเห็นโลกทั้งโลก หากนางสฟิงซ์กลับไม่เห็นสิ่งใดเลย พุดให้ชัดก็คือ นางตาบอด แต่ดวงตาของนางยังคงส่งบางสิ่งออกมาได้ ส่งอะไรนะหรือ ก็ปริศนาทั้งมวลแห่งจักรวาลยังงี้ละ และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมสฟิงซ์ทั้งสองจึงสบสายตากันตลอดเวลา เพราะมีเพียงสฟิงซ์อีกตัวเท่านั้นที่สามารถทนกระแสน้ำของสฟิงซ์อีกตัวได้ ลองนึกดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้ามีใครเสี่ยงเข้าไปในบริเวณที่กระแสน้ำของมันพุ่งสบตากัน คนคนนั้นก็จะต้องยืนนิ่งแข็งติดอยู่กับที่ ขยับเขยื้อนไม่ได้จนกว่าจะไขปริศนาทั้งปวงของโลกได้เสียก่อน ถ้าเจ้าเข้าไป เจ้าก็จะได้เห็นซากศพที่เหลือของวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านั้น”

“แต่” อัทเทรอุว่า “ท่านบอกว่า บางครั้งพวกนางก็หลับตาลง

เหมือนกันไม่ใช่หรือ พวกนางไม่ต้องนอนกันบ้างหรือยังงั้น”

“นอน?” เอ็งก็ู๊กหัวเราะจนตัวโยน “ให้ตายสิ สฟิงซ์นอนหลับ? ข้าคงต้องบอกเจ้าว่าไม่ละ เจ้าช่างไร้เดียงสาเสียจริง แต่คำถามของเจ้า ยังพอมีประเด็นน่าสนใจอยู่เหมือนกัน จากการวิจัยทั้งหมดของข้า จากการ โหนไปโหนมาอยู่บนหอสังเกตการณ์นั้น สฟิงซ์ทั้งสองเคยหลับตาลง เพื่อปล่อยให้หนักเดินทางบางคนผ่านเข้าไปได้ แต่ปัญหาที่ยังไม่มีใครรู้เลย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็คือ ทำไมหนักเดินทางคนหนึ่งผ่านไปได้ แต่อีกคนกลับ ผ่านไม่ได้ เราไม่สามารถอนุมานได้ว่าพวกนางปล่อยให้คนที่ฉลาด กล้าหาญ หรือดั่งามผ่านไปได้ แล้วกักตัวคนโง่เขลา ขี้เขลาด และชั่วร้ายเอาไว้ ไม่ใช่เลยสักนิด ข้าเคยเห็นกับตาที่คิดว่านางสฟิงซ์ยอมปล่อยให้พวกเบาปัญญา ทরศคตโกงผ่านไป ในขณะที่คนดี ๆ มีเกียรติกลับต้องยอมล่าถอยมาเอง หลังจากทนรออยู่เป็นแรมเดือน และดูเหมือนจะไม่มีผลแตกต่างกัน เสียด้วยว่าหนักเดินทางคนนั้นมีเหตุผลจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องไปขอคำปรึกษา ที่สถานศักดิ์สิทธิ์ หรือจะไปด้วยความสนุกคะนองเท่านั้น”

“การค้นคว้าของท่านไม่สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้บ้างเลยหรือ”
อัทเทรอุตาม

ประกายโกรธเกรี้ยวฉายวาบจากดวงตาเอ็งก็ู๊ก

“เจ้าไม่ได้ฟังข้าพูดครึ่งใจฮี้ บอกแล้วไงว่า จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ใคร ไขปัญหานี้ได้ จริงอยู่ที่ว่าหลายปีผ่านมาข้าได้ตั้งสมมุติฐานเป็นทฤษฎี บางอย่างขึ้นบ้าง ที่แรกข้าคิดว่าการตัดสินใจของนางสฟิงซ์อาจขึ้นอยู่กับ หลักการทางสรีรวิทยาที่มีมาตรฐานบางอย่าง -- เป็นต้นว่า รูปร่าง ความสวยงาม พละกำลังหรืออะไรทำนองนี้ แต่ไม่นานข้าก็ต้องเลิกล้มความคิด ข้าลองใช้ทฤษฎีมาตรวจสอบเล่นอยู่อีกหลายทฤษฎี อย่างเช่น นางอาจยอมปล่อยให้ผ่านไปได้ในจำนวนที่แน่นอน สามคนจากห้าคน หรือ

ปล่อยคนเฉพาะลำดับที่เป็นตัวเลขซึ่งหารไม่ลงตัว ที่ผ่านมามันเคยใช้ได้ดีเหมือนกัน แต่พอจะกำหนดเป็นกฎเกณฑ์เข้าจริง ๆ กลับไร้ผลโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่นั้นข้างจึงเปลี่ยนมาใช้ข้อสรุปที่ว่า การตัดสินใจของสฟิงซ์ขึ้นอยู่กับโชคชะตาเพียงอย่างเดียว ไม่มีตัวแปรอื่นใดเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย แต่ภรรยาข้าเรียกข้อสรุปของข้าว่าเป็นสิ่งอัปยศไม่มีความแปลกใหม่ และไม่เป็นวิทยาศาสตร์โดยสิ้นเชิง”

“เริ่มพูดเรื่องไร้สาระของเจ้าอีกแล้วสิท่า” เสียงดุ ๆ ของอัวร์เกิลดังมาจากในถ้ำ “น่าละอายเหลือเกิน! เป็นข้อสมมุติฐานที่มีแต่จะแสดงให้เห็นว่าสมองอันน้อยนิดซึ่งเคยมีอยู่ในหัวเจ้ามันฝ่อเสียหายหมดแล้วนะสิ!”

“ได้ยินไหม!” เอ็งก็รู้สึกถอนใจ “ที่แย่ที่สุดก็คือ มันจริงอย่างยายเฒ่าว่าเสียด้วย”

“เครื่องรางของยูจากรพรตินีล่ะ” อัทเทรธูถาม “ท่านคิดว่านางจะยอมรับไหม เพราะถึงยังไงนางก็ยังเป็นพลเมืองของอาณาจักรจินตนาการ”

“ข้าคิดว่าน่าจะยอมรับได้” เอ็งก็รู้สึกว้าว พลางสายตาระฆาะขนาดเท่าลูกแอปเปิล “แต่จะยอมรับได้ก็ต้องมองเห็นเครื่องรางเสียก่อน ทั้งสองมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น แต่กระแสสายตาของพวกมันพุ่งเข้าไปใส่เจ้าได้แน่ และข้าไม่มั่นใจว่าสฟิงซ์จะอยู่ใต้อำนาจของยูจากรพรตินีหรือเปล่าด้วย บางทีพวกมันอาจมีอำนาจมากกว่าก็ได้ ข้าไม่รู้เหมือนกัน ไม่รู้จริง ๆ นี่แหละที่รบกวนใจข้าหนักหนา”

“ถ้าเช่นนั้นท่านมีคำแนะนำอะไรแก่ข้าบ้าง” อัทเทรธูถาม

“เจ้าต้องทำเหมือนกับที่คนอื่นทำ” คนแคระตอบ “คือคอยว่าสฟิงซ์จะตัดสินใจอย่างไร -- โดยไม่คาดหวังที่จะเข้าใจว่าเพราะเหตุใด”

อัทเทรธูพยักหน้าอย่างครุ่นคิด

อัวร์เกิลออกมาจากถ้ำ มือหนึ่งหัวถึงบรรจูของเหลวกรุ่นควัน

ได้แขนอีกข้างหนีบท่อสมุนไพรแห้ง นางบ่นอุ้ๆ อี้ๆ พลังเดินตรงไปหาเจ้ามังกรนำโชคซึ่งยังคงหลับสนิทไม่ไหวตึง นางปีนขึ้นไปเปลี่ยนยาพอกแผลให้ตามตัวมัน คนใช้ร่างมึนเมาของนางถอนหายใจอย่างสบายอารมณ์ครั้งหนึ่ง แล้วบิดขี้เกียจ นอกจากสองอย่างนี้ ดูเหมือนมันจะไม่รับรู้การปรนนิบัติอื่นใดของนางเลย

“ทำตัวให้มีประโยชน์บ้างสักนิดไม่ได้รีง” นางพูดกับเอ็งก็หัวกระหวางรีบจ้ำกลับไปทีคร้ว “แทนที่จะมานั่งคุยเรื่องเหลวไหลอยู่แบบนี้”

“ข้ากำลังทำตัวให้มีประโยชน์ *อย่างที่สุด* อยู่แล้วนะ” สามิแคะระตะโกนตอบไปหลัง “อาจมีประโยชน์กว่าที่เจ้าทำอยู่ด้วยซ้ำ แต่มันคงเกินกว่าระดับสติปัญญาธรรมดาของผู้หญิงอย่างเจ้าจะเข้าใจได้หรอก”

แล้วเขาก็หันมาพูดกับอัทเธอรูว่า “ยายเผ่าคิดเป็นแต่เรื่องธรรมดาสามัญเท่านั้นละ ไม่รู้จักสิ่งยิ่งใหญ่พิสดารเกินกว่านั้นเลย”

นาฬิกาในหอนาฬิกาตีสามครึ่ง

ตอนนี้ถ้าพ่อคิดจะสังเกต ก็คงรู้แล้วว่าเขาไม่กลับบ้าน พ่อจะกลุ่มใจรีเปลาณะ บางทีพ่ออาจกำลังตามหาเขา หรืออาจไปแจ้งความที่สถานีตำรวจแล้ว ไม่ก็แจ้งไปตามสถานีวิทยุกระจายเสียง บาสเตียนรู้สึกเจ็บปวดจนป่วนมวนภายในท้อง

ถ้าตำรวจได้รับแจ้ง พวกนั้นจะตามหาเขาที่ไหนละ จะมาหาที่นี้รีเปลา

ตอนกลับจากห้องน้ำเขาลงกลอนประตูรียัง เขาจำไม่ได้ จึงลุกไปดูอีกทีให้แน่ใจ เรียบร้อย ประตูลงกลอนไว้อย่างดี

ภายนอก ยามค่ำของเดือนพฤศจิกายนเริ่มคืบใกล้เข้ามา แสงสว่างค่อยๆ มีดสลัวลงซ้ำๆ

บาสเตียนลุกขึ้นเดินไปมาครู่หนึ่งเพื่อสงบสติอารมณ์ของตน เขา มองไปรอบตัว ได้เห็นข้าวของบางอย่างที่คงไม่มีใครนึกว่าจะเห็นมัน มาอยู่ในโรงเรียน อย่างเช่นเครื่องเล่นแผ่นเสียงบูบู้รุ่นโบราณชนิดมี ลำโพงแตรบาน ๆ -- ซึ่งคงมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่ามันมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่ เมื่อไร และใครเป็นคนเอามา ตรงมุมหนึ่งของห้องมีภาพเขียนในกรอบทอง ลวดลายหรือจิตร ภาพซีดจางจนดูไม่ออกว่าเป็นภาพอะไร เห็นแต่ใบหน้า ชาว ๆ เครื่องซีมโพลีขึ้นมาตามทีต่าง ๆ จนภาพสว่างตัดกับฉากหลังสีทึม นอกจากนั้นก็ยังมีเขียนชื่อสนิมแบบเจ็ดกึ่งอันหนึ่ง ที่ยังมีเขียนหลายเล่ม พอกด้วยหยาดน้ำตาเทียนคาอยู่

ทันใดบาสเตียนก็นิ่งชะงัก เขาเห็นใครบางคนเคลื่อนไหวอยู่ที่มุมมืด มุมหนึ่งของห้อง แต่พอดูอีกทีจึงรู้ว่าเป็นเงาของตัวเอง มันสะท้อนมาจาก กระจกเงาบานใหญ่ซึ่งปรอทลอกเกือบหมดแล้ว เขาขยับเข้าไปใกล้ ยืน มองเงาตัวเองอยู่ประเดี๋ยวนึง ช่างไม่เหลือเหลาเอาเสียเลยหนอ รูปร่าง อ้วนม่อต้อ ขาโก่ง หน้าก็กลมฉุ เขาสะบัดหน้าพูดเสียงดังว่า

“ไม่!”

จากนั้นก็กลับไปนั่งบนเบาะ ตอนนี้มีมืดมากจนต้องยกหนังสือ เข้าใกล้ตามากขึ้น

“เราว่าถึงไหนแล้ว” เอ็งก็วิงถาม

“ประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่” อัทเทอรูทวน

“ใช่แล้ว! ที่นี้สมมุติว่าถ้าเจ้าผ่านไปได้ ก็จะได้เห็นประตูบานที่สอง บานเดียวมาปรากฏตัวรออยู่ -- ประตูกระจกวิเศษ อย่างที่ข้าบอกแล้วว่า ตัวข้าไม่สามารถเข้าไปสำรวจเองได้ สิ่งซึ่งข้าจะบอกแก่เจ้าจึงเป็นข้อมูล ที่รวบรวมได้จากพวกนักเดินทาง ประตูบานที่สองนั้นทั้งเปิดและปิดอยู่

ในเวลาเดียวกัน ฟังดูบ้าดีไหม จะพูดให้ฟังเข้าใจกว่าเดิมก็ได้ ถึงจะไม่ฟังดูบ้าน้อยลงเท่าไรเลยก็เถอะ ว่ามันทั้งไม่ได้เปิดและไม่ได้ปิดอยู่ ประเด็นสำคัญคือ ประตูดานนี้ดูคล้ายกระจกเงาบานใหญ่ หรืออะไรทำนองนั้น แม้มันจะไม่ได้ทำด้วยกระจกหรือวัสดุประเภทเดียวกันเลยก็ตาม ไม่มีนักเดินทางคนไหนบอกเข้าใจว่ามันทำด้วยอะไรแน่ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร พอเข้าไปยืนเบื้องหน้ามัน เจ้าก็จะได้เห็นตัวเอง--ไม่ใช่แบบที่เห็นในกระจกธรรมดาหรอกนะ เจ้าจะไม่เห็นเงาสสะท้อนของรูปร่างนอก หากสิ่งที่จะได้เห็นคือธาตุภายในอันแท้จริง ถ้าเจ้าต้องการผ่านประตูดานนี้ไป เจ้าก็ต้อง--พูดให้เป็นภาษาที่เข้าใจได้ก็คือ เจ้าต้องเข้าไปในตัวตนของตัวเอง”

“ถ้างั้น” อัทเทรอุพูด “ข้าว่าประตูกระจกวิเศษนี้น่าจะผ่านได้ง่ายกว่าบานแรก”

“ผิด!” เอ็งก็วู้กร้อง เริ่มออกเดินวนเวียนไปมาด้วยท่าทางงุนงง่านอีกครั้ง “ผิดถนัด สหายน้อย! ข้าได้พบเห็นนักเดินทางจำนวนมากมายร็องโหยหวนด้วยความหวาดกลัว โดยปราศจากความละอายแม้แต่น้อย และพากันแผ่นหน้าพิศวงสยดเซี้ยวให้จากในกระจก เราต้องดูแลพวกนี้ อยู่หลายสัปดาห์กว่าเขาจะสามารถเดินทางกลับบ้านได้”

“เรา!” อัวร์เกิลซึ่งหัวถึงอีกใบออกมาคำรามลั่น “ข้าได้ยินแต่คำวเรา เจ้าเคยดูแลคนพวกนั้นตั้งแต่เมื่อไรกันฮี้”

เอ็งก็วู้กโบกมือให้ห่างไปเสียให้พ้น

“บางคน” เอ็งก็วู้กบรรยายต่อ “เห็นได้ชัดว่าพบสิ่งที่น่ากลัวกว่าแต่ก็ยังคงกล้าพอจะผ่านเข้าไปได้ ทว่าเขาได้เห็นอะไรยังไม่น่ากลัวเท่ากับว่าสิ่งที่เขาเห็นได้ทำให้พวกเขาทุกคนเกิดความทรมานทรมายขึ้นภายใน และข้าไม่มีคำแนะนำใด ๆ ต่อเรื่องนี้ให้เจ้าเอาไปใช้ประโยชน์ได้เลย เพราะประสบการณ์แต่ละครั้งของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป”

“ก็ยิ่งดี” อัทเทรอุว่า “อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังเป็นไปได้ที่จะผ่านประตูกระจกวิเศษนี้ไป”

“แน่ละว่ามันต้องเป็นไปได้ที่จะผ่านมัน ไม่งั้นมันก็ไม่ใช่ว่าประตูจะลึตรกรวิทยาของเจ้าหายไปไหนหมดฮี้ เจ้าลูกชาย”

“แต่เราเดินอ้อมไปก็ได้นี่” อัทเทรอุพูด “ใช่ไหมท่าน”

“ได้แหละได้” เอ็งก็หัวบอ “ได้หรอก แต่ถ้าเจ้าทำแบบนั้นก็จะไม่มีอะไรอยู่ข้างหลัง ประตูที่สามจะไม่ปรากฏจนกว่าเจ้าจะผ่านประตูที่สอง ข้าบอกเจ้าตั้งกี่ครั้งแล้ว”

“ข้าเข้าใจละ ที่นี่ประตูที่สามละ”

“นั่นแหละที่ยุงยากอย่างแท้จริง! เพราะเจ้าคงนึกออกว่า ประตูไร้กฎแจก็คือประตูที่ปิด ปิดสนิทเลย! มีแค่บานประตูอย่างเดียว ไม่มีที่จับ ลูกบิด ราวัญแจ หรืออะไรทั้งนั้น! ตามทฤษฎีของข้า ข้าเชื่อว่าประตูบานเดียวซึ่งปิดผนึกหนาแน่นนี้ทำจากธาตุซิลิเนียมของอาณาจักรจินตนาการ เจ้าคงรู้มาก่อนแล้วว่าธาตุซิลิเนียมของเราไม่มีทางถูกทำลาย หักงอ หรือหลอมละลายได้ ไม่มีทางใดทำลายได้ทั้งสิ้น”

“งั้นก็ไม่มีทางจะผ่านประตูนี้ไปได้ล่ะสิ”

“อย่าใจร้อนนัก อย่าใจร้อน เจ้าลูกชาย! มีบางคนได้ผ่านและไปพูดคุยกับอูยูลาลามาแล้วจริงๆ เพราะฉะนั้นประตูนี้ต้องเปิดได้”

“แต่เปิดยังไงล่ะ”

“ฟังให้ดี ธาตุซิลิเนียมของอาณาจักรจินตนาการเป็นธาตุที่ทำปฏิกิริยาตอบโต้กับเจตจำนงของเรา เจตจำนงหรือความมุ่งหมายของเรานั้นแหละที่ทำให้มันไม่เปิด แต่ถ้าใครสามารถลึ้มจุดมุ่งหมาย หมดสิ้นความคิดหวังใด ๆ โดยสิ้นเชิง ประตูก็จะเปิดรับเขาเข้าไป”

อัทเทรอุก้มหน้าพูดเสียงแผ่วว่า “หากมันคือเงื่อนไขจำเป็น -- ข้า

จะผ่านมันไปได้อย่างไรกัน ข้าจะทำให้ตัวเองไม่มีความปรารถนาที่จะผ่านไปได้อย่างไร”

เอ็งก็วิงวอนใจหลายครั้งพลางพยักหน้า

“อย่างที่ข้าบอกละ ประตุไรรู้บุญเจนนับเป็นบานที่ยากที่สุด”

“แต่ถ้าข้าผ่านมันไปได้” อัทเทอรูถามต่อ “ข้าก็จะไปถึงสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้ใช่ไหม”

“ถูกแล้ว” คนแคระตอบ

“แล้วใครคืออูยูลาล่ะ”

“ไม่รู้” คนแคระตอบ ดวงตาลุกโพล่งด้วยความโกรธ “ไม่มีใครที่ไปถึงยอมเต็มใจบอกข้าเลยสักคน แล้วแบบนี้จะให้ข้าทำงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ของข้าสำเร็จได้อย่างไร ในเมื่อทุกคนเอาแต่ซ่อนตัวอยู่ในความเงิบที่ลึกลับ ข้าน่าจะแทบจะทิ้งผมจนหมดหัวทีเดียว -- ถ้าข้ายังพอมีผมเหลือให้ทิ้ง อัทเทอรู ถ้าเจ้าไปพบนาง เจ้าจะบอกข้าไหม หา เจ้าจะบอกข้าได้รีเปล่า ทุกวันนี้ข้าแทบตายเพราะความกระหายใคร่รู้แล้ว แต่ไม่มีใครสักคน ไม่มีใครเลยที่จะเต็มใจช่วยข้า ข้าขอร้อง สัญญาสิว่า เจ้าจะบอก!”

อัทเทอรูลุกขึ้นยืน มองไปยังประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่ซึ่งยื่นตระหง่านอาบแสงจันทร์อยู่

“ข้าสัญญาไม่ได้หรอก เอ็งก็วิงวอน” เขาพูดเสียงอ่อนโยน “ถึงข้ายินดีที่จะทำเพื่อแสดงความกตัญญูต่อท่านก็ตาม แต่ถ้าไม่มีใครเคยบอกท่านได้ว่าอูยูลาลาเป็นใครหรือสิ่งใด นั้นย่อมต้องมีเหตุผลบางอย่างอยู่ และก่อนที่ข้าจะรู้ว่าเหตุผลนั้นคืออะไร ข้าก็ไม่อาจตัดสินใจได้ว่า ผู้ที่ไม่เคยพบเห็นนางด้วยตนเองมีสิทธิ์จะรู้เรื่องของนางหรือไม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปให้พ้นหน้าข้า!” คนแคระร้องดั่งลั่น ดวงตาฉายวาว

ด้วยความโกรธเกรี้ยวอย่างแท้จริง “ข้าได้รับแต่ความมอกตัญญูมาตลอด! ชีวิตที่ทুমเห้ให้การพยายามเปิดเผยความลับอันน่าทึ่งของจักรวาล ไม่มีใครยอมช่วยข้า ข้าไม่ควรไปเกี่ยวข้องกับเจ้าเลย!”

พูดจบ เอ็งก็วิ่งก็วิ่งเข้าถ้ำไป มีเสียงประตูปิดดังปังตามหลัง

อัวร์เกิลเดินมาหาอัทเทอรู พูดเสียงกลั้วหัวเราะว่า “ตาเฒ่าโง่งง นั่นไม่ได้ร้ายกาจอะไรหรอก เพียงแต่เขามักพบความผิดหวังในงานค้นคว้า น่าขันของเขาอยู่เรื่อย เขาอยากจะทำเป็นทฤษฎีที่แน่นอนออกมา จะได้เป็นคนเดียวที่ไขปริศนาอันยิ่งใหญ่ได้ เป็นเอ็งก็วิ่งคนแคะผู้มีชื่อเสียง กระทั่งโลก อยากรู้สาเขาเลยนะ!”

“ไม่เลย” อัทเทอรูบอก “ท่านช่วยบอกเขาด้วยเถิดว่า ข้าขอแสดงความขอบคุณต่อเขาอย่างจริงใจสำหรับทุกสิ่งที่ทำให้แก่ข้า ข้าขอขอบคุณท่านเช่นกัน และช่วยบอกเขาด้วยว่า ถ้าข้ามีสิทธิ์ที่จะบอกความลับนั้น ข้าจะบอกเขาหากข้ากลับมาได้”

“เจ้าจะไปแล้วสิ” อัวร์เกิลถาม

“ข้าจำเป็นต้องไป” อัทเทอรูตอบ “ไม่มีเวลาให้สูญเสียอีกแล้ว ข้าจะไปสถานศักดิ์สิทธิ์ละ ลาก่อน ระหว่างนี้ช่วยดูแลพู่คัวร์เจ้ามังกรนำโชคให้ด้วยนะท่าน!”

พูดจบเขาก็หันหลังก้าวยาว ๆ มุ่งหน้าไปทางประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่

อัวร์เกิลมองร่างสูงชะลูดที่เดินเสื่อคลุมปลิวหายไป ในหมูหินแล้ววิ่งตามหลังไป ร้องบอกว่า “โชคดีมากๆ นะ อัทเทอรู!”

หากนางก็ไม่ว่าอัทเทอรูจะได้ยินหรือไม่ ขณะเดินตัวมเตี้ยมกลับเข้าสู่ถ้ำน้อย นางเฝ้าพิมพ์กำกับตัวเองว่า “เขาจำเป็นต้องใช้มันทั้งหมดทีเดียว -- จำเป็นต้องใช้โชคมากมายเหลือเกิน”

ตอนนี้ัทเทรออยู่ห่างจากซุ้มประตูหินซุ้มใหญ่ไม่เกินห้าสิบฟุตแล้ว มันทูใหญ่โตกว่าที่คาดไว้จากเมื่อมองเห็นแต่ไกล หลังซุ้มเป็นที่ราบโล่งร้าง ไม่มีสิ่งใดขวางกั้น สายตาของอัทเทรอเหมือนหลุดหายไปในความเว้งว่างอันสุดประมาธ หน้าซุ้มประตูบริเวณระหว่างเสาสองต้น เขาเห็นโครงกระดูกหัวกะโหลก เศษซากจำนวนมากมายก่ายกอง -- ของสิ่งมีชีวิตนานาพันธุ์แห่งอาณาจักรจินตนาการ ซึ่งพยายามจะผ่านประตูเข้าไป แต่ถูกกระแสสายตาของสฟิงซ์ทำให้แข็งอยู่กับที่เสียก่อน

ทว่าสิ่งซึ่งทำให้อัทเทรอหยุดชะงักหาใช่เครื่องเตือนสติอันนำชนพองสยองเกล้านี้ไม่ สิ่งซึ่งทำให้เขาชะงักกลับกลายเป็นภาพสฟิงซ์ทั้งสองนาง

อัทเทรอได้พจฉวยกับสิ่งต่าง ๆ มาไม่น้อยในระหว่างการเดินทางหาครั้งยิ่งใหญ่ เขาได้เห็นทั้งสิ่งซึ่งงดงามและสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวมาแล้ว แต่เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยจนกระทั่งเดี๋ยวนี้เองว่า ภายในชีวิตเพียงหนึ่งชีวิตจะสามารถเป็นทั้งสิ่งสวยงามและน่าสะพรึงกลัวได้พร้อมกัน

สัตว์ประหลาดทั้งสองสว่างโพลงอยู่กลางแสงจันทร์ ยิ่งอัทเทรอเข้าไปใกล้มากขึ้นเท่าไร พวกมันก็ยิ่งดูใหญ่โตเกินความคาดหมายมากขึ้นเท่านั้น ศิระสูงจนแตะกับดวงจันทร์ สายตาที่มองสบกันดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปตามทุกฝีเท้าของเขา กระแสแห่งความน่าสยดสยองและพลังลึกลับบางอย่างเปล่งวาบทั่วร่างตระหง่าน ในขณะที่ความสงบนิ่งก็ทวีมากขึ้นบนใบหน้าซึ่งเกือบเหมือนมนุษย์ ราวกับว่าทั้งสองตัวไม่เพียงมีตัวตนอยู่ในรูปลักษณะของหินสลักอย่างที่มันเป็นอยู่เท่านั้น -- หากยังมีตัวตนอยู่ในลักษณะประหนึ่งว่าใกล้จะอันตรธานหายไป แต่แล้วก็กลับคืนตัวเองขึ้นมาใหม่ในช่วงขณะเดียวกันด้วย และเพราะเหตุนี้โดยแท้ที่ทำให้มันดูมีชีวิตมากเสียยิ่งกว่ารูปสลักหินใด ๆ ทั้งปวง

ความกลัวเข้าเกาะกุมอัทเทรอ

แต่เขามิได้หวาดกลัวนักต่ออันตรายซึ่งคุกคามมาจากสิ่งสูงตระหง่านเบื้องหน้า ความคิดที่ว่า -- หากกระแสสายตาของสปิงซ์พุ่งใส่จะทำให้เขายืนแข็งอยู่กับที่ชั่ววินาที -- แทบไม่สะกิดใจแม้สักน้อยเลย ไม่เลย สิ่งที่ทำให้ผีเท้าของเขาหนักอึ้งขึ้นทุก ๆ ก้าวอย่างจนรู้สึกคล้ายร่างกายทำด้วยตะกั่วสีเทาเย็นเยือกก็คือ ความหวาดกลัวต่อบางสิ่งซึ่งกว้างใหญ่ไพศาลจนสุดจะหาค้นหาและหยั่งถึงได้

เขาเดินต่อไป หยุดงยหน้าขึ้นมอง ก้มหน้าลงต่ำแล้วเดินต่อไปอย่างช้า ๆ ทีละก้าว ๆ ตรงไปยังซุ้มหิน ความกลัวทวีน้ำหนักมากขึ้นทุกที เขาคิดว่ามันคงจะท่วมทับจนร่างเขาแหลกเหลวเป็นแน่ แต่ก็ยังคงเดินต่อไป โดยไม่อาจรู้ได้ว่าสปิงซ์ปิดตาลงหรือเปล่า เขาได้รับการยอมรับไหม หรือนี่จะเป็นการสิ้นสุดการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ของเขาแล้ว เขาไม่มีเวลาจะเสียใจกับความวิตกกังวล ทำได้เพียงเสียงโชคชะตาดูเท่านั้น

เมื่อมาถึงจุดจุดหนึ่ง อัทเทอรูก็แน่ใจว่าเขาไม่มีพลังเหลือมากพอจะลากเท้าต่อไปได้อีกแม้แต่ก้าวเดียว ในเวลาเดียวกัน เขาได้ยินเสียงผีเท้าของตนก้องสะท้อนอยู่ภายในกรอบประตูเสาหินสูงลิ่ว วินาทีนั้นเอง ทุก ๆ เศษเสี้ยวของความกลัวได้หลุดร่วงจากตัวเขาจนหมดสิ้น เขาตระหนักขึ้นมาในทันทีนั้นว่าไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น เขาก็จะไม่วันฉุกทำให้กลัวได้อีกต่อไปแล้ว

ครั้นงยหน้าขึ้นมอง อัทเทอรูก็เห็นประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่ คล้อยไปอยู่เบื้องหลัง สปิงซ์ทั้งสองยอมให้เขาผ่านแล้ว

เบื้องหน้าออกไปไม่เกินยี่สิบก้าว ณ ที่ซึ่งเดิมไม่เคยมีสิ่งใดอยู่นอกจากที่ราบโล่งกว้างใหญ่ เขาแลเห็นประตูกระจกวิเศษ ประตูบานนี้กลมใหญ่คล้ายดวงจันทร์ดวงสำรอก (เพราะจันทร์ดวงจริงยังคงทอแสงอยู่บนฟ้าสูงข้างบน) เป็นประกายราวแร่เงินวาววับ ช่างยากเหลือเกินที่จะ

นิกภาพให้ออกกว่ามีคนเดินทะเลผ่านโลหะนี้ไปได้ แต่อัทเทรอุไม่ลังเล แม้แต่น้อย หลังจากที่เอ็งก็ู้กเล่าให้ฟัง เขาก็คาดหมายว่าจะต้องเผชิญกับภาพน่าเกลียดน่ากลัวของตนซึ่งปรากฏบนกระจก -- ทว่าเมื่อเขาทิ้งความกลัวทั้งหมดไว้เบื้องหลัง -- เขาจึงไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นแม้สักนิด

หากสิ่งที่อัทเทรอุได้เห็นกลับไม่ใช่สิ่งที่เขาได้เตรียมใจจะเผชิญมาก่อน มันไม่น่ากลัวเลย แต่กลับทำให้เขางุนงง เขาเห็นเด็กชายตัวอ้วนหน้าขาวคนหนึ่ง -- อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา -- กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนกองแผ่นรองนั่ง เด็กชายมีตาโตเจือแววเศร้า ห่มคลุมร่างกายด้วยผ้าห่มสีเทาขาดรุ่ม เท่าที่พอมองเห็นจากแสงสลัว ๆ ข้างหลังเด็กชาย มีสัตว์ซึ่งอยู่หนึ่งไม่ไหวติงสองสามตัว คือ นกอินทรี นกฮูก กับสุนัขจิ้งจอกเลยไปอีกคือบางอย่างที่ดูคล้ายโครงกระดูกสีขาว ซึ่งเขานึกไม่ออกว่าเป็นของสัตว์อะไร

บาสเตียนตกตะลึงเมื่อนึกได้ว่าเพิ่งอ่านอะไรไป อะไรกัน! นั่นมันตัวเขานี่ รายละเอียดที่เขียนบรรยายไว้ถูกต้องทุกอย่างเลย หนังสือสั้นเทาอยู่ในมือบาสเตียน เหลือเชื่อจริงๆ! จะมีเรื่องในหนังสือที่เขียนไว้อย่างเหมาะสมเฉพาะพอดีกับสถานการณ์และตัวเขานขนาดนี้ได้อย่างไร เป็นเหตุบังเอิญที่บ้าดีแท้ๆ และก็เป็นเหตุบังเอิญที่แสนประหลาดด้วย

“บาสเตียน” เขาพูดออกเสียง “แกบ้าไปแล้ว ตั้งสติหน่อยสิ!”

บาสเตียนตั้งใจจะพูดประโยคนี้ให้แข็งขันทีเดียว แต่เสียงกลับสั้นเล็กน้อย เพราะชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเหตุบังเอิญ ‘นี่กดูสิ!’ เขาคิด ‘จะเป็นยังไงถ้าพวกนั้นได้ยินเสียงเราจริง ๆ ในอาณาจักรจินตนาการ วิเศษไหมล่ะ’

แต่บาสเตียนไม่กล้าพูดประโยคนี้ออกมาดังๆ

รอยยิ้มบาง ๆ จากความประหลาดใจจับอยู่บนริมฝีปากอัทเทรอุขณะเดิน
 ทะลุเข้าไปในประตูกระจกวิเศษ -- เขาออกจะแปลกใจที่ตนเองประสบความสำเร็จได้อย่างง่ายดาย ในเรื่องซึ่งคนอื่นพบว่าผ่านไปได้อย่างแสนยากลำบาก ขณะที่ผ่าน -- อัทเทรอุรู้สึกสะดุ้งแปลก ๆ เหมือนนกของมีคมตำ แต่ก็ได้ไม่ได้รู้สึกสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองแน่

เมื่อเขาโผล่มาทางอีกด้านของประตูกระจกวิเศษ เขาก็สูญเสียความทรงจำเกี่ยวกับตนเองไปจนสิ้น ลืมอดีตที่ผ่านมา ลืมจุดมุ่งหมายและความตั้งใจต่าง ๆ หมด ลืมว่าการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ได้นำเขามาถึงที่นี่ ลืมแม้กระทั่งชื่อของตน คล้ายกับเป็นทารกซึ่งเพิ่งถือกำเนิด

เลยไปข้างหน้าไม่กี่ก้าว เขาเห็นประตูใญ่ฤกษ์แจตั้งอยู่ หากเขาก็กลิ้มชื่อประตูกับความตั้งใจจะผ่านประตูเพื่อไปสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้เสียแล้ว เขาไม่รู้ว่าจะทำไมตัวเองจึงมาอยู่ที่นี่ หรือควรจะทำอย่างไรต่อไป รู้สึกเพียงว่าโปร่งเบาเบิกบาน จึงหัวเราะออกมาโดยไม่มีเหตุผล หัวเราะออกมาด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างแท้จริง

ประตูที่เขามองเห็นนั้นเล็กและเตี้ยเหมือนประตูธรรมดา -- ตั้งอยู่เดี่ยว ๆ -- กลางที่ราบโล่งร้าง ไม่มีผ่น้ำข้าง ๆ และบานประตูก็ปิดอยู่

อัทเทรอุมองมันครู่หนึ่ง มันดูคล้ายท่าจากโลหะบางอย่างประเภทเดียวกับทองแดง ดูสวยดี แต่ไม่นานเขาก็เลิกสนใจ เขาเดินอ้อมไปสำรวจด้านหลัง มันดูไม่ต่างจากด้านหน้า ซึ่งไม่มีทั้งที่จับ ลูกบิด และลูกกุญแจ เห็นได้ชัดทีเดียวว่าประตูบานนี้เปิดไม่ได้ แล้วใครจะไปเปิดมันทำไมกัน ในเมื่อมันไม่ได้เปิดออกไปสู่ที่ไหน ข้างหลังก็มีแค่ที่โล่งร้างเท่านั้น

อัทเทรอุนึกอยากจะไปเสียที เขาหันหลังกลับ เดินย้อนมาถึงประตูกระจกวิเศษ มองดูอยู่ที่ทักหนึ่งอย่างจำไม่ได้ว่าเป็นอะไร จากนั้นก็ตัดสินใจจะไปทีอื่น

“อย่านะ อย่าเพิ่งไป!” บาสเตียนร้องเสียงดัง **“หันหลังกลับ นายต้องเดินทะเลลูประตุไ้กรุญแจ!”**

อัทเทรอุหันหลังเดินกลับไปยังประตุไ้กรุญแจอีกครั้ง เขานึกอยากดูผิวหน้า วาววับเหมือนทองแดงของมันอีก จึงไปยืนหน้าประตุ เอียงหัวไปทางซ้ายที่ขวาที่ด้วยความรู้สึกสนุก ยกมือลูบไล้โลหะลักษณะแปลกนั้น มันอุ่นราวกับมีชีวิตที่เดียว แล้วจู่ๆ ประตุก็แง้มออกนิดหนึ่ง

อัทเทรอุโผล่หัวเข้าไป และได้เห็นสิ่งที่ไม่เห็นเมื่อตอนเดินอ้อมไปยังด้านหลังประตุ เขาถอยกลับ มองอ้อมไปด้านหลังประตุใหม่ ก็ยังคงเห็นแต่ที่ราบโล่งร้าง เขามองเข้าไปในรอยแง้มอีกที เห็นทางเดินยาวๆ เรียงรายด้วยเสาหินสูงใหญ่จำนวนมากมาย โกลออกไปลิบๆ มีบันไดเสาหิน ระเบียบทอดตัวลดหลั่นเป็นชั้นๆ กับบันไดอีกหลายแห่งและเสาหินอีกเต็มไปหมด แต่เสาหินพวกนี้ไม่ได้รองรับหลังคาใดๆอยู่ เพราะอัทเทรอุมองเห็นท้องฟ้ายามราตรีอยู่สูงเหนือหัว

เขาเดินผ่านประตุเข้าไป เหลียวมองรอบตัวอย่างงุนงงสงสัย บานประตุปิดตามหลังเขา

นาฬิกาในหอนาฬิกาสี่สี่ครั้ง

แสงมิดสลัวค่อยๆ เลือนหายไปในที่มืด มืดเกินกว่าจะอ่านหนังสือได้แล้ว บาสเตียนวางหนังสือลง

ที่นี่จะทำอย่างไรดี

น่าจะมีไฟในห้องใต้หลังคา เขาลุกขึ้นคลำทางไปยังประตุ ไล้มือไปตามผนังด้านหนึ่ง แต่ไม่พบ ลองไล่ไปตามผนังอีกด้าน ไม่มีเหมือนกัน

เขาหยิบถักไม้ขีดไฟออกจากกระเป๋ากางเกง (บาสเตียนพกไม้ขีดไฟติดตัวเสมอ เพราะติดนิสัยชอบก่อกองไฟเล็กๆ เล่น) แต่มันก็ขึ้นหมดสามก้านแรกจุดไม่ติด แล้วในแสงริบหรี่ของก้านที่สี่ เขาก็พยายามมองหาว่าสวิตช์ไฟอยู่ตรงไหน แต่ไม่พบ

ความคิดที่ว่าจะต้องอยู่อย่างมืดมิดไปตลอดค้ำกับตลอดคืนทำให้เขาหนาวเยือก เขาไม่ใช่เด็กเล็กๆ ก็จริง ไม่ว่าจะอยู่บ้านหรือในที่ที่คุ้นเคยอื่นๆ เขาก็ไม่เคยกลัวความมืด แต่ภายในห้องใต้หลังคากว้างใหญ่กับเศษซากข้าวของสารพัดเช่นนี้ มันแตกต่างกันเหลือเกิน

ไม้ขีดลามาจนถูกนี้ว เขาริบโยนทิ้ง

เขายืนนิ่ง เงี่ยหูฟัง ฝนหยุดแล้ว เขาแทบไม่ได้ยินเสียงฝนตกใส่หลังคาลังกะสีกว้างใหญ่เลย

แล้วบาสเตียนก็นึกถึงเชิงเทียนขี้สนิมเจ็ดกิ่งขึ้นมาได้ เขาคล้าทางไปตามห้อง พอเจอก็ลากมันกลับมาที่กองเบาะ

เขาจ่อเปลวไฟที่ไส้เทียนทั้งเจ็ด แสงสีทองเรืองรองขึ้น เปลวไฟไหววูบวาบเบาๆ ตามแรงลม

บาสเตียนหยิบหนังสือขึ้นมา ถอนหายใจอย่างโล่งอก

G

เสียงแห่งความเงียบ

ความปีติ แม่ชานเต็มหัวใจของอัทเทอรูขณะก้าวเดินไปท่ามกลางดงเสათินซึ่งทอดเงาดำอยู่กลางแสงจันทร์สุกใส เขาได้ยินเสียงผีเท้าตัวเองดังชัดเจนอยู่ในความเงียบสงัดที่ห้อมล้อมรอบตัว เขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร มาที่นี่ได้อย่างไร และมาเพื่ออะไร เขาუნงงเต็มที หากก็มีได้นึกท้อแท้

บนพื้นปูกระเบื้องโมเสกจัดแต่งเป็นทั้งลวดลายแปลกตา ภาพนากลัว และภาพจำลองของสิ่งต่างๆ อัทเทอรูเดินผ่านรูปภาพเหล่านี้ขึ้นบันไดกว้างไปจนถึงระเบียงใหญ่ซึ่งบรรจบกับบันไดอีกช่วง แล้วเดินลงมาตามทางสายยาวเรียงรายด้วยเสათิน เขาพิจารณาดูอย่างละเอียดทีละต้น และรู้สึกพอใจเมื่อพบว่าทุกต้นได้รับการออกแบบมาให้มีสัญลักษณ์กับเครื่องหมายแตกต่างกันไป เขาเดินออกห่างประตูไร่กุญแจไปเรื่อยๆ

ในที่สุดเมื่อมาถึงลมมากแล้ว อัทเทอรูก็แว่วได้ยินเสียงบางอย่างลอยวูบผ่านไป เขาหยุดเงี้ยวหูฟัง เสียงนั้นดังใกล้เข้ามา มันเป็นเสียงร้องเพลงแต่ฟังดูแสนโศกเศร้าจนคล้ายกำลังสะอื้นน้ำให้ไปด้วยในเวลาเดียวกัน เสียงอันทุกซ่ระทมล่องลอยเหนือหมู่เสათินราวสายลมโบกโบยหยุดนิ่ง ณ ที่หนึ่ง โฉบขึ้นสูง ร่อนลงต่ำ แล้วเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก ดูเหมือนมันลอยเป็นวงกว้างวนล้อมอยู่รอบตัวอัทเทอรู

เขายืนคอยนิ่งๆ

วงเสียงหดแคบทีละน้อยๆ ครู่หนึ่งเขาก็สามารถเข้าใจถ้อยคำของเนื้อเพลงได้

“โอ้ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นได้เกินกว่าหนึ่งครั้ง
หากทุกสิ่งย่อมต้องเกิดขึ้นสักวัน
เหนือขุนเขา ห้วงหุบ พงไพร และสายธาร
เสียงอันไถ่ล้างลดับของข้าจักล่องลอยผ่านไป...”

อัทเทรออุหันหน้าไประหว่างเสาหินซึ่งเป็นทิศทางที่เสียงพุ่งออกมา
แต่เขากลับไม่เห็นใคร

“ท่านเป็นใคร” เขาร้องถาม

เสียงนั้นย้อนกลับมาหาเขาค้ายเสียงสะท้อน “ท่านเป็นใคร”

อัทเทรออุครุ่นคิด

“ข้าเป็นใครหรือ” เขาพิมพ์่า “ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้สึกแต่ราวกับ
ว่าครั้งหนึ่งเคยรู้ แล้วมันสำคัญยังงัยละ” เสียงเพลงตอบกลับมาว่า

“ถ้าเจ้าต้องการไถ่ถามสิ่งใดต่อข้า

จงแกลงมาเป็นบทกวี

ด้วยสิ่งใดที่ไร้ท่วงทำนอง แม้มันต้องโสตข้า--

ข้าก็มีอาจได้ยิน...”

อัทเทรออุไม่เคยฝึกหัดเรื่องโคลงกลอนมาก่อน หากเสียงนี้เข้าใจได้
เฉพาะภาษาที่เป็นบทกลอน เขาคิด การสนทนาคงเป็นไปอย่างยากลำบาก
ทีเดียว เขาเค้นสมองตัวเองอยู่ที่ทักหนึ่งจึงเอ่ยว่า

“หากไม่ถือว่าลวงเกินนัก

ข้าใครจักถามว่า ท่านเป็นใคร”

คราวนี้เสียงเพลงร้องตอบมาทันที

“ข้าได้ยินละ เสียงเจ้ากระจ่างชัด!

ข้าเข้าใจถนัดแล้วตอนนี้!”

จากนั้นก็มิเพลงดังมาทางทิศตรงข้าม

“สหาย ข้าขอบใจในความปรารถนาดี
และยินดีที่เจ้ามาเยือน
ข้าคือเสียงแห่งความเงียบ อูญูลาลา
พำนักอาศัยอยู่ ณ วังแห่งความลึกกลับอันลึกลับ”

อัทเทรอุสสังเกตว่าเสียงนั้นดังขึ้นสลับกับแผ่วลง แต่ไม่เคยเงียบสนิทไป แม้เมื่อไม่มีถ้อยคำใดๆ ดังออกมา หรือขณะเขากำลังพูด เขาก็ยังคงได้ยินเสียงที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ

ครู่หนึ่ง เสียงนั้นคล้ายจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ ก่อนจะค่อยๆ ลอยห่างไป อัทเทรอุสวิ่งตามพลางร้องถาม

“โอ้อูญูลาลา ได้โปรดบอกด้วยเถิดว่า ท่านแอบซ่อนอยู่ที่ใด
ข้าไม่เห็นท่าน ใจข้านั้นปรารถนาอยากแลเห็น”

เสียงลอยผ่านตัวเขา โขยแผ่วเบาเข้ามาหา

“ไม่เคยมีผู้ใดได้เห็นข้า
และข้าไม่มีวันปรากฏแก่สายตาผู้ใด
เจ้าไม่อาจมีโอกาสดูเห็นข้า
ทว่าข้าอยู่ ณ ที่นี่แล้ว”

“งั้นท่านก็หายตัวได้ล่ะสิ” อัทเทรอุสถาม แต่เมื่อไม่มีคำตอบ จึงนึกได้ว่าต้องพูดเป็นกลอน เขาจึงถามใหม่

“หมายถึงท่านไร้รูปร่างกาย ใช่หรือไม่
หรือท่านไร้รูปร่างเพียงไม่อาจให้ใครแลเห็น”

อัทเทรอุสได้ยินเสียงแผ่วเบาราวระฆังซึ่งมีกังวาน ฟังได้ทั้งกำลังหัวเราะและร้องไห้ เสียงดังตอบมาว่า

“ทั้งถูกทั้งผิด และมีใช่ทั้งสองอย่าง
ข้าไม่ปรากฏกาย

“เพราะข้าเป็นเพียงบทเพลงแห่งความเศร้าโศก
ที่สายลมจับโบกโบยให้จากไป!
แต่ตอบก่อนเถิดว่า เจ้ามาด้วยเหตุใด!
เพราะอะไรเจ้าจึงมา”

เสียงจางหายไปกลางเหล่าเสาหิน อัททเธอรูเหลียวไปทุกทิศทุกทาง
เพื่อจับต้นเสียง เป็นครุใหญ่ที่เขาไม่ได้ยินเสียงเลย ก่อนจะได้ยิน มันเริ่ม
เคลื่อนเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วจากที่ไกล ๆ ครั้งนี้ น้ำเสียงฟังคล้ายหงุดหงิด

“อูยูลาลาคือผู้ตอบซึ่งดำรงอยู่ได้ด้วยคำถาม!
จงสืบถ้อยให้รู้ความตามเหตุที่เจ้ามา
ด้วยปริศนาคือสิ่งยังชีพนาง!”

อัททเธอรูจึงร้องถาม

“เช่นนั้นโปรดบอกข้า อูยูลาลา
ไฉนท่านจึงร้องลำนาดังว่า ใกล้สิ้นชีพในเร็ววัน”

มีเสียงร้องเป็นเพลงตอบว่า

“ยุวจักรพรรดินีประจวร
อาณาจักรจินตนาการจึงจวนสูญสลายตาม
ทุกเขตคามถูกความว่างเปล่าเข้ากลืนกิน
ทุกชีวิล้วนจกมลายไป ข้าเองไร้อีกเช่นกัน
เราต่างจะไปสู่ความไม่มีและไม่มีวันมี
ประหนึ่งว่าเราทั้งหมดนี้ไม่เคยมีตัวตน
ยุวจักรพรรดินีต้องทรงมีพระนามใหม่
เพื่อจะได้ทรงคืนวัย คืนชนม์ชีพอีกครั้งครา”

อัททเธอรูอ้อนวอน

“ได้โปรดบอกข้า อูยูลาลา ใครสามารถถวายพระนามใหม่

เพื่อให้พระองค์ดำรงพระชนม์ได้”

เสียงดังตอบมาว่า

“ฟัง จงฟังให้ถ้วนถี่

ต่อความจริงที่ข้าจะกล่าว

แม้วิญญานเจ้ามีดমন

ไม่อาจเข้าใจอย่างเปี่ยมล้นต่อสิ่งนี้

แต่จงประทับทุกถ้อยคำไว้กับใจ

ก่อนลาไกลเมื่อถึงกาล

และภายหลังจงเร่งซูด

มันให้หลุดจากความทรงจำสุดหยิ่ง

เกิดขึ้นสู่แสงแจ้งแห่งกลางวัน

เช่นที่มันหลังไหลไปจากข้า

ทั้งหมดอยู่ที่ว่า

เจ้าจะสามารถจดจำได้ดีเพียงใด”

อัทเทธอูได้ยินแต่ท่วงทำนองโหยไห้โดยไร้ถ้อยคำอยู่พักใหญ่ ก่อนเสียงจะดังขึ้นใกล้ตัวอย่างฉับพลันทันที รวากับมีคณากระซิบข้างหู

“ผู้ที่สามารถจะถวายพระนามยุวจักรพรรดินี

ผู้ที่สามารถช่วยให้ทรงคืนพระชนม์นั้นนะหรือ

ทั้งเจ้า ทั้งข้า เทวดาน้อย เหล่ายักษ์ ก็น่าใช่คือ

ผู้จะพาเราทั้งปวงให้พ้นห้วงมนตร์ผีร้าย

เราทำได้เพียงสิ่งซึ่งถูกสรรคร์มาให้ทำ

ไม่อาจล้ำทำสิ่งใหม่ขึ้นมาได้

ไม่อาจเปลี่ยนสิ่งใดให้กลับกลายเป็น

ด้วยเราเป็นเพียงกาย -- ตัวละครในอักษร

ทว่ามีดินแดนหนึ่งนอกแคว้นจินตนาการ
 โลกภายนอก -- คือนามที่ขานไช
 ผู้คน ณ ที่นั้นหลายหลากแตกต่างกันไป
 และฉลาดล้ำในเรื่องจินตนาการ
 บุตรซึ่งกำเนิดจากคนเหล่านี้
 หรือที่บางคราเรียกว่ามนุษย์
 เป็นผู้มั่งพรสวรรค์อันพิเศษสุด
 นับแต่โลกเราผุดก่อเกิดมา
 พวกเขาเป็นผู้ถวายพระนามใหม่
 ทุกยุคสมัยแต่ยุคจักรพรรดินี้
 ด้วยหนทางรักษามีเพียงวิธีนี้
 แต่กลับไม่มีมนุษย์มาเยือนนครจินตนาการ
 วันเวลาล่วงเลยผันผ่านนานเนา
 พวกเขาลืมหนทางเข้ามาสิ้น
 ลืมว่าเรามีตัวตนอยู่อาจิดน
 ไม่ยลยิน ไม่เชื่อในการมีอยู่ของเราอีกแล้ว
 โอ้ แม้เพียงมีบุตรมนุษย์สักคนมาที่นี่!
 โอ้ ทุกสิ่งคงมีแต่สูญสิ้นดี!
 แม้เพียงเด็กสักคนได้ฟังคำอ่อนวอนของเรานั้น
 แล้วก็พลันก้าวเข้ามา
 สำหรับเขาอยู่แสนใกล้ สำหรับเรากลับแสนไกล --
 เราไม่อาจออกไปตามพวกเขาได้
 เพราะโลกของเขาไซ้รั คือโลกแห่งความเป็นจริง
 แต่เท่าที่เจ้าได้ฟังมาทุกสิ่ง

วีรบุรุษน้อยเอ๋ย เจ้าจำได้ถ้วนถี่ยิ่งหรือไม่เอ๋ย”

“ได้ ได้” อัทเทรอุตอบอย่างงงๆ เขาตั้งใจบันทึกทุกถ้อยคำไว้ในความทรงจำเป็นอย่างดี ทั้งที่ลืมไปแล้วว่าเพื่ออะไร เขาเพียงรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก มากทีเดียว แต่เสียงเพลงที่ขับขานกับการฟังและคิดเป็นบทกลอนทำให้รู้สึกง่วงนอน เขาเพิ่มพำถามต่อว่า

“ข้าจักจดจำ! ข้าจักจดจำทุกถ้อยคำไว้

ทว่าบอกข้าหน่อยได้ไหม ข้าควรทำเช่นไรต่อสิ่งที่ได้ยิน”

เสียงเพลงตอบมาว่า

“นั่นย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้า

ข้าบอกเล่าจนหมดดวงใจไม่มีกังขา

บัดนี้ถึงคราวอำลา

เจ้าและข้าต้องแยกจากกันไป”

อัทเทรอุถามทั้งจวนๆ กลับว่า

“หากท่านจากไป

ท่านจะไปอยู่ที่ใดหรือ”

เขาได้ยินเสียงสะอื้นเจืออยู่ในบทเพลง ระดับเสียงก็ถอยห่างออกไปทุกที ขณะร้องตอบว่า

“ความว่างเปล่าโกลีเข้ามาทุกที

สถานศักดิ์สิทธิ์นี้โกลีสูญสลาย

จะไม่มีใครได้ยินเสียงอูญลาลาอีกต่อไป

ทั้งหัวเราะ ทอดถอนใจ ล้วนไม่มี

เจ้าคือรายสุดท้ายที่ได้ยิน

เสียงข้าล่องลอยไปในห้วงเสาทิน

กังวานร่ำรินทั้งโกลีทั้งไกล

บางทีเจ้าอาจทำได้ลู่วง
 ในสิ่งที่เราทั้งปวงทำไม่ได้
 แต่หากหวังทำให้สำเร็จจงจำไว้
 อย่าได้ลืมบทเพลงที่ข้าขับขานมา!”

และระหว่างที่ล่องลอยไกลออกไป ไกลออกไป อัทเทรอุได้ยิน
 บทเพลงร้องว่า

“เหนือขุนเขา ห้วงหุบ พงไพร สายธาร
 เสียงอันไกลกัลลัดบของข้าจก่ล่องลอยผ่านไป
 โอ้ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นได้เกินกว่าหนึ่งครั้ง
 หากทุกสิ่งย่อมต้องเกิดขึ้นสักวัน...”

นั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่อัทเทรอุได้ยิน

เขาทิ้งตัวลงนั่ง เอนหลังพิงเสาหินต้นหนึ่ง เงยหน้ามองท้องฟ้า
 ยามราตรีพลางพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยิน ความเจ็บโรยลง
 ห่อหุ้มรอบตัวเหมือนเสื้อคลุมเนื้อนุ่มอุ่นสบาย แล้วเขาก็หลับไป

เมื่ออัทเทรอุตื่นขึ้นในรุ่งสางอันหนาวเย็น เขาอนเหยียดยาวอยู่
 กับพื้น ตามองไปยังท้องฟ้า ดาวดวงสุดท้ายเลือนหายไปแล้ว แต่เสียง
 ของอูยูลาลายังคงดังก้องอยู่ในหัว และในทันทีทันใดเขาก็จดจำเรื่องราว
 ในอดีตทั้งหมดได้รวมทั้งจุดมุ่งหมายของการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ด้วย

ในที่สุดเขาก็รู้แล้วว่าต้องทำอะไร มีเพียงมนุษย์ บุตรของ
 มนุษย์ ใครสักคนจากโลกภายนอกอาณาจักรจินตนาการเท่านั้นจึงสามารถ
 ถวายพระนามใหม่แก่ยูวจักรพรรดินีได้ เขาจะต้องหามนุษย์สักคนแล้วนำ
 ไปเฝ้ายูวจักรพรรดินี!

อัทเทรอุลุกขึ้นโดยเร็ว

อ้า บาสเตียนคิด เราอยากช่วยยูวจักรพรรดินีเหลือเกิน อยากช่วย ทั้งพระองค์และอัทเทรอุ เราคงคิดชื่อใหม่ได้อย่างไพเราะเพราะพริ้งแน่ นี่ถ้าเรารู้หนทางไปหาอัทเทรอุได้ละก็ เราจะไปเดี๋ยวนี้เลย อัทเทรอุ จะแปลกใจไหมนะ ถ้าจู่ๆ เราจะโผล่ไปยืนตรงหน้าเขา แต่มั่นก็เป็นไปได้ ไม่ใช่หรือ

แล้วบาสเตียนก็พูดอย่างแผ่วเบาว่า

“ถ้ามีหนทางที่ฉันจะเข้าไปในอาณาจักรจินตนาการได้ละก็ บอกฉัน เลยนะ อัทเทรอุ! ฉันจะเข้าไปโดยไม่ลังเลเลย คอยดูสิ!”

อัทเทรอุ เหลียวมองรอบตัว หมูเสათิน แนวนันได เหล่าระเบียบต่างๆ หายไปหมดสิ้นแล้ว ไม่ว่าจะมองไปทางไหนเขาก็เห็นเพียงที่ราบโล่งร้าง ซึ่งเคยเห็นอยู่หลังประตูทั้งสามบานก่อนจะผ่านเข้าไป และตอนนี้ประตู ก็หายไปด้วย หายไปหมดทั้งสามบาน

เขาลุกขึ้นยืนมองดูรอบตัวอีกครั้ง จึงได้เห็นว่าตรงกลางที่ราบ มีความว่างเปล่าห่อหมกหนึ่งแบบเดียวกับที่เคยเห็นในป่าโหยหวนปรากฏอยู่ แต่คราวนี้อยู่ใกล้กว่ามาก เขาออกวิ่งไปทางทิศตรงกันข้ามอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

วิ่งไปได้พักหนึ่ง อัทเทรอุจึงมองเห็นภูเขาหินสีแดงสนิมเหล็ก ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่โผล่ขึ้นมาบนพื้นไกลลิบๆ ข้างหน้า

เขามุ่งหน้าไปหา เขาต้องวิ่งไกลทีเดียวกว่าจะเข้าใกล้จนสังเกตเห็นรายละเอียดต่างๆ ได้ แล้วเขาก็ต้องงุนงง ภูมิประเทศดูเหมือนเหมือนเดิม เช่นที่เคยเห็นทุกอย่าง แต่ไม่มีประตูใด ๆ และก้อนหินก็ไม่ใช่สีแดง สนิมเหล็ก หากกลายเป็นสีเทาไปหมด

และเขาต้องไปอีกไกลมากจึงได้เห็นเสาหินมตีมาสองต้นซึ่งมีที่ว่างเว้าอยู่ตรงกลาง มันเป็นท่อนล่างของเสา อัทเทรออุคิต แต่ไม่มีซุ้มหินอยู่ข้างบนแล้ว เกิดอะไรขึ้น

อีกหลายชั่วโมงต่อมาเขาก็มาถึงจุดซึ่งได้พบกับคำตอบ ได้เห็นซุ้มหินที่ถล่มมากองกับพื้น ส่วนสฟิงซ์ทั้งสองหายไป!

อัทเทรออุคิตลัดเลาะไปตามซากปรักหักพัง ปีนขึ้นบนยอดพีระมิดหินแห่งหนึ่ง พยายามมองหาบริเวณที่เขาจากคนแคระทั้งสองกับมังกรนำโชคมาระหว่างที่เขาไม่อยู่ ทั้งสามอพยพหนีความว่างเปล่าไปแล้ววีเปล่า

ในที่สุดเขาก็มองเห็นธงเล็ก ๆ โบกไสวอยู่หลังระเบียงหอสั่งเหตุการณ์ของเอ็งกีวูก อัทเทรออุคิตแชนสองข้างโบกตอบ ป้องปากตะโกนว่า “วู้! พวกท่านยังอยู่รีเปล่า”

เสียงตะโกนยังไม่ทันเลือนหายดี พูคัวร์ มังกรนำโชคสี่ขาเหือบขมพุ่มก็เหาะขึ้นจากละเมาะไม้ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งถ้ำคนแคระ

มันเหาะฉวัดเฉวียนแหวกอากาศมาด้วยท่าทางเกี้ยวจร้าน และมันคงต้องอยู่ในอารมณีสุนัขสนานเอาการ เพราะประเดี๋ยวหนึ่ง ๆ มันก็จะเหาะตีลังกาเล่นเป็นวงกลมจนดูคล้ายห่วงไฟสีขาว เมื่อร่อนลงไม่ไกลจากพีระมิดซึ่งอัทเทรออุคิต แล้วลุกขึ้นยืนบนสองขาหน้า มันก็สูงขนาดที่ว่า เมื่อจะยื่นหัวเข้าไปใกล้อัทเทรออุคิต มันต้องก้มโน้มคออ่อนนุ่มจนลาคอเอียงเป็นมุมฉาก มันกลอกตาสีแดงทับทิมอย่างร่าเริง แลบลิ้นยาวออกจากปากอ้ากว้าง ส่งเสียงดังเจือกังวานระฆังทองเหลืองขึ้นว่า

“อัทเทรออุคิต มิตรและนายข้า ในที่สุดท่านก็กลับมา ข้าดีใจเหลือเกิน เราแทบจะเลิกหวังแล้ว หมายถึงคนแคระนะ แต่ข้าไม่!”

“ข้าเองก็ดีใจ” อัทเทรออุคิตบอก “เกิดอะไรขึ้นบ้างช่วงหนึ่งคืนที่ผ่านมา”
 “หนึ่งคืน?” พูคัวร์อุทาน “ท่านคิดว่าท่านไปเพียงคืนเดียวเท่านั้น?”

ท่านต้องประหลาดใจแน่ ขึ้นมาบนหลังเถาะ ข้าจะพาท่านไปเอง”

อัทเทรอุเหวี่ยงตัวขึ้นหลังสัตว์ตัวมโหฬาร นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเดินทางด้วยมังกรนำโชค และถึงแม้จะเคยขี่ม้าป่าหรือสัตว์ที่ปราดเปรียวมากมายก็ตาม การขี่มังกรเหาะกลางอากาศในระยะทางสั้นๆ เช่นนี้ก็ยิ่งทำเอาหายใจเกือบไม่ออก เขายึดแผงคอพู่คัวร์แน่น พู่คัวร์ร้องบอกพลางหัวเราะเสียงกึกก้องว่า

“แล้วท่านจะค่อยชินเอง อัทเทรอุ!”

“อย่างน้อย” อัทเทรอุร้องตอบ อ้าปากช่วยหายใจ “ท่าทางเจ้าก็ดูหายเป็นปกติแล้ว!”

“จวนมากแล้วละ” มังกรตอบ “แต่ยังไม่หายดี!”

ทั้งสองร่อนลงหน้าถ้ำคนแคระ เอ็งก็วู้กกับอัวร์เกิลยืนคอยอยู่ปากทางเข้าพอดี

“เจ้าไปเห็นไปทำอะไรมาบ้าง เล่าหน่อยซิ” ลีนของเอ็งก็วู้กพร้อมจ่าบรรจ่าได้ทันที “ประตูปวงนั้นละ เป็นไปตามทฤษฎีที่ข้าบอกริเปล่า อูยูลาลาเป็นใคร”

“อย่าเพิ่ง!” อัวร์เกิลแทรกตัดบทเขา “เขาต้องได้กินได้ดีมาก่อน เจ้าคิดว่าข้าทำและอบอาหารไว้ทำไมกันซี ยังมีเวลาอีกถมเถสำหรับความอยากรู้อยากเห็นเหลวไหลของเจ้า!”

อัทเทรอุปีนลงจากหลังพู่คัวร์ ทักทายคนแคระทั้งสอง และเป็นอีกครั้งที่โต๊ะตัวเล็กเพียงบร้อมด้วยอาหารอร่อยนานาชนิดกับกาชาสมุนไพรวัดกัน

นาฬิกาในหอนาฬิกาตีห้าครึ่ง บาสเตียนก็อย่างเศร้าสร้อยถึงซ็อกโกแลตสองแท่งที่เขาเก็บไว้ตรงโต๊ะหัวเตียงเผื่อว่าจะหิวกลางดึก นี่ถ้ารู้สึกนิดว่า

จะไม่ได้กลับไปอีก เขาคงเอามันติดมาสำรองเป็นอาหารในยามขาดแคลนได้ แต่ตอนนี้ก็สายเกินไปที่จะนึกถึงเสียแล้ว!

ฟูคัวร์พาดคอเป็นทางเพื่อยื่นหัวใหญ่โตไว้ใกล้อัทเทรอุ จะได้ไต่ยีนทุกเรื่อง

“คิดดูสิ” มันว่า “มิตรและนายข้าคิดว่าตัวเองหายไปแค่คืนเดียว!”

“นานกว่านั้นอีกหรือ” อัทเทรอุถาม

“เจ็ดวันเจ็ดคืน!” ฟูคัวร์ตอบ “ดูสิ แพล่ข้าจวนหายสนิทแล้ว!”

เป็นครั้งแรกที่อัทเทรอุสังเกตเห็นว่าแพล่ตัวเองก็หายดีเช่นกัน ยาสมนไพรซึ่งพอกปิดไว้หลุดหมดแล้ว เขารู้สึกประหลาดใจ “ทำไมเป็นอย่างนั้นไปได้ ข้าผ่านประตูสามบาน พุดกับอูยูลาลาและนอนหลับไป แต่ข้าไม่มีทางหลับนานขนาดนั้นแน่นอน”

“ระยะทางกับกาลเวลา” เอ็งกีวู้กบอก “ที่นั่นคงแตกต่างไปจากที่นี่อีกอย่าง ไม่มีใครเคยอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์นั้นเท่ากับเจ้าด้วย เกิดอะไรขึ้นบ้าง บอกได้รึยัง!”

“ก่อนอื่น ข้าอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่บ้าง” อัทเทรอุว่า

“เจ้าก็เห็นเองแล้ว” เอ็งกีวู้กว่า “สีลันต่างๆ เริ่มจางลง ทุกอย่างค่อยๆ ไม่มีตัวตนลงไปทุกที ประตูแห่งปริศนาอันยิ่งใหญ่ก็ไม่อยู่ รู้สึกว่าความว่างเปล่าจะยัดเอาไปเสียแล้ว”

“สฟิงซ์ทั้งสองตัวล่ะ” อัทเทรอุถาม “มันหายไปไหน มันบินหนีไปรีเปล่า ท่านเห็นตอนมันไปไหม”

“เราไม่เห็นอะไรทั้งนั้นแหละ” เอ็งกีวู้กตรวจ “และเราก็หวังว่าเจ้าจะมาเล่าให้ฟังไง ประตุนั้นนะ จู่ๆ ก็พังลงมาเฉยๆ แต่พวกเรากลับไม่มีใครได้ยินเสียงเลย ข้าออกไปสำรวจเศษซากปรักหักพัง ขึ้นส่วน

ของมันเก่าคร่ำอย่างกับหินภูเขา มีมอสส์สีเขียวจับเต็มเหมือนกองมานาน เป็นร้อยๆ ปีแล้ว เหมือนไม่เคยมีซุ้มประตูอันยิ่งใหญ่ตั้งอยู่ที่นั่นมาก่อน”

“มันต้องเคยอยู่สิ” อัทเทรอุพูดเสียงแผ่ว “เพราะข้าเดินผ่านมัน ผ่านประตูกระจกวิเศษกับประตูไร้กุญแจ”

จากนั้นอัทเทรอุจึงเล่าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดกับเขา ตอนนั้นเขาจำทุกรายละเอียดได้แล้ว

ขณะอัทเทรอุเล่าเรื่องของตน เอ็งก็รู้สึกซึ่งที่แรกเฝ้าซักถามเพิ่มเติม อย่างใจร้อนก็ค่อยๆ เงียบขรึมลง และเมื่ออัทเทรอุทวนถ้อยคำที่อยู่ลาลา บอกเขาอย่างถี่ถ้วน เอ็งก็รู้สึกก็เงียบกริบ ใบหน้าเล็กๆ อันเหี่ยวแห้งฉายแววเศร้าโศกเต็มที่

“เป็นอันว่า” อัทเทรอุสรุป “ท่านได้รู้เสียที่ว่าอูยูลาลาเป็นเพียงเสียง เป็นเพียงสิ่งซึ่งสามารถได้ยินเท่านั้น นางเป็นเสียงเพลง”

เอ็งก็รู้สึกนิ่งเงียบพักหนึ่งก่อนพูดเสียงแห้งผากว่า “เจ้าหมายถึงนางเคยเป็นใช่ไหม”

“ถูกแล้ว” อัทเทรอุตอบ “นางบอกข้าเองว่าจะไม่มีใครได้ยินเสียงนางอีกต่อไป ข้าเป็นรายสุดท้าย”

น้ำตาหยดเล็กๆ สองหยดหยาดลงมาตามแก้มเหี่ยวของเอ็งก็รู้สึก

“สูญเปล่า!” เอ็งก็รู้สึกตรง “งานค้นคว้าชั่วชีวิตของข้า ชั่วมุลทั้งหมดของข้า การเฝ้าสังเกตการณ์เป็นปีๆ ของข้า -- สูญเปล่าหมด! ในที่สุดพอมีคนนำหินก้อนสุดท้ายของโครงการทางวิทยาศาสตร์มาให้ พอข้ามาถึงจุดสิ้นสุดของงานที่จะเขียนบทปิดท้ายได้ -- มันก็กลับไม่มีข้อเท็จจริงอะไรหลงเหลือ กลับไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง มันไม่น่าสนใจสำหรับใครอีกแม้แต่คนเดียวแล้ว เพราะพยานวัตถุที่ใช้ค้นคว้าไม่มีตัวตนอีกแล้ว ความหวังของข้าแตกยับเป็นผุยผงหมดแล้ว!”

ท่าทางเอ็งก็รู้สึกคล้ายเกิดล้าลึกขึ้นมา หากความจริงร่วงเขาสะท้าน เพราะแรงสะอื้น อัวร์เกิลลูบหัวล้านเล็กๆ ของเขาอย่างเห็นอกเห็นใจ

“ตาเฒ่าเอ็งก็รู้สึกเอ๊ย! ตาเฒ่าเอ็งก็รู้สึกเอ๊ย! อย่าเสียใจไปเลย! เดี่ยวเจ้าก็หาเรื่องใหม่ๆ มาหมกมุ่นุ่นวายได้อีกหรอกน้า”

“ยายเฒ่า!” เอ็งก็รู้สึกระเบิดเสียง “ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าตอนนี้ไม่ใช่ เฒ่าเอ็งก็รู้สึกผู้นำสงสารแล้ว แต่เป็นซากของความเศร้าโศกต่างหากเล่า!”

อีกครั้งที่เอ็งก็รู้สึกวิ่งถลันกลับเข้าถ้ำ อีกครั้งที่ประตูปิดดั่งบังมาจากข้างใน อัวร์เกิลส่ายหน้า พลางพึมพำและถอนใจ “เขาไม่ได้ร้ายกาจอะไร นักหรอก เขาเป็นคนดีทีเดียว ถ้าจะไม่สติเฟื่องหนักไปหน่อย”

เมื่อกินอาหารเสร็จในที่สุด อัวร์เกิลจึงลุกขึ้นยืนบอกว่า “ข้าต้องไปเก็บของละ เราคงเอาของติดตัวไปด้วยได้ไม่มาก แต่เราก็มีของจำเป็นจริงๆ แค่นี้ก็อย่างเท่านั้น ขำริบหน่อยคงดีกว่า”

“ท่านจะไปจากที่นี่หรือ” อัทเทรอุทถาม

อัวร์เกิลพยักหน้าอย่างเศร้าๆ “เราไม่มีทางเลือก ที่ไหนถูกความว่างเปล่าเข้ายึดครอง ที่นั่นย่อมไม่มีพืชพรรณใดเติบโตได้ และตาเฒ่าของข้าก็ไม่มีเหตุผลใช้อ้างเพื่อจะอยู่อีก เราคงหาที่อื่นสักที่ แล้วค่อยคิดว่า จะทำยังไงต่อดี เจ้าละ วางแผนไว้ยังไงบ้าง”

“ข้าต้องทำตามที่อยู่ลาบอก” อัทเทรอุทตอบ “ห้ามมนุษย์ให้ได้สักคน แล้วนำเขาไปพบยูวัจกรพรรดินีเพื่อถวายพระนามใหม่”

“เจ้าจะไปห้ามมนุษย์จากที่ไหนล่ะ” อัวร์เกิลถาม

“ข้าก็ไม่รู้” อัทเทรอุทว่า “คงที่ไหนสักแห่งนอกเขตอาณาจักรจินตนาการ”

“เราจะไปให้ถึง” เสียงกังวานระฆังของฟูคัวร์ฟูด “ข้าจะพาท่านไป แล้วท่านจะเห็นเองว่าเราต้องมีโชคดีแน่!”

“ถ้าอย่างนั้น” อัวร์เกิลดู “เจ้าก็รีบเข้าดีกว่า!”

“เราอยากพาท่านไปส่ง แวะลงระหว่างทางก็ได้” อัทเทรอูเสนอ

“นั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ข้าจะนึกอยากทำ!” อัวร์เกิลบอก “เจ้าไม่มีที่มาจับเข้าไปนั่งฉายอยู่กลางอากาศได้หรอก คนแคระที่ยังมีความเคารพในเกียรติของตนเองนะ ต้องรักษาทำให้ติดดินเข้าไว้ อีกอย่าง เจ้าไม่ควรให้เราถ่วงเจ้า เจ้ามีสิ่งสำคัญกว่าต้องไปทำ -- เพื่อเราทุกคน”

“แต่ข้าอยากแสดงความขอบคุณบ้าง” อัทเทรอูว่า

“วิธีที่ดีที่สุดคือออกเดินทางเดี๋ยวนี้” อัวร์เกิลตอบ “หยุดโยนเวลาทิ้งไปเปล่า ๆ ด้วยการคุยจ้อเสียที!”

“นางพุดตุ๊ก” พุดัวร์เอ่ยขึ้น “ไปกันเถอะ อัทเทรอู!”

อัทเทรอูเหวี่ยงตัวขึ้นหลังมังกรนำโชค เขาเหลียวกลับเป็นครั้งสุดท้ายตะโกนว่า “ลาก่อน!”

แต่อัวร์เกิลเข้าไปจัดของอยู่ในถ้ำแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น นางกับเอ็งก็วิ่งก็ก้าวสู่ที่โล่งแจ้ง ต่างคนต่างหิ้วต่างสะพายตะกร้า และถกเถียงกันเสียงดังวุ่นวายเหมือนเคย ทั้งสองออกเดินตัวมเต็มด้วยขालึกโกงอ โดยไม่เหลียวหลังกลับแม้สักครั้ง

ต่อมาภายหลังเอ็งก็วิ่งได้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียง ว่าตามจริงเขากลายเป็นคนแคระผู้มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโลกที่เดียว แต่ไม่ใช่เพราะผลงานค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ของเขาหรอก อย่างไรก็ตาม -- นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเราจะพูดถึงในโอกาสต่อไป

ขณะที่คนแคระทั้งสองเริ่มต้นเดินทาง อัทเทรอูได้ลอยละลิวแหวกอากาศของอาณาจักรจินตนาการไปบนหลังมังกรนำโชคสี่ขาชื่อพุดัวร์ไกลมากแล้ว

บาสเตียนเผลอตัวเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า พยายามนึกภาพว่าจะเป็น
อย่างไรถ้าฟูว์ร์บีนพุ่งแหวกท้องฟ้ายามกลางคืนนี้มาเหมือนเปลวไฟ
สีขาวย -- ถ้าอัทเทรอุเวะมารับเขา!

“โอโฮโฮ” บาสเตียนทอดถอนใจ “ก็วิเศษนะสิ!”

เขาช่วยทั้งสองได้ -- ทั้งสองก็ช่วยเขาได้ ตัวเขาจะปลอดภัย
อาณาจักรจินตนาการก็เช่นกัน

H

สาขามัธยมศึกษา

อัทธเรอุ ที่มั่งกรอยู่สูงลิบลิวกลางอากาศ ลือลคลุ่มลีม่วงกระพือไหว
อยู่เบื้องหลัง ผมสีน้ำเงินเข้มปลิวตามแรงลม มั่งกรขาวนำโชคพู่คัวร์
ร่อนฝ่าปุยมอกกับหมู่เมฆด้วยลีลาสม่่าเสมอเหมือนระลอกคลื่น

ขึ้น แล้วลง ขึ้น แล้วลง ขึ้น แล้วก็ลง...

ทั้งสองเหาะมานานเท่าไรแล้วนะ หลายวันหลายคืนกับอีกไม่รู้กี่วัน
ต่ออีกวัน -- อัทธเรอุเองก็จำไม่ได้เช่นกัน เจ้ามั่งกรมีฤทธิ์สามารเหาะไปได้
ทั้งขณะกำลังหลับ พวกเขาจึงเหาะไกลไปเรื่อย ๆ ไม่มีหยุด บางครั้งอัทธเรอุ
จับหลับโดยยึดแผงคอสีขาของมั่งกรไว้แน่น แต่มันเป็นเพียงการหลับ
ซึ่งไม่สนิทและกระวนกระวาย แล้วยิ่งเนิ่นนานเข้า การตื่นของเขาก็เริ่ม
กลายเป็นความฝันที่ดูเลือนรางพร่ามัวไปหมด

ทิวเขาดำทะมึนผ่านไปทางพื้นข้างล่าง แผ่นดิน ทะเล หมู่เกาะ
แม่น้ำ...อัทธเรอุหมดความสนใจทุกสิ่งทุกอย่างโดยสิ้นเชิง และเลิกเร่ง
พู่คัวร์เหมือนตอนเพิ่งออกจากสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้มาใหม่ ๆ ด้วย
ตอนนั้นเขาใจร้อน คิดว่าการที่ใครสักคนจะขี้มั่งกรเหาะไปจนถึงชายแดน
ของอาณาจักรจินตนาการแล้วข้ามเขตออกไปยังโลกภายนอก -- เป็นเรื่อง
ง่ายนิดเดียว

อัทธเรอุไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า อาณาจักรจินตนาการกว้างไกลเพียงไร
ขณะนี้เขากำลังต่อสู้กับความเหนื่อยล้าอันหนักอึ้งที่พยายามจะเข้ามา
มีอำนาจเหนือเขา ดวงตาซึ่งครั้งหนึ่งเคยแหลมคมดั่งอินทรีหนุ่มได้สูญเสีย
ความสามารถในการจับภาพพระยะไกลไปแล้ว เขจะมีสติรู้สึกตัวเหลือยมอง

รอบข้างเป็นพัก ๆ ก่อนจมดิ่งลงสู่ที่เดิม คือเหม่อมองตรงไปยังร่างยาว อ่อนนุ่มเกล็ดขาวชมพูเหลือบมุกเบื้องหน้า พูคัวร์เองก็เหน็ดเหนื่อยเช่นกัน เร็วแรงซึ่งเคยมีราวกับไม่รู้จักหมดเริ่มถดถอยลงทุกที

หลายครั้งระหว่างการเดินทางอันยาวนาน ทั้งสองมองเห็นความว่างเปล่าที่กำลังคุกคามปรากฏเป็นหย่อม ๆ อยู่เบื้องล่าง มันทำให้พวกเขา รู้สึกคล้ายตาบอดไปชั่วขณะ เมื่อมองจากข้างบนแล้วส่วนใหญ่หย่อมจะมีขนาดเล็ก ๆ แต่หากเทียบเคียงกับความจริง พวกมันใหญ่พอ ๆ กับเมืองทั้งเมืองทีเดียว ความกลัวเข้าเกาะกุมมังกรนาโชคและผู้ขับขี่ ที่แรกทั้งคู่เปลี่ยนทิศทางการเดินทางเพื่อหลีกเลี่ยงจะเห็นสิ่งน่าสะพรึงกลัวนั้น หว่านน้ำแปลกที่ราวกับยิ่งเห็นมากขึ้น มันก็กลับดูน่ากลัวน้อยลงเรื่อย ๆ หย่อมความว่างเปล่าปรากฏถี่ขึ้น ๆ -- นักเดินทางทั้งสองก็ปรับระดับความเคยชินมากขึ้น ๆ ตามไปด้วย

อัทเทรอุกับพูคัวร์เหาะกันมาโดยไม่พูดคุยอะไรอยู่พักหนึ่ง แล้วจู่ ๆ เสียงเจ็องก์วานระฆังทองเหลืองก็ดังขึ้นว่า “นายน้อยอัทเทรอุของท่านหลับริเปล่า”

“เปล่า” อัทเทรอุตอบ ทั้งที่ความจริงเพิ่งตื่นจากฝันร้ายน่าสยดสยอง “มีอะไรหรือ พูคัวร์”

“ข้ากำลังคิดว่า เป็นการฉลาดกว่าหรือไม่หากเราจะหันหลังกลับ”

“หันหลังกลับ? กลับไปไหน”

“หอคอยงาช้าง ไปเข้าเฝ้ายุวจักรพรรดินี”

“เจ้าจะให้เรากลับไปเฝ้าทั้งมือเปล่านี้นะหรือ”

“ข้าไม่เรียกว่ามือเปล่าหรอก อัทเทรอุ บอกหน่อยซิว่าภารกิจของท่านคืออะไร”

“หาสาเหตุของพระอาการประชวร และหาว่าวิธีใดจึงจะรักษาได้”

“แต่” ฟุคัวร์ว่า “ไม่มีส่วนไหนบอกว่าท่านต้องนำผู้รักษาไปเฝ้า”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“บางทีการพยายามข้ามพรมแดนอาณาจักรจินตนาการเพื่อออกไปตามหามนุษย์ อาจเป็นการกระทำที่ผิดก็ได้”

“ข้าไม่เข้าใจว่าเจ้าพยายามจะบอกอะไร ฟุคัวร์ อธิบายหน่อยซิ”

“ยูวจักรพรรดินีประจวบหน้า” เจ้ามังกรกล่าว “เพราะต้องการพระนามใหม่ มอร์ลาผู้ซราภาพบอกท่านมาอย่างนั้น แต่มีเพียงลูกของมนุษย์จากโลกภายนอกเท่านั้นที่สามารถถวายพระนามใหม่ได้ อูยูลาลาบอกท่านมาอย่างนั้น จึงเป็นอันว่าท่านปฏิบัติภารกิจเสร็จสมบูรณ์แล้วสำหรับข้า ข้าคิดว่าท่านควรแจ้งให้ยูวจักรพรรดินีทรงทราบโดยเร็วที่สุดมากกว่า”

“แต่นั้นไม่ได้ช่วยให้พระอาการดีขึ้นเลย” อัทเทรอุแย็ง “เว้นแต่ข้าจะนำมนุษย์กลับไปถวายการรักษา”

“อย่ามั่นใจนัก อัทเทรอุ” ฟุคัวร์ว่า “ยูวจักรพรรดินีทรงมีพลังอำนาจมากมายกว่าท่านและข้า บางทีพระองค์อาจสามารถนำมนุษย์มาสู่อาณาจักรจินตนาการได้โดยง่ายดายเป็นได้ บางทีอาจทรงมีวิธีการซึ่งทั้งท่าน ข้า และผู้อื่นในอาณาจักรล้วนไม่รู้ แต่การจะทรงทำดั่งนั้นได้พระองค์ต้องรู้สิ่งที่ท่านค้นพบเสียก่อน หากเป็นตามนั้นก็ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะออกไปหามนุษย์เอง พระองค์อาจสิ้นพระชนม์ไประหว่างที่เรามัดตามหากันอยู่ก็ได้ บางทีถ้าหันหลังกลับ เราอาจช่วยพระองค์ทัน”

อัทเทรอุไม่ตอบ เจ้ามังกรอาจพูดถูก เขาคิดกลับไปกลับมา แต่มันอาจผิดก็ได้เช่นกัน ถ้าเมื่อพวกเขากลับไปตอนนี้ ยูวจักรพรรดินีอาจตรัสว่า แล้วสิ่งที่เจ้าบอกมีประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า จะส่งพวกเจ้ากลับไปไหมก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว

อัทเทรอุไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เขาเหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยจนเกินกว่าจะตัดสินใจเรื่องใดๆ ได้ทั้งนั้น

“รู้ไหม พูคัวร์” อัทเทรอุพูดแทบไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ “เจ้าอาจถูกหรืออาจผิดก็ได้ เอาเป็นว่าเหาะไปอีกสักหน่อยก็แล้วกัน ถ้ายังไม่เจอแนวพรหมแดน เราก็กลับ”

“อีกสักหน่อยของท่านหมายถึงแคไหน” เจ้ามังกรถาม

“สักสองสามชั่วโมงเป็นไง--” อัทเทรอุพิมพ์ “อ้าว แค่หนึ่งชั่วโมงก็ได้”

“ตกลง” พูคัวร์ว่า “อีกเพียง หนึ่ง ชั่วโมง”

ทว่าหนึ่งชั่วโมงนั้นนับเป็นหนึ่งชั่วโมงที่มากเกินไปจริง ๆ

ทั้งสองไม่ทันได้สังเกตว่าห้องฟ้าด้านทิศเหนือกลายเป็นสีดำครึ้มไปเพราะ หมู่เมฆ ส่วนทางตะวันตกก็เป็นสีแดงเพลิง มีเมฆรูปร่างน่าเกลียดห้อยระยียงระยงลงมาจากขอบฟ้าราวกับสาหร่ายทะเล ในขณะที่ทางตะวันออกเมฆพายุกำลังตั้งเค้ามาเหมือนผ้าห่มสีเทาตะกั่วซึ่งมีชายเมฆรุ่งริ่งคล้ายรอยเลอะของหมึกสีน้ำเงิน และทางทิศใต้มีเมฆหนาที่บีสีเหลืองกำมะถันเต็มไปด้วยสายฟ้าแลบแปลบปลาบกำลังเล่นลิ่วมา

“ท่าทางเราจะเจออากาศเลวร้ายเสียแล้ว” พูคัวร์บอก

อัทเทรอุมองไปทุกทิศ

“จริงด้วย” เขาว่า “ท่าทางแย่มากทีเดียว แต่จะทำยังไงได้ นอกจากเหาะต่อไปเรื่อยๆ”

“คงมีเหตุผลกว่า” พูคัวร์พูด “หากเราจะหาที่กำบัง เพราะถ้ามันเป็นอย่างที่ข้าคิด ก็ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นละ”

“เจ้าคิดอะไร” อัทเทรอุถาม

“ข้าคิดว่า สายลมยักษ์ทั้งสี่สายกำลังจะลงมือทำสงครามกัน พวกมันสู้กันบ่อย ๆ เพื่อดูว่าใครมีแรงมากที่สุดและใครควรมีอำนาจเหนือสำหรับพวกมัน เรื่องนี้เป็นเพียงการละเล่นอย่างหนึ่ง เพราะพวกมันไม่ต้องกลัวอันตรายใดๆ แต่สำหรับคนซึ่งตกมาอยู่กลางวงของการทะเลาะเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้ แม้แต่พระเจ้าก็ยังช่วยไม่ได้”

“เจ้าเหาะสูงขึ้นอีกไม่ได้หรือ” อัทเทรอุทาม

“สูงกว่าพวกมันจะไปถึงนะหรือ ไม่ได้หรอก ข้าเหาะสูงขนาดนั้นไม่ได้ และเท่าที่เห็น ข้างล่างต่ำลงไปจากเราก็มืดมิดอย่างอื่นเลยนอกจากมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล ข้าไม่เห็นที่ซึ่งเราพอจะใช้กำบังตัวได้เลย”

“ถ้างั้น” อัทเทรอุทว่า “เราคงได้แต่คอยจนกว่าพวกมันจะมาถึง เพราะถึงยังไงข้าก็มีเรื่องอยากถามพวกมันด้วย”

“อะไรนะ” เจ้ามังกรร้อง ตกใจจนกระโดดโหยงกลางอากาศ

“หากพวกมันคือสายลมยักษ์ทั้งสี่” อัทเทรอุทอธิบาย “พวกมันย่อมต้องรู้จักทั้งสี่ทิศของอาณาจักรจินตนาการดี และน่าจะเป็นผู้บอกเราได้ว่าสุดเขตแดนอาณาจักรจินตนาการอยู่ที่ไหน ถ้ามีนะ”

“ให้ตายสิ!” เจ้ามังกรร้อง “ท่านคิดจะแวะคุยกับสายลมยักษ์นั้นรี”

“พวกมันชื่ออะไรกันบ้าง” อัทเทรอุทถาม

“สายที่มาจากทิศเหนือชื่อเลียร์ สายที่มาจากทิศตะวันออกชื่อเบาเรโอ สายที่มาจากทิศใต้ชื่อเซิร์ค ส่วนสายที่มาจากทิศตะวันตกชื่อมายเอสทริล” ฟุคัวร์บอก “แต่อัทเทรอุท บอกข้าหน่อยเถิดว่า ท่านเป็นอะไรกันแน่ เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งหรือว่าเหล็กไหล ทำไมท่านจึงไม่รู้จักเกรงกลัวบ้าง”

“ตอนที่ผ่านประตูสฟิงซ์” อัทเทรอุทตอบ “ข้าได้ละทิ้งความกลัวทั้งหมดไว้ที่นั่นแล้ว นอกจากนี้ข้ายังแขวนสัญลักษณ์ของยุวจักรพรรดินี

อยู่ ทุกผู้ในอาณาจักรจินตนาการเคารพสัญลักษณ์นี้ ทำไมสายลมทั้งสี่
จะไม่เป็นเหมือนผู้อื่นล่ะ”

“ไอ้” พูคัวร์อุทาน “เคารพนะเคารพแน่! แต่พวกมันล้วนโง่เขลา
ไร้สติ และไม่มีสิ่งใดมาห้ามพวกมันเลิกสู้กันได้ เดี่ยวท่านก็จะเห็นเอง!”

ในเวลาเดียวกัน เมฆพายุจากทิศทั้งสี่ก็เข้ามาบรรจบกันพอดี
อัทเทอรูรู้สึกคล้ายตัวเองตกอยู่กลางปล่องขนาดยักษ์ซึ่งหมุนเร็วขึ้นทุกที
ผสมปนเปไปด้วยเมฆสีเหลืองกำมะถัน เทาตะกั่ว แดงเลือด และดำสนิท
เขากับเจ้ามังกรหมุนตัวอยู่กลางวงเหมือนกันไม้ขีดกลางอ่างน้ำวนใบมที่มา
แล้วเขาก็ได้เห็นสายลมยักษ์ทั้งสี่

ที่จริงทั้งหมดที่มองเห็นคือส่วนใบหน้าเท่านั้น เพราะแขนขาพวกมัน
เปลี่ยนรูปกลายเป็นรูปร่างอยู่ไม่หยุดหย่อน ลั่นบ้าง ยาวบ้าง ชัดบ้าง มัวบ้าง --
โรมรันพันธุฆมวดม้วนผูกเข้าหากันจนไม่เป็นรูปร่าง แยกไม่ได้ว่าข้างไหน
เป็นข้างไหนหรือมีกี่ข้างกันแน่ ใบหน้าก็เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเช่นกัน
เดี่ยวไปงองกลม เดี่ยวยืดยาวจากบนลงล่าง เดี่ยวแผ่กว้างจากข้างหนึ่ง
ไปอีกข้างหนึ่ง แต่ยังไม่พอแยกออกได้อยู่ พวกมันอ้าปากกู่ตะโกนร้อง
คำราม หอน หัวเราะใส่กันและกัน ท่าทางไม่สังเกตเห็นมังกรกับผู้ขับขี่
ซึ่งมีขนาดเล็กเท่ารีนไธเมื่อเปรียบเทียบกับพวกมัน

อัทเทอรูยึดตัวให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ มือขวาจับเครื่องรางบน
แผ่นอกตะโกนสุดเสียงว่า

“ในนามของยุวจักรพรรดินี จงหยุดและฟัง!”

แล้วสิ่งอันเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น!

ราวกับว่าจู่ๆ พวกมันก็กลายเป็นใบ้เงียบกริบไปหมด ปากหุบ
ตาโตเบ้าเริ่มแปดข้างกลอกมองมายัง ออริธ ความปั่นป่วนหยุดชะงัก
อากาศนิ่งสนิท

“จงตอบข้า!” อัทเทรอุร้อง “ว่าสุดเขตแดนของอาณาจักรจินตนาการ
อยู่ที่ใด เจ้ารู้หรือไม่ เลียร์”

“ไม่ได้อยู่ทางเหนือ” โบหน้าเป็นก้อนเมฆดำตอบ

“เจ้าล่ะ เมาเรโอ”

“ไม่ได้อยู่ทางตะวันออก” โบหน้าก้อนเมฆสีเทาตะกั่วตอบ

“บอกข้ามาซิ เชียร์ค!”

“ทางใต้ไม่มีแนวพรมแดน” โบหน้าก้อนเมฆสีเหลืองกำมะถันว่า

“มายเอสทริลล่ะ เจ้ารู้หรือไม่”

“ทางตะวันตกไม่มีแนวพรมแดน” โบหน้าก้อนเมฆสีแดงเพลิงตอบ
จากนั้นทั้งสี่จึงพูดขึ้นพร้อมกันว่า

“เจ้าเป็นใคร เจ้าผู้สวมเครื่องหมายแห่งยุวจักรพรรดินี้และไม่รู้ว่า
อาณาจักรจินตนาการนั้นไร้ขอบเขต”

อัทเทรอุไม่ตอบ เขานิ่งงันไปเสียแล้ว เขาไม่รู้มาก่อนเลยว่า
อาณาจักรจินตนาการนั้นไร้ขอบเขตใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าเช่นนั้นการแสวงหา
ครั้งนี้ก็สูญเปล่าล่ะสิ

เขาไม่สังเกตเห็นแม้แต่แต่น้อยว่าสายลมทั้งสี่เริ่มเล่นเกมสงคราม
ของมันอีกครั้ง แล้วโดยไม่ทันระวังว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง อัทเทรอุ
ก็ต้องยึดแผงคอมังกรไว้แน่น เมื่อลมหมุนเหวี่ยงพวกเขาขึ้นสู่เบื้องบน
สายฟ้าแลบแวบวับรอบตัว ทั้งสองหมุนตัวเป็นวงกลมจนแทบจมไป
กลางกระแสนฟ้าใหญ่ ถูกดูดเข้าไปในห้วงลมร้อนที่เกือบเผาไหม้
ให้เป็นจุด แต่อีกครู่ต่อมาพายุลูกเห็บซึ่งไม่มีลูกเห็บ หากมีแต่แห่ง
น้ำแข็งยาวราวหอกก็ซัดหิมะหิมะดำ พวกเขาริ้นแล้วก็ลง ลงแล้วก็ขึ้น
ลอยไปทางโน้น ลอยไปทางนี้ -- เหล่าสายลมยักษ์ประลองกำลังเพื่อแย่งชิง
อำนาจกันแล้ว

“จับไว้แน่นๆ!” พู่คัวร์ตะโกนขณะลมหอบหนึ่งพัดเขาจนตีลังกา หายไปข้างหลัง

เข้าไปแล้ว อัทเทอรูจับไม่อยู่และร่วงตกลงไป เขาตกลงไป ตกลงไป จากนั้นก็ไม่รับรู้สิ่งใดอีกเลย

เมื่อรู้สึกตัว อัทเทอรูนอนอยู่บนหาดทรายขาว ได้ยินเสียงคลื่น พอ เหลียวมองรอบตัวจึงพบว่าถูกคลื่นซัดมาเกยหาดแห่งหนึ่ง อากาศเท่าที่มี มีหมอกหนาแต่ไม่มีลม ทะเลสงบ ไม่มีวีแววว่าสายลมยักษ์เพิ่งก่อสงครามไป ชายหาดโล่งเตียน ไม่มีภูเขหรือโขดหินให้เห็น มีเพียงไม้ต้นตะปุมตะป้า หิงงอปรากฏอยู่ในผืนหมอกคล้ายอุ้งมือขนาดใหญ่

อัทเทอรูลุกขึ้นนั่ง มองไปเห็นเสื้อคลุมขนควายสีแดงม่วงอยู่ไกลๆ เขาคลานไปเก็บมาพาดบ่า รู้สึกแปลกใจที่มันแห้งเกือบสนิท แสดงว่า เขาต้องนอนอยู่ที่นั่นนานมากทีเดียว

เขามาถึงที่นี่ได้อย่างไร และทำไมจึงไม่จมน้ำ

เขานึกออกรางๆ ถึงแขนซึ่งโอบอุ้มไว้ กับเสียงเพลงประหลาดที่ดังว่า เด็กน้อยน่าสงสาร เด็กน้อยที่แสนงดงาม! อุ้มเขาไว้ให้ดี! อย่าให้จมน!

แต่บางที่มันอาจเป็นแค่เสียงคลื่นก็ได้

หรือว่าเป็นเทพธิดาแห่งท้องทะเล เป็นพรายน้ำ พวกนั้นอาจเห็น สิ่งประเสริฐ จึงช่วยเขาเอาไว้

เขาเอื้อมมือไปหาเครื่องรางโดยไม่ได้ตั้งใจ -- มันหายไปแล้ว! ไม่มีสายสร้อยคล้องที่คอ เขามันหายไปแล้ว

“พู่คัวร์!” อัทเทอรูตะโกนสุดเสียง ผุดลุกขึ้นวิ่งไปข้างหน้า วิ่งย้อน มาทางเดิม ตะโกนไปทุกทิศทุกทาง “พู่คัวร์! พู่คัวร์! เจ้าอยู่ที่ไหน”

ไม่มีเสียงตอบ มีเพียงเสียงคลื่นแตกซ่านกับชายหาดดังเซื่องช้า

เป็นจังหวะ

สวรรคตเท่านั้นที่จะรู้ว่าสายลมยักษ์พัดพามังกรขาวไปถึงไหน! บางที
 พูคั้วร้อาจกำลังตามหานายน้อยของมันอยู่ ณ ที่ไกลลิบห่างไปไม่รู้กี่ไมล์
 ต่ออีกไมล์ก็ได้ หรือบางทีมันอาจไม่มีชีวิตอยู่แล้วด้วยซ้ำ

อัทเทรอุไม่มีมังกรไว้ขี่อีกต่อไป ไม่ใช่ผู้แทนขององค์ยูวจักรพรรดินี
 อีกต่อไป -- เขาเป็นแค่เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่ง และอยู่เพียงลำพัง

นาฬิกาในหอนาฬิกาตีหกรั้ง

ข้างนอกมืดแล้ว ฝนหยุดตก ไม่มีเสียงอื่นใดให้ได้ยิน บาสเตียน
 จ้องดูเปลวเทียน

ทันใดเขาก็นิ่งซึ้งไป เสียงพ่นลั่นเอี้ยดขึ้นมา

เขาคิดว่าได้ยินเสียงใครบางคนหายใจ เขากลับใจเสียวูฟง นอกเหนือ
 จากวงแสงบริเวณเล็กๆ จากเปลวเทียน ห้องใต้หลังคากว้างใหญ่มืดสนิท

เขาได้ยินเสียงฝีเท้าดังเบาๆ ที่บันไดรีเปล่านะ ได้ยินเสียงลูกบิด
 กุญแจประตูห้องใต้หลังคาขยับซ่าๆ รีเปล่านะ

เสียงพ่นลั่นเอี้ยดขึ้นอีก

ถ้ามีผีในห้องใต้หลังคาล่ะ...

“เหลวไหล” บาสเตียนพูดเสียงไม่ดังนัก “ใครๆ ก็รู้ว่าผีไม่มีจริง”

นั่นทำไมมีเรื่องเกี่ยวกับผีหลอกอยู่เยอะเยอะล่ะ

บางทีคนที่บอกว่าผีไม่มีจริง อาจเป็นเพราะกลัวเกินกว่าจะยอมรับ
 ก็ได้กระมัง

อัทเทรอุซุกตัวเข้าไปในเสื้อคลุมม่วงเพราะรู้สึกหนาว เขาออกเดินเข้าสู่
 แผ่นดินเท่าที่พอมองฝ่าหมอกไปได้ แถวนี่เป็นที่ราบเตียนโล่งดูเหมือนกัน

ไปหมด ความเปลี่ยนแปลงอย่างเดียวที่เห็นขณะก้าวยาว ๆ ไปเรื่อย ๆ คือพุ่มไม้แคระแกร็นซึ่งดูราวกับทำด้วยแผ่นเหล็กขึ้นสนิม มันแข็งพอ ๆ กับเหล็ก และเราอาจได้ผลอย่างง่ายตายถ้าไปเฉียดถูกเข้าโดยไม่ระวัง

อีกประมาณชั่วโมง อัทเทอรูก็มาถึงทางเข้าป่าด้วยหินก้อนตะปุมตะป่ำ ขรุขระสายหนึ่ง เขาคิดว่ามั่นคงนำไปสู่ที่ไหนสักแห่งจึงตัดสินใจออกเดินตาม แต่เลี้ยวมาเดินเลาะไปบนพื้นดินนุ่มข้างทางแทน ทางสายนี้ลัดเลี้ยววกไปวกมาอย่างไม่มีสาเหตุ เพราะไม่มีเนิน แอ่งน้ำ หรือแม่น้ำขวางทางอยู่ ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างในดินแดนแถบนี้คิดเคี้ยวบิตเบี้ยวไปหมด

อัทเทอรูเลาะริมทางมาไม่นานก็ได้ยินเสียงตีดัง ๆ ฟังแปลก ๆ มันดังอยู่ไกลมาก หากก็กำลังเคลื่อนใกล้เข้ามา ฟังคล้ายเสียงตีกลองใบใหญ่แบบผิดพลาดไม่เป็นจังหวะ ท่ามกลางเสียงกลองยังมีเสียงกรังกรังของระฆัง กับเสียงหวีดหวิวแหลมเล็กที่น่าจะดังจากขลุ่ยแว่วมาด้วย เขาซ่อนตัวหลังพุ่มไม้ข้างทางเพื่อคอยดูว่ามันคืออะไร

เสียงเพลงประหลาดดังใกล้เข้ามาช้า ๆ และแล้วร่างที่หนึ่งก็โผล่จากหมอกท่าทางคล้ายกำลังเต้นระบำ แต่ไม่ชวนดูหรือมีอากาการ่าเรียงเลย ผู้เต้นต่างกระโดดหกคะเมนตีลังกาในลักษณะอาการวิปริต กลิ้งตัวไปบนพื้นข้างลงคลานสี่เท้าบ้าง กระโจนขึ้นกลางอากาศบ้าง ต่างรายต่างทำท่าราวกับเสียดสี แต่เสียงทั้งหมดที่อัทเทอรูได้ยินกลับมีเพียงเสียงกลองดังไม่เป็นจังหวะ เสียงขลุ่ยหวีดหวิว เสียงครางหึ่ง ๆ กับเสียงหอบฮัก ๆ มาจากลำคอ

มีร่างทยอยโผล่มาราวกับขบวนจะไม่มีวันสิ้นสุดลง อัทเทอรูมองไปหน้ามักแต่แต่ละราย พวกนี้หน้าซีดเผือด เหงื่อโซม ตามีแววลูกโซนน่ากลัว มีบางรายใช้แส้เขียนตีตัวเองด้วย

พวกนี้เป็นบ้า อัทเทอรูคิด รู้สึกเย็นหนาวมาตามสันหลัง

ส่วนใหญ่ของขบวนประกอบด้วยปีศาจราตรี ผีเรือน และสารพัดผี มีผีดิบดูดเลือดปนอยู่บ้าง แม่มดสองสามราย มีร่างแก่ชราหลังเป็นโหนก มีเครายาว มีร่างอ่อนเยาว์ดูงดงามแต่แฝงแววชั่วร้าย ถ้ายังมี ออริน อยู่ เขาคงจะเข้าไปใกล้แล้วถามพวกมันว่าจะไปไหน แต่เมื่อไม่มีจึงเลือกหลบอยู่ในที่ซ่อน คอยจนกระทั่งขบวนและร่างสุดท้ายกระโดดหายลับไปในอาการของกบ

จากนั้นเขาจึงกล้าเสี่ยงออกมาเยือนบนทางเท้า มองดูขบวนผีสาธิตซึ่งเพิ่งผ่านไป เขาควรตามไปหรือไม่ เขาตัดสินใจไม่ถูก พุดตามจริงก็คือในขณะที่นั้นอัทเทรอุไม่รู้เสียแล้วว่าตนควรหรือไม่ควรทำสิ่งใด

นี่เป็นครั้งแรกที่อัทเทรอุตระหนักขึ้นมาเต็มเปี่ยมว่าตนต้องการเครื่องรางของขลุ่ยจักรพรรดินีมากเพียงไหน ตัวเองสิ้นหวังเพียงไรเมื่อปราศจากมัน มันไม่เพียงให้ความคุ้มครองแก่เขา หากยังให้พลังทั้งปวงอีกด้วย ที่เขากล้าเผชิญความยากลำบาก สิ่งนำพรันพริง และความโดดเด่นยามกลางการแสวงหาครั้งยิ่งใหญ่ -- ก็เพราะสวมมันอยู่ トラบเท่าที่มีเครื่องราง เขาไม่เคยคิดไม่ออกว่าควรทำสิ่งใด มันนำความคิดเขาไปในทางที่ถูกตั้งเข็มทิศอันลึกลับ ทว่าบัดนี้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว เขาไม่มีพลังลึกลับช่วยนำทางอีกแล้ว

อัทเทรอุนึกไม่ออกว่าควรทำอะไรต่อ แต่ก็ทนยืนนิ่งอยู่กับที่เหมือนเป็นอัมพาตไม่ได้ จึงออกเดินตามเสียงกลองไม่เป็นจังหวะซึ่งยังได้ยินแว่วๆไป

ระหว่างเดินฝ่าหมอก -- อัทเทรอุคอยระวังรักษาระยะห่างของตนกับร่างสุดท้ายในขบวนไว้ รวมทั้งพยายามควบคุมตัวเองให้มีสติอยู่เสมอ

ทำไมนะ ทำไม ทำไมเขาไม่ฟังคำแนะนำของฟุด้วร์ที่บอกให้บินกลับไปหาขลุ่ยจักรพรรดินี เขาควรนำความจากอูยูลาล่าไปแจ้งแล้วถวายเป็น

สิ่งล้ำค่าคืนเสีย ไม่มี ออริณ ไม่มีพู่ควรว้อย่างนี้ ก็ไม่มีทางกลับไปถึง พระองค์ได้อีก คงทรงคอยจนวินาทีสุดท้ายโดยหวังอย่างยิ่งว่าเขาจะไป โดยวางใจเต็มทีว่าเขาจะช่วยอาณาจักรจินตนาการได้ แต่เปล่าเลย!

เพียงเรื่องนี้ก็หนักว่าแยมมากแล้ว แต่มันยิ่งแยกลงไปอีกเมื่อได้รู้จัก สายลมทั้งสี่ว่าอาณาจักรจินตนาการนั้นไร้พรมแดน ถ้าไม่มีทางจะไปพ้น เขตอาณาจักรจินตนาการได้ ก็เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะข้ามพรมแดนเข้ามา คงไม่มีทางหลีกเลี่ยงวาระสุดท้ายได้เสียแล้ว!

แต่ขณะเดินโซซัดโซเซไปตามทางหินขรุขระกลางสายหมอก เสียงอ่อนโยนของอูยูลาลาก็หวนกลับเข้ามาในความทรงจำ และประกายแห่งความหวังก็ลุกวาวขึ้นในใจของอัทเทรอุ

ในอดีตเคยมีมนุษย์มากมายเข้ามาในอาณาจักรจินตนาการ ถวายพระนามใหม่แสนไพเราะแต่ยุวจักรพรรดินี้ได้ -- อูยูลาลาร้องว่าอย่างนั้นก็แปลว่าต้อง มีหนทาง จากโลกหนึ่งมายังอีกโลกหนึ่งนะสิ!

“สำหรับเขาอยู่แสนไกล สำหรับเรากลับแสนไกล --
เราไม่อาจออกไปตามพวกเขาได้”

ใช่แล้ว อูยูลาลาบอกอย่างนั้น ลูกของมนุษย์ได้ลิ้มหนทางไปหมดแล้ว แต่บางทีอาจจะไม่มีใครสักคน เพียงคนเดียว ยังพอจำได้กระมัง

สถานการณ์สิ้นหวังของอัทเทรอุเริ่มมีความหวังขึ้นนิดหนึ่ง ความหวังอันน้อยนิดนี้ก็คือ น่าจะมีมนุษย์สักคนได้ยื่นเสียงร้องทุกข์จากอาณาจักรจินตนาการ -- แล้วก็เข้ามาช่วยเหลือเช่นที่เคยมีมาหลายครั้งในอดีต บางทีบางทีใครคนหนึ่งอาจได้ยื่นและกำลังออกเดินทางมาแล้วก็ได้!

“ใช่แล้ว! ใช่แล้ว!” บาสเตียนตะโกนลั่นก่อนจะตกใจเสียงตัวเอง จึงพูดเพียงเบา ๆ ว่า

“ถ้าฉันรู้หนทาง ฉันต้องไปช่วยนายแน่ แต่ฉันไม่รู้ อัทเทรอุฉันไม่รู้จริงๆ”

เสียงกลองดังไม่เป็นจังหวะกับเสียงขลุ่ยเจียบบลง อัทเทรอุเดินเข้าใกล้ขบวน จนแทบชนเอาร่างสุดท้ายเข้าอย่างไม่รู้ตัว แต่เขาทำเปล่า -- จึงไม่มีเสียงฝีเท้าดังให้ได้ยิน แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้สิ่งมีชีวิตนั้นไม่เห็นเขาหรือก อัทเทรอุสามารถเดินกระแทกสั่นที่สวมรองเท้าตะปู หรือตะโกนสุดเสียงได้ โดยไม่มีผลต่อความสนใจของพวกนี้ทั้งสิ้น

ตอนนี้ขบวนแตกแถวแล้ว เหล่าผู้เสียชีวิตกระจัดกระจายแยกย้ายไปตามทุ่งโคลนซึ่งมีหญ้าสีเขียวขึ้นอยู่ทั่วไป บ้างโยกตัวไปมา บ้างยืนหรือนั่งนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ทว่าในดวงตาคู่มือล้นฉายแววแห่งความตื่นเต้น และจับจ้องตรงไปยังทิศทางเดียวกัน

แล้วอัทเทรอุก็เห็นว่าสิ่งที่พวกมันกำลังจ้องอย่างหวาดกลัวแวมประสาทใจนั้นคืออะไร อีกด้านหนึ่งของทุ่งโคลน ความว่างเปล่าทอดตัวอยู่

มันเป็นความว่างเปล่าแบบเดียวกับที่เขาเคยเห็นจากยอดต้นเปลือกไม้ลวงตา บนที่ราบซึ่งเป็นที่ตั้งของประตูดวิเศษแห่งสถานศักดิ์สิทธิ์แดนใต้ และจากหลังของฟุคัวร์ -- แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาจากกระทั่งบัดนี้ เขาเคยเห็นจากระยะไกลเท่านั้น ครั้งนี้มันอยู่ใกล้เหลือเกิน มันค่อยๆ ขยายข้ามทุ่งกว้างสุดลูกหูลูกตาเข้ามาโดยไม่มีสิ่งใดขวางกั้นได้

อัทเทรอุเห็นเหล่าผู้เสียชีวิตกลางทุ่งข้างหน้าบิดร่างเง่าๆ เนื้อตัวสิ้นหาแขนขากระดูก ปากอ้ากว้างเหมือนจะกรีดร้องหรือไมกั้หัวเราะทั้งที่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา แล้วจู่ๆ -- ราวกับไปไม่ถูกลมหอบ -- พวกมันก็พากันถลันเข้าหาความว่างเปล่า กระโจน กลิ้ง และเหวี่ยงตัวลงไป

ผีตัวสุดท้ายเพิ่งหายวับไปพอดี เมื่ออัทเทรอุเริ่มตระหนักที่ได้พบว่า

ตนเองกำลังก้าวสั้น ๆ อย่างบิด ๆ เบี้ยว ๆ เข้าหาความว่างเปล่า เขารู้สึกตกอยู่ใต้แรงปรารถนาอันไม่มีเหตุผล จึงพยายามฝืนต้านไว้เต็มที่ เขาสั่งให้ตัวเองยืนนิ่ง ๆ ค่อย ๆ หันหลังกลับอย่างช้า ๆ ช้ามากทีเดียว ก้าวขาทีละก้าว ๆ เหมือนกำลังฝ่ากระแส น้ำทรงพลังเพื่อตะเกียกตะกายไปข้างหน้า แรงดึงดูดอ่อนลง ๆ ในที่สุดเขาจึงออกวิ่ง วิ่งสุดฝีเท้าไปตามทางหินขรุขระ เขาลื่นหกล้ม ลุกขึ้นมาใหม่ ออกวิ่งต่อ ไม่มีเวลาให้นึกอีกต่อไปว่าถนนสายหมอกนี้จะพาไปไหน

เขาวิ่งไปตามทางที่คดเคี้ยวเกินจำเป็น เลี้ยวออกนอกทางไปจนเจอกำแพงเมืองสูงลิบดำสนิทปรากฏขึ้นกลางสายหมอกข้างหน้า หลังกำแพงมีหอคอยบิดเบี้ยวหลายแห่งโผล่แห่งขึ้นหาท้องฟ้าสีเทา บานประตูไม้หนักอึ้งสองแผ่นผูกพันห้อยร่องแรงติดอยู่กับบานพับสนิมเขรอะ

อัทธเธอรูผ่านประตูเข้าไป

ห้องใต้หลังคาหนามากขึ้นทุกที ฟันของบาสเตียนกระทบกันกึก ๆ

เขาจะไม่สบายรีเปล่านะ -- ถ้าเขาไม่สบายล่ะ เขาอาจเป็นปอดบวมเหมือนเด็กผู้ชายชื่อวิลลีที่เรียนห้องเดียวกัน แล้วก็ตายอย่างโดดเดี่ยวอยู่ในห้องใต้หลังคาโดยไม่มีใครรักคนมาช่วย

หากเป็นอย่างนั้น เขาคงนึกดีใจถ้าพ่อมาหา มาช่วยเขา แต่กลับบ้านหรือ -- ไม่ได้ เขากลับไม่ได้ ยอมตายดีกว่า!
 บาสเตียนหยิบผ้าห่มสนามที่ยังเหลือห่อตัวทับอีกชั้น
 ครู่หนึ่งจึงรู้สึกอุ่นขึ้น